

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2012

Liahona

Generalkonferenstal

Åldersgränsen sänkt för
heltidsmissionärer

Två nya tempel tillkännagivna

Nya studiekurser för
ungdomar introducerade

© WALTER RANE, KÖPIERING FÖRBUDDEN

Alla blev mätta, av Walter Rane

"Och [Jesus] tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp mot himlen, tackade Gud och bröt bröden och gav åt sina lärjungar, för att de skulle sätta fram åt folket. Han delade också ut de två fiskarna så att alla fick. Och alla åt och blev mätta" (Mark. 6:41–42).

"De som hade ätit var omkring fem tusen män, förutom kvinnor och barn" (Matt. 14:21).

Innehållsförteckning november 2012

Årgång 136 • Nummer 11

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S. Monson
- 6 Har ni den känslan nu?
Quentin L. Cook
- 10 Jag vet det. Jag lever därefter.
Jag älskar det.
Ann M. Dibb
- 12 En ousäglig gåva från Gud
Craig C. Christensen
- 15 "Ty jag lever, och ni kommer
att leva"
Shayne M. Bowen
- 18 Fråga missionärerna!
De kan hjälpa er!
Russell M. Nelson
- 21 Om ånger och beslut
Dieter F. Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 25 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B. Eyring
- 26 Bli goda föräldrar
L. Tom Perry
- 29 Verka med iver
M. Russell Ballard
- 32 "Kom till mig, o du Israels hus"
Larry Echo Hawk
- 34 Vad kan en människa ge i utbyte
mot sin själ?
Robert C. Gay
- 37 Tempelkvalitet
Scott D. Whiting
- 39 Din tro ska prövas
Neil L. Andersen
- 43 Skydda barnen
Dallin H. Oaks

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 47 Bröder, vi har ett arbete att utföra
D. Todd Christofferson
- 51 Var tapper i mod,
kraft och verksamhetslust
Gary E. Stevenson
- 54 Ta er tillvara
Anthony D. Perkins
- 57 Glädje i prästadömet
Dieter F. Uchtdorf
- 60 Hjälp dem sikta högt
Henry B. Eyring
- 68 Se andra sådana som de kan bli
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 72 Var är tronhimlen?
Henry B. Eyring
- 75 Försoningen
Boyd K. Packer
- 78 Observera och tjäna
Linda K. Burton
- 81 Att lära med hjärtat
Walter F. González
- 83 Det största och främsta budet
Jeffrey R. Holland
- 86 Tänk på välsignelserna
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 90 Var en mera kristen kristen
Robert D. Hales
- 93 Glädjen i att återlösa de döda
Richard G. Scott
- 96 Ett steg närmare Frälsaren
Russell T. Osguthorpe
- 99 Genom tro fullbordas allting
Marcus B. Nash
- 101 Att bli en sann lärjunge
Daniel L. Johnson
- 104 Sakramentets välsignelser
Don R. Clarke
- 106 Omvänd till Herren
David A. Bednar
- 110 Gud vare med er
tills vi möts igen
Thomas S. Monson

HJÄLPFÖRENINGENS

ALLMÄNNA MÖTE

- 111 Är tron på Jesu Kristi försoning
skrivna i våra hjärtan?
Linda K. Burton
- 115 Vakna och medvetna om våra plikter
Carole M. Stephens
- 118 Herren har inte glömt dig
Linda S. Reeves
- 121 Vårdgivaren
Henry B. Eyring
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 125 Register över konferensberättelser
- 126 Kyrkonytt
- 128 Biorganisationernas
generalpresidentskap

Översikt över den 182:a halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

6 OKTOBER 2012

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring. Inledningsbön: Juan A.

Uceda. Sång av Tabernakelkören; Mack

Wilberg och Ryan Murphy dirigenter; Clay

Christiansen och Richard Elliott organister:

"Åra ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "En

grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr.

Wilberg, pub. Oxford; "Lär mig att följa dig",

Psalmer, nr 150; "Tack, Gud, att profeter du

sänder", *Psalmer*, nr 10; "Jag kan följa Guds

plan", *Barnens sångbok*, s. 86, arr. Hofheins,

opublicerat; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*,

nr 3, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

6 OKTOBER 2006

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötes-

ledare: Dieter F. Uchtdorf. Inledningsbön:

Gerrit W. Gong. Avslutningsbön: Jose L.

Alonso. Sång av en kombinerad ungdomskör

från Bennion och Taylorsville i Utah; Leah

Tarrant dirigent; Linda Margetts och Bonnie

Goodliffe organister: "Arise, O Glorious

Zion", *Hymns*, no. 407; "Jag är Guds lilla

barn", *Psalmer*, nr 194, arr. Perry, opublicerat;

"Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr. 166;

"Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*,

nr. 64, arr. Huff, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION,

LÖRDAG KVÄLL, 6 OKTOBER 2012

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötes-

ledare: Dieter F. Uchtdorf. Inledningsbön: Jay E.

Jensen. Avslutningsbön: Patrick Kearon.

Sång av en prästadömskör från Ogden i

Utah; Stephen P. Schank och Derek Furch

dirigenter; Andrew Unsworth organist: "Lova

och priså din Herre och Konung", *Psalmer*,

nr 40; "Ålska varandra", *Psalmer*, nr 198,

arr. Furch, opublicerat; "Led oss fram, o him-

lens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Israels hopp",

Psalmer, nr 169, arr. Schank, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

7 OKTOBER 2012

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötes-

ledare: Dieter F. Uchtdorf. Inledningsbön:

Marlin K. Jensen. Avslutningsbön: Keith R.

Edwards. Sång av Tabernakelkören; Mack

Wilberg dirigent, Richard Elliott och Andrew

Unsworth organister: "O säg, vad är sanning",

Psalmer, nr 184; "Se, dagen gryr och mörkret

flyr", *Psalmer*, nr 1, arr. Wilberg, opublicerat;

"Synes vägen dig lång", *Psalmer*, nr 74,

arr. Wilberg, opublicerat (Shane Warby,

solist); "Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr 172;

"Ifall Jesus stod bredvid mig", Sally DeFord,

arr. Cardon, opublicerat; "Möter sorger dig

på vägen, tröttna ej", *Songs of Zion* (1912),

nr 158, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

7 OKTOBER 2012

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötes-

ledare: Henry B. Eyring. Inledningsbön:

Octaviano Tenorio. Avslutningsbön: Larry W.

Gibbons. Sång av Tabernakelkören; Mack

Wilberg och Ryan Murphy dirigenter; Bonnie

Goodliffe och Linda Margetts organister:

"The Day Dawn Is Breaking", *Hymns*, nr 52,

arr. Murphy, opublicerat; "När från nattligt

viloläger", *Psalmer*, nr 85, arr. Wilberg, pub.

Jackman; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*,

nr 37; "Gud var" med dig tills vi möts igen",

Psalmer, nr 152, arr. Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

LÖRDAG KVÄLL, 29 SEPTEMBER 2012

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötes-

ledare: Linda K. Burton. Inledningsbön: Maria

Torres. Avslutningsbön: Melinda Barrow.

Sång av en kör bestående av unga ensamstå-

ende systrar från Bonneville, Holladay och

Murray stavar för unga ensamstående vuxna;

Emily Wadley, dirigent; Linda Margetts, orga-

nist: "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166; ett

arrangemang av "Han sände sin Son", *Barn-*

ens sångbok, s. 20, och "Jag vill gärna likna

Jesus", *Barnens sångbok*, s. 40, arr. Sally

DeFord, opublicerat; "Oändlig är kärleken",

Psalmer, nr 125; "Var när mig varje stund",

Psalmer, nr 63, arr. Beebe, pub. Larice.

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

För att få tillgång till generalkonferenstal på

många språk, gå till conference.lds.org.

Välj sedan språk. Ljudinspelningar finns i

allmänhet på distributionscentren inom två

månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEM- OCH

BESÖKSUNDERVISNING

När det gäller budskap kan du välja ett

tal som bäst passar behoven hos dem du

besöker som hem- eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Derek Israelsen.

Baksidan: Foto Leslie Nilsson.

KONFERENSFOTON

Foton från generalkonferensen i Salt Lake

City togs av Craig Dimond, Welden C. Ander-

sen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell,

Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen,

Derek Israelsen, Scott Davis, Kristy Jordan,

Randy Collier, Lloyd Eldredge samt Cara

Call; i Botswana av John Huntsman; i

Brasilien av Francisco Flávio Dias Carneiro;

i Estland av Amanda Robinson; i Grekland

av David L. Mower; i Italien av Christopher

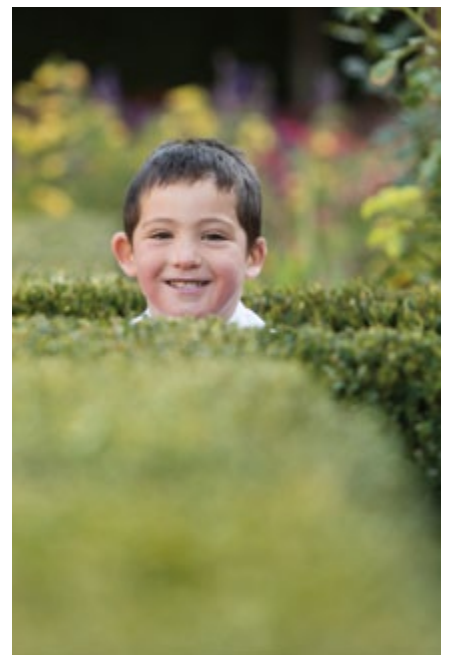
Dean; i Mexiko av Carlos Israel Gutierrez

Robles; i Moçambique av Daniel Osborn;

i Polen av Lois Jensen; i Skottland av John J.

Graham; i Spanien av Antoni García Corrius

och i Taiwan av Danny Chan La.

**NOVEMBER 2012 ÅRGÅNG 136 NUMMER 11
LIAHONA 10491 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon

Rådgivande: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Verkställande direktör: David T. Warner

Chef för familje- och medlemsupport: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: LaRene Porter Gaunt

Tidkriftsassistenter: Melissa Zenteno

Skriv- och redigeringslag: Susan Barrett, Ryan Carr, David
Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye
Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimall Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hinkley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Brad Teare

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

**Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org;
via post till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt
Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
poliska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 136 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

TALARREGISTER

Andersen, Neil L., 39
Ballard, M. Russell, 29
Bednar, David A., 106
Bowen, Shayne M., 15
Burton, Linda K., 78, 111
Christensen, Craig C., 12
Christofferson, D. Todd, 47
Clarke, Don R., 104
Cook, Quentin L., 6
Dibb, Ann M., 10
Echo Hawk, Larry, 32
Eyring, Henry B., 60, 72, 121
Gay, Robert C., 34
González, Walter F., 81
Hales, Robert D., 90
Holland, Jeffrey R., 83
Johnson, Daniel L., 101
Monson, Thomas S., 4, 68,
86, 110
Nash, Marcus B., 99
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 43
Osguthorpe, Russell T., 96
Packer, Boyd K., 75
Perkins, Anthony D., 54
Perry, L. Tom, 26
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 93
Stephens, Carole M., 115
Stevenson, Gary E., 51
Uchtdorf, Dieter F., 21, 57
Whiting, Scott D., 37

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 68
Arbete, 29, 43
Barn, 15, 43
Bön, 86
Döden, 15
Familjen, 26, 43, 54
Förbund, 54
Försoningen, 6, 75, 104, 111
Glädje, 21, 57
Handlingsfrihet, 51
Helbrägdagörelse, 81
Helige Anden, den, 12,
81, 99
Hjälpföreningen, 111,
115, 121
Hopp, 15
Hängivenhet, 51
Inspiration, 86
Israels hus, 32
Jesus Kristus, 15, 18, 75,
99, 111, 118
Kristendom, 90
Kyskhet, 6, 39
Kärlek, 10, 78, 83, 118
Kärlek, kristuslik, 121
Lojalitet, 83
Lydnad, 101
Lärande, 10, 96
Lärjungskap, 21, 29, 78, 83,
90, 101

Missionsarbete, 4, 18
Mod, 51, 68
Mormons bok, 32
Motgångar, 39, 110, 115
Normer, 37
Offer, 34
Omvändelse, 34, 75
Omvändelse, fortsatt, 6, 54,
81, 96, 106
Plikt, 115
Pornografi, 6
Prioriteringar, 21
Prästadömet, 47, 51, 54, 57
Sakramentet, 104
Släktforskning, 93
Tacksamhet, 110
Talanger, 60
Tempel, 4, 12, 37, 93
Tjänande, 12, 29, 57, 72, 78,
101, 110, 115, 121
Tro, 39, 72, 99, 111
Undervisning, 18, 96
Ungdomar, 60
Uppenbarelse, 60
Uppståndelse, 15
Vittnesbörd, 68, 106
Återställelsen, 18
Äktenskap, 26, 43, 47
Ödmjukhet, 34, 72

President Thomas S. Monson

Välkomna till konferensen

Låt oss lyssna uppmärksamt till budskapen ... så att vi kan känna Herrens Ande och få den kunskap som han önskar för vår del.

Så vitt jag kan se är varje stol upptagen — förutom några få längst där bak. Det finns utrymme för förbättringar. Vi vill tillmötesgå dem som är lite sena på grund av trafiken, så att de har en stol att sitta på när de kommer.

Vilken härlig dag — det är konferens. Vi har hört en vacker körs underbara sång. Varje gång jag lyssnar till kören eller orgeln eller pianot så får det mig att tänka på min mor, som sade: "Jag älskar alla sätt du hyllas på, alla examen du har uppnått och allt arbete du har utfört. Det enda jag beklagar är att du slutade spela piano." Tack, mor. Det gör jag med.

Så bra det känns, mina bröder och

systrar, att hälsa er välkomna till den 182:a halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Sedan vi sågs för sex månader sedan har tre nya tempel invigts och ett tempel har återinvigts. I maj hade jag förmånen att inviga det vackra templet i Kansas City i Missouri och närvara vid det kulturevenemang som föregick den. Jag kommer att säga mer om det evenemanget i mitt tal i morgon bitti.

I juni invigde president Dieter F. Uchtdorf det efterlängtade templet i Manaus i Brasilien, och i början av september återinvigde president Henry B. Eyring det nyligen renoverade templet i Buenos Aires i Argentina, ett tempel som jag hade förmånen att inviga för nära 27 år sedan. För bara två veckor sedan invigde president Boyd K. Packer det vackra templet i Brigham City i den hemstad där han föddes och växte upp.

Som jag tidigare sagt är ingen byggnad som uppförs av kyrkan viktigare än ett tempel, och vi är glada att ha 139 tempel i drift över hela världen,

med ytterligare 27 tillkännagivna eller under uppförande. Vi är tacksamma för de här heliga byggnaderna och de välsignelser de bringar till vårt liv.

Denna morgon har jag glädjen att få tillkänna ytterligare två tempel som under kommande månader och år ska byggas på följande platser: Tucson, Arizona och Arequipa i Peru. Mer information om dessa tempel ges senare allt eftersom nödvändiga tillstånd och godkännanden inhämtas.

Bröder och systrar, jag övergår nu till ett annat ämne — nämligen missionsarbetet.

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har under en tid tillåtit unga män från vissa länder att gå ut som missionär som 18-åringar om de är värdiga, dugliga, har tagit examen från high school och har uttryckt en uppriktig önskan att tjäna. Den riktlinjen har gällt vissa länder och har gett tusentals unga män möjlighet att verka som missionärer samt uppfylla militära skyldigheter och utbildningsmöjligheter.

Vi har sett goda resultat av den här riktlinjen. Deras missionspresidenter berättar att de är lydiga, trofasta och mogna och att de är lika kompetenta som de äldre missionärerna i samma mission. Deras trofasthet, lydnad och mognad har gjort att vi vill ge *alla* unga män samma möjlighet att gå på mission tidigare, oavsett vilket land de kommer ifrån.

Jag har glädjen att tillkänna att med omedelbar verkan får alla värdiga och dugliga unga män som har tagit examen från high school eller dess motsvarighet, var de än bor, möjligheten att välja att rekommenderas till missionsarbete från 18 års ålder istället för 19. Jag säger inte att alla unga män ska — eller bör — verka i en tidigare ålder. Jag säger snarare att utifrån personliga omständigheter och

prästadömsledares rekommendationer så är det ett alternativ.

När vi i bön har begrundat när unga män kan få börja verka som missionär så har vi också tagit hänsyn till när unga kvinnor kan få börja verka. Idag har jag glädjen att tillkännage att dugliga och värdiga unga kvinnor som känner en önskan att verka kan rekommenderas till missionsarbete från 19 års ålder istället för 21.

Vi vill betona att missionsarbetet är ett prästadömsansvar — och vi

uppmärksammar alla unga män som är värdiga och fysiskt och mentalt kapabla att anta kallet att gå ut som missionärer. Många unga kvinnor verkar också, men de är inte under samma befällning att verka som de unga männen. Men kyrkans unga systrar gör ett betydelsefullt arbete som missionärer och vi välkomnar dem.

Vi fortsätter att behöva fler äldre par. När era omständigheter medger det, när ni kan pensionera er och om er hälsa tillåter det, stå då till

förfogande att lämna hemmet och verka som heltidsmissionärer. Både man och hustru kommer att känna större glädje när de tillsammans tjänar vår Faders barn.

Nu, mina bröder och systrar, låt oss lyssna uppmärksamt till de budskap som ska framföras under de närmaste två dagarna så att vi kan känna Herrens Ande och få den kunskap som han önskar för vår del. Det är min bön att vi ska få uppleva detta, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Har ni den känslan nu?

En del i kyrkan känner att de inte kan svara på Almas fråga med ett rungande ja. De har inte den känslan nu.

President Monson, vi älskar, ärar och stöder dig! Det historiskt betydelsefulla tillkännagivandet om missionsarbetet är inspirerande. Jag minns den iver vi kände 1960 när åldern för unga män sänktes från 20 till 19. Jag anlände till den brittiska missionen som nyligen kallad 20-åring. Den första 19-åringen i vår mission var äldste Jeffrey R. Holland, en mycket duglig nykomling. Det var några månader kvar innan han fyllde 20. Under det kommande året kom många fler 19-åringar. De var lydiga och trofasta missionärer och arbetet gick framåt. Jag är övertygad om att vi får en ännu större skörd i dag allt eftersom rättfärdiga och hängivna missionärer lyder Frälsarens bud att predika hans evangelium.

Jag anser att ni som tillhör det uppväxande släktet är bättre förberedda än någon annan generation. Er kunskap om skrifterna är särskilt imponerande. Men utmaningarna ni ställs inför när ni förbereder er för att verka liknar dem som alla medlemmar i kyrkan står inför. Vi är alla medvetna om att kulturen i större delen av världen inte främjar rättfärdighet eller andlig hängivenhet. Under historiens lopp har kyrkans ledare varnat folket och undervisat om omvändelse. I Mormons bok var Alma den yngre

så bekymrad över orättfärdigheten och bristen på hängivenhet att han avgick som överdomare, som ledare för det nephitiska folket, och lade ner all sin energi på sitt profetämbete.¹

I en av de mest djupsinniga verserna i all helig skrift frågade Alma: ”Om ni har upplevt en hjärtats förändring, och om ni har känt er manade att sjunga sången om den återlösande

kärleken, så vill jag fråga: Har ni den känslan nu?”²

Lokala ledare världen över rapporterar att som helhet har kyrkans medlemmar, särskilt våra ungdomar, aldrig varit starkare. Men de nämner alltid två saker som oroar dem: För det första prövningen som den ökande orättfärdigheten i världen utgör och för det andra den apati och brist på hängivenhet som en del medlemmar visar. De söker råd om hur de kan hjälpa medlemmarna att följa Frälsaren och uppnå en djup och varaktig omvändelse.

Frågan ”har ni den känslan nu?” ekar från forna tider. På grund av allt vi har fått under den här tidsutdelningen — däribland återställelsen av Jesu Kristi evangelium i dess helhet, utgjutandet av andliga gåvor och himlens obestridliga välsignelser — har Almas fråga aldrig varit mer aktuell.

Strax efter det att Ezra Taft Benson

kallades som apostel 1943 gav president George Albert Smith³ honom rådet: "Din mission är att ... varna folket ... på ett så vänligt sätt som möjligt om att omvändelse är det enda universalmedlet mot världens onda."⁴ De orden sades när världen stod i brand, mitt under andra världskriget.

Idag sker det moraliska förfallet allt snabbare. En framstående författare sade nyligen: "Alla vet att kulturen är giftig och ingen tror att det kommer att ändras."⁵ Det ständiga bombardemanget av våld och omoral i musik, underhållning, konst och annan media är utan motstycke i vår dagliga kultur. Det här beskrevs på ett dramatiskt sätt av en mycket respekterad baptistteolog med orden: "Hela civilisationens andliga immunsystem är skadat."⁶

Det är inte överraskande att en del i kyrkan känner att de inte kan svara på Almas fråga med ett rungande ja. De har inte den känslan nu. De känner att de upplever andlig torka. Andra är arga, sårade eller besvikna. Om det beskriver dig⁷ är det viktigt att du utvärderar varför du inte har den känslan nu.

Många som upplever andlig torka och saknar hängivenhet har inte nödvändigtvis varit inblandade i större synder eller överträdelser, men de har fattat okloka beslut. En del håller inte sina heliga förbund som de bör. Andra lägger ner mer energi på en mindre viktig kamp. En del låter kulturella eller politiska åsikter försvaga lojaliteten mot Jesu Kristi evangelium. En del har fördjupat sig i material på internet som förstörar, överdriver och ibland diktar upp brister hos tidiga ledare i kyrkan. Sedan drar de felaktiga slutsatser som kan påverka deras vittnesbörd. De som har fattat sådana beslut kan omvända sig och förnyas andligen.

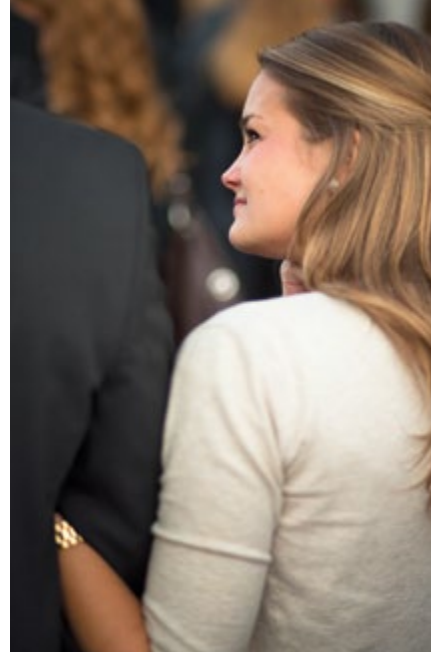
Vi måste fördjupa oss i skrifterna för att vi ska få tillräcklig andlig näring.⁸ Guds ord inspirerar till hängivenhet och är som en helande salva på sårade känslor, ilska eller besvikelser.⁹ När vår hängivenhet minskar av någon anledning är omvändelse en del av lösningen.¹⁰ Hängivenhet och omvändelse hör ihop.

C. S. Lewis, den strävande, sakliga kristna författaren, beskrev detta på ett slående sätt. Han framhöll att kristendomen ber folket att omvända sig och utlovar förlåtelse, men tills folket vet och känner att de behöver förlåtelse så tar de inte åt sig av kristendomen. Han sade: "När man vet att man är sjuk lyssnar man på läkaren."¹¹

Profeten Joseph Smith påpekade att innan du döpte dig så stod du på neutral mark mellan gott och ont. Men "när du blev medlem i den här kyrkan förpliktigade du dig att tjäna Gud. När du gjorde det lämnade du neutral mark, och du kan aldrig komma tillbaka till den." Han rådde oss att aldrig överge vår Herre.¹²

Alma betonade att genom Jesu Kristi försoning är "barmhärtighetens armar ... utsträckta" mot dem som omvänder sig.¹³ Han ställer sedan genomträngande och djupa frågor som: Är vi beredda att möta Gud? Håller vi oss ostraffliga inför Gud? Vi bör alla begrunda de här frågorna. Almas egen erfarenhet av när han inte följde sin trofasta far och sedan på ett dramatiskt sätt insåg hur mycket han behövde bli förlåten och vad det innebar att sjunga sången om den återlösande kärleken är både mäktig och fängslande.

Allt som minskar vår hängivenhet är av betydelse, men två hithörande utmaningar är både vitt spridda och betydande. Den första är ovänlighet och våld utanför och i hemmet. Den andra är sexuell omoral och orena

tankar. Dessa kommer oftast före och ligger till grund för en minskad hängivenhet.

Hur vi behandlar våra närmaste är av grundläggande betydelse. Våld, misshandel, brist på hövlighet samt respektlöshet i hemmet är inte acceptabelt — varken mot vuxna eller mot det uppväxande släktet. Min far var inte aktiv i kyrkan men var ett mycket bra exempel, särskilt i fråga om hur han behandlade min mor. Han brukade säga: "Gud kommer att hålla männen till svars för alla tårar de får sina hustrur att fälla." Samma begrepp betonas i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Där står: "[De] ... som förgriper sig på maka eller barn ... kommer [en dag] att stå ansvariga inför Gud."¹⁴ Oavsett vilken kultur vi växt upp i och oavsett om våra egna föräldrar misshandlade oss eller inte, så får vi inte misshandla någon annan fysiskt, känslomässigt eller verbalt.¹⁵

Behovet av hövlighet i samhället har aldrig varit större. Grunden för vänlighet och hövlighet läggs i våra hem. Det förvånar mig inte att det offentliga samtalet har förfallit i takt med familjens sönderfall. Familjen är grunden för kärlek och varaktig andlighet. Familjen främjar en anda där religiösa vanor kan frodas. "Frid och glädje finns" verkligen "på jord i ett älskat hem".¹⁶

Sexuell omoral och orena tankar bryter mot normen som Frälsaren gav oss.¹⁷ Vi fick varningen i början

Monsons tillkännagivande i morse är det ytterst viktigt att ni trofast uppnår detta i hem som är en tillflykt där vänlighet, förlåtelse, sanning och rättfärdighet råder. Föräldrar måste ha modet att filtrera eller ha kontroll över internet, tv, filmer och musik. Föräldrar måste ha modet att säga nej, att försvara sanningen och bära mäktigt vittnesbörd. Era barn behöver veta att ni tror på Frälsaren, älskar er himmelske Fader och stödjer kyrkans ledare. Andlig mognad måste blomstra i vårt hem. Mitt hopp är att ingen ska lämna den här konferensen utan att förstå att vår tids moralfrågor måste tas upp i familjen. Biskopar och ledare i prästadömet och borganisationerna måste stödja familjen och se till att andliga principer lärs ut. Hem- och besökslärare ska bistå, särskilt där det finns barn med ensamstående föräldrar.

Den unge mannen jag nämnde frågade uppriktigt om apostlarna kände till hur tidigt i livet man behöver få undervisning och skydd mot pornografi och orena tankar. Han betonade att i vissa områden måste detta ske innan barnen lämnar Primär.

Ungdomar som har utsatts för omoraliska bilder i tidig ålder är rädda att de redan har diskvalificerat sig från att verka som missionär och ingå heliga förbund. Det kan göra att deras tro skadas svårt. Jag vill försäkra er ungdomar att det som Alma lärde stämmer. Genom att omvända er kan ni kvalificera er för himlens välsignelser.²⁰ Det är vad Frälsarens försoning handlar om. Tala med era föräldrar eller en rådgivare ni litar på och rådgör med er biskop.

När det gäller moral tror en del vuxna att om de följer en enda övergripande humanitär tanke eller princip så upphäver det behovet att följa Frälsarens lära. De säger till sig

av den här tidsutdelningen att sexuell omoral kunde bli vår största prövning.¹⁸ Sådant uppträdande, utan omvändelse, skapar en andlig torka och förlust av hängivenhet. Filmer, tv och internet visar ofta förnedrande budskap och bilder. President Dieter F. Uchtdorf och jag besökte nyligen en by i Amazonas djungel och såg att det fanns parabolantennor där, till och med på några av de enklaste hyddorna. Vi gladdes över all underbar information som denna avlägsna plats hade tillgång till. Vi insåg också att det knappt fanns någon plats på jorden som inte kunde påverkas av liderliga, omoraliska och upphetsande bilder. Det är en av anledningarna till varför pornografi har blivit en sådan plåga i dag.

Jag hade nyligen ett mycket uppslyssande samtal med en 15-årig bärare av aronska prästadömet. Han hjälpte mig förstå hur lätt det är i denna tid av internet för ungdomar att nästan av misstag utsättas för orena och till och

med pornografiska bilder. Han påpekade att de flesta principerna som kyrkan undervisar om stöds av samhället i stort i så måtto att de åtminstone till viss del säger att det kan ha förödande konsekvenser på hälsa och välbefinnande om man bryter mot dem. Han nämnde rökning, droger och alkohol bland ungdomar. Men han sade att det inte finns någon liknande protest eller ens betydande varning från samhällets sida i stort mot pornografi eller omoral.

Mina kära bröder och systrar, den unge mannens analys stämmer. Vilket är svaret? I många år har profeter och apostlar betonat vikten av att leva efter evangeliet i hemmet.¹⁹

Föräldrar, det är länge sedan som regelbundet deltagande i kyrkans möten och program, även om sådant är viktigt, räckte för att uppfylla ert heliga ansvar att undervisa era barn om att leva moraliska och rättfärdiga liv och att vandra rättrådigt inför Herren. Med tanke på president

själva att sexuella förseelser "inte betyder något så länge som jag är en god och generös människa".²¹ Sådant tänkande är ett grovt självbedrägeri. En del ungdomar har berättat att det inte är "cool" i vår kultur att försöka för mycket inom vissa områden, bland annat genom att följa religiösa principer för noga.²² Fastna inte i den fällan.

Vid dopet lovar vi att ta på oss "Jesu Kristi namn och *besluta* oss för att tjäna honom intill änden".²³ Ett sådant förbund kräver modiga insatser, hängivenhet och integritet om vi ska fortsätta sjunga sången om den återlösande kärleken och fortsätta vara i sanning omvända.

Ett historiskt exempel på att hängivet stå fast och orubbligt under alla omständigheter visades av en brittisk olympier som tävlade under 1924 års olympiska spel i Paris.

Eric Liddells skotska pappa var missionär i Kina och Eric var en djupt religiös man. Storbritanniens olympiska ledare blev rasande när han vägrade, trots enorma påtryckningar, att springa kvalloppet för 100 meter som hölls en söndag. Han vann till slut 400-metersloppet. Liddells exempel när han vägrade att tävla på söndagar var särskilt inspirerande.

I hyllningstal och på minnesmärken har man citerat Jesajas inspirerande ord: "Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta."²⁴

Liddells beundransvärda uppträdande påverkade storligen vår yngste sons beslut att inte idrotta på söndagar och gjorde att han fattade det ännu viktigare beslutet att ta avstånd från orättfärdigt och världsligt uppförande. Han använde citatet från Jesaja i sitt bidrag till årsboken. Eric Liddell

lämnade efter sig ett stort exempel på beslutsamhet och hängivenhet till en princip.

När våra ungdomar följer president Monsons råd genom att förbereda sig för att verka som missionärer, och när vi lever efter principerna som Frälsaren undervisade om och bereder oss att möta Gud²⁵ så vinner vi ett mycket viktigare lopp.²⁶ Då ger den Helige Anden oss andlig vägledning. Till er vars liv inte är i ordning vill jag säga: Kom ihåg att det aldrig är för sent att låta Frälsarens försoning bli det centrala i vår tro och vårt liv.²⁷

För att uttrycka det med Jesajas ord: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakän, skall de bli vita som ull."²⁸

Det är min innerliga bön att vi alla tar de nödvändiga stegen för att känna Anden *nu* så att vi *kan* sjunga sången om den återlösande kärleken ur djupet av vårt hjärta. Jag vittnar om kraften i Frälsarens försoning, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith var då president för de tolv apostlarnas kворum. Han blev kyrkans president den 21 maj 1945 (se *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], s. 98).
4. George Albert Smith, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), s. 184.
5. Peggy Noonan, "The Dark Night Rises", *Wall Street Journal*, 28–29 juli 2012, s. A17.
6. Dr R. Albert Mohler Jr, president, The Southern Baptist Theological Seminary, presentation av religiösa ledare, New York, 5 sep. 2012.
7. Se 2 Nephi 2:27.
8. Se Joh. 5:39; Amos 8:11; se också James E. Faust, "A Personal Relationship with the Savior", *Ensign*, nov. 1976, s. 58–59.
9. Se Alma 31:5.
10. Se Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Kan man vara kristen* (1952), s. 39. Lewis var docent i engelsk litteratur vid Oxford University och sedermera professor i medeltids- och renässansengelska vid Cambridge University.

12. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 322; se också Upp. 3:15–16.

13. Alma 5:33.

14. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

15. Se Richard G. Scott, "Ta bort hindren för lycka", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 88–90. Vissa kulturella seder står i motsats till Frälsarens undervisning och kan leda oss vilse. När jag var i södra Stillahavsområdet träffade jag en man som hade undersökt kyrkan i flera år. Han sade att han hade blivit djupt rörd när en ledare i kyrkan sade följande under en prästadsomskonferens: "Händer som du tidigare har slagit dina barn med ska du nu använda för att välsigna dina barn." Han bad missionärerna att undervisa honom, döptes och har blivit en stor ledare.

16. "Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191.

17. Se Alma 39.

18. Se Ezra Taft Benson, "Att rena oss själva", *Nordstjärnan*, juli 1986, s. 3.

19. President Gordon B. Hinckley presenterade "Familjen: Ett tillkännagivande för familjen" under Hjälpföreningens allmänna möte i september 1995. President Thomas S. Monson presiderade under ändringen av första kapitlet i *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), "Familjer och kyrkan i Guds plan".

20. Se Alma 13:27–30; 41:11–15.

21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), s. 238; se också Alma 39:5.

22. Låt inte en kultur som är fylld av våld och omoral och är kritisk mot dem som efterlever principerna som Frälsaren undervisade om störa din tro. Som poeten Wordsworth skrev: "Föd ditt sinne med höga ideal så att varken onda tungor, snar kritik eller själviska mäns hän ... någonsin får övermakten ... eller stör din livgivande tro" ("Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey", i *The Oxford Book of English Verse*, sammanst. av Christopher Ricks [1999], s. 346).

23. Se Moroni 6:3; kursivering tillagd; se också Mosiah 18:13.

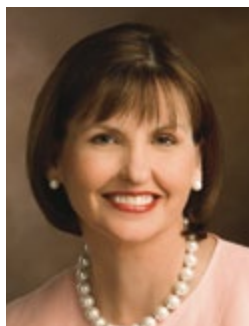
24. Jes. 40:31; se Robert L. Backman, "Day of Delight", *New Era*, juni 1993, s. 48–49.

25. Se Alma 34:32.

26. Se 1 Kor. 9:24–27.

27. Se Helaman 5:12. Oliver Wendell Holmes Sr gav oss rådet: "Jag har märkt att det viktigaste i världen är inte var vi står utan i vilken riktning vi färdas. För att nå himmelens hamn måste vi ibland segla med vinden och ibland mot den — men vi måste segla, och inte driva eller ligga för ankar" (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], s. 105).

28. Jes. 1:18.

Ann M. Dibb

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Jag vet det. Jag lever därefter. Jag älskar det.

Vi följer vår Frälsare Jesus Kristus. En sådan omvändelse och frimodighet är resultatet av ihärdig och målmedveten ansträngning. Den är personlig. Det är en livslång process.

Jag inspireras av de exempel som rättfärdiga medlemmar i kyrkan visar, däribland våra fina ungdomar. Ni fäster modigt blicken på Frälsaren. Ni är trofasta, lydiga och rena. De välsignelser ni får tack vare er godhet påverkar inte bara era liv utan även mitt och oräkneliga andras liv på djupgående men ofta dolda sätt.

För några år sedan stod jag i kassakön i mitt lokala snabbköp. Framför mig stod en ung kvinna, ungefär femton år gammal. Hon verkade självsäker och glad. Jag lade märke till hennes t-shirt och kunde inte låta bli att tala med henne. Jag sade först: "Du är från en annan stat, eller hur?"

Min fråga förvånade henne och hon svarade: "Ja, det är jag. Jag är från Colorado. Hur visste du det?"

"Det såg jag på din t-shirt", förklarade jag. Jag gjorde mitt korrekta antagande efter att ha läst texten på hennes t-shirt: "Jag är mormon. Är du?"

Jag fortsatte: "Jag måste få säga att jag är imponerad av att du är frimodig nog att utmärka dig och bära en sådan djärv förkunnelse. Jag ser att du är annorlunda på ett bra sätt och jag önskar att varje ung kvinna

och varje medlem i kyrkan kunde ha samma övertygelse och säkerhet som du". Vi gjorde våra inköp, sade hej då och skildes åt.

Men i dagar och veckor efter detta ögonblick i vardagen kom jag på mig själv med att allvarligt begrunda det här mötet. Jag undrade hur den här unga flickan från Colorado hade utvecklat en sådan trygghet i sin identitet som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag kunde inte låta bli att undra vilket betydelsefullt motto jag skulle ha valt att trycka på *min* t-shirt för att åter spegla min tro och mitt vittnesbörd. Jag övervägde många möjliga motton. Till slut kom jag på ett perfekt motto som jag stolt skulle bära: "Jag är mormon. Jag vet det. Jag lever därefter. Jag älskar det."

I dag vill jag tala om detta djärva, hoppfulla motto.

Den första delen av mottot är ett självsäkert och djärvt tillkännagivande: "Jag är mormon." Precis som att den unga kvinnan jag mötte i snabbköpet inte var rädd för att låta världen veta att hon var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, hoppas jag

att vi aldrig kommer att vara rädda eller ovilliga att säga "jag är mormon". Vi bör vara lika frimodiga som aposteln Paulus var när han förklarade: "Jag skäms inte för evangelium. Det är en Guds kraft som frälsar var och en som tror."¹ Som medlemmar följer vi vår Frälsare Jesus Kristus. En sådan omvändelse och frimodighet är resultatet av ihärdig och uppsåtlig ansträngning. Den är personlig. Det är en livslång process.

Nästa del av mottot lyder bestämt: "Jag vet det." I dagens värld finns det så många aktiviteter, skolämnen och intressen som tävlar om varje minut av vår uppmärksamhet. Med så mycket som distraherar oss, har vi styrka, disciplin och plikt känsla nog att förbli fokuserade på det som är viktigast? Är vi lika bevandrade i evangeliets sanningar som vi är i våra studier, karriärer, hobbyer eller våra sms och tweets? Söker vi aktivt efter svar på våra frågor genom att forska i skrifterna och profeternas lärdomar? Söker vi Andens bekräftelse?

Vikten av att uppnå kunskap är en evig princip. Profeten Joseph Smith "älskade kunskapen för dess rättfärdiga kraft".² Han sade: "Kunskap är nödvändig för liv och gudsfruktan ... Hör, alla ni bröder, denna stora nyckel: kunskap är Guds kraft till frälsning."³

All sanning och kunskap är viktigt, men bland de ständigt störande elementen i vardagslivet måste vi speciellt koncentrera oss på att få mer kunskap om evangeliet, så att vi kan förstå hur vi ska tillämpa evangeliets principer i våra liv.⁴ När vår kunskap om evangeliet växer börjar vi känna oss trygga i våra vittnesbörd och kan säga "jag vet det."

Därefter kommer påståendet "jag lever därefter." Skrifterna lär att vi måste vara "ordets görare, inte bara

dess hörare”.⁵ Vi lever efter evangeliet och blir ”ordets görare” genom att utöva tro, vara lydiga, kärleksfullt tjäna andra och följa Frälsarens exempel. Vi handlar med integritet och gör det vi vet är rätt ”alltid och i allting och överallt”,⁶ oavsett vem som kanske ser eller inte ser på.

I vårt dödliga tillstånd är ingen fullkomlig. Även när vi gör vårt bästa för att leva efter evangeliet gör vi alla misstag, och alla syndar. Vilken tröst erik förvisning det är att veta att vi genom Frälsarens återlösande offer kan bli förlåtna och renade igen. Denna process av sann omvändelse och förlåtelse stärker våra vittnesbörd och vårt beslut att lyda Herrens befallningar och leva våra liv efter evangeliets normer.

När jag tänker på uttrycket ”jag lever därefter”, påminns jag om en ung kvinna jag träffade som heter Karigan. Hon skrev: ”Jag har varit medlem i kyrkan i lite över ett år ... Ett tecken för mig som undersökare på att kyrkan var sann var att jag kände att jag till sist hade hittat en kyrka som

undervisade om anständighet och normer. Jag har med egna ögon sett vad som händer med människor när de nonchalerar bud och väljer fel väg. Jag bestämde mig för längesedan att leva efter höga moraliska normer ... Jag känner mig så välsignad för att jag har funnit sanningen och blivit döpt. Jag är så lycklig.”⁷

Den sista meningen i mina påståenden är ”jag älskar det”. Att lära sig om Jesu Kristi evangelium och flitigt leva efter evangeliets principer i det vardagliga livet får många medlemmar i kyrkan att entusiastiskt utropa: ”Jag älskar evangeliet!”

Den känslan infinder sig när vi känner den Helige Anden vittna för oss om att vi är vår himmelske Faders barn, att han bryr sig om oss och att vi är på rätt väg. Vår kärlek till evangeliet växer när vi upplever vår himmelske Faders kärlek och den frid som Frälsaren utlovade när vi visar honom att vi är villiga att lyda och följa honom.

I vissa perioder i livet, oavsett om vi är nya medlemmar i kyrkan eller alltid har varit medlemmar, finner vi kanske

att denna livfulla entusiasm har bleknat. Ibland sker detta under svåra tider och vi måste ha tålmod. Ibland sker det när vi står på höjden av framgång och överflöd. Närhelst jag får denna känsla vet jag att jag åter måste fokusera mina ansträngningar på att tillväxa i kunskap och bli bättre på att leva efter evangeliets principer i mitt liv.

En av de mest effektiva men ibland svåraste evangelieprinciperna vi kan tillämpa är ödmjukhet och att underordna oss Guds vilja. I sin bön i Getsemane örtagård sade Kristus till Fadern: ”Men ske inte min vilja utan din.”⁸ Det borde även vara vår bön. Det är ofta i dessa tysta stunder av bön som vi känner vår himmelske Faders kärlek omsluta oss, och de glädjefrika, kärleksfulla känslorna kommer tillbaka.

Under ett ledarskapsmöte för Unga kvinnor i Eugene i Oregon hade jag förmånen att få träffa och tala med syster Cammy Wilberger. Det som syster Wilberger berättade för mig vittnar om den kraft och de välsignelser som kommer av att en ung kvinna

har kunskap om, lever efter och älskar evangeliet.

Syster Wilbergers nittonåriga dotter Brooke avled för flera år sedan under sommarlovet efter första året på universitetet. Syster Wilberger mindes att "det var en svår och mörk tid för vår familj. Men Brooke hade skänkt oss en fin gåva. Vi insåg det inte medan hon växte upp, men varje år och varje stund av sitt korta liv hade Brooke skänkt oss den största gåva en dotter kan ge sina föräldrar. Brooke var en rättfärdig Guds dotter ... Tack vare denna gåva och speciellt tack vare försoningens möjliggörande kraft har jag fått styrka, tröst och den frid som Frälsaren utlovat. Jag hyser inget tvivel om var Brooke befinner sig nu, och jag ser fram emot vår kärleksfulla återförening."⁹

Jag har ett vittnesbörd om vår himmelske Faders stora lycksalighetsplan. Jag vet att han känner oss och älskar oss. Jag vet att han har förberett en profet, president Thomas S. Monson, som kan uppmuntra oss och vägleda oss tillbaka till honom. Jag ber att var och en av oss ska göra det som krävs för att vi frimodigt ska kunna tillkännage: "Jag är mormon. Jag vet det. Jag lever därefter. Jag älskar det." Jag säger detta ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

För vidare studier rekommenderar jag Alma 32 och äldste Dallin H. Oaks tal "Uppmaningen att bli något" (Liahona, jan. 2001, s. 40–43).

SLUTNOTER

1. Rom. 1:16.
2. George Q. Cannon, i *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 261.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 264; se också Martha Jane Knowlton Coray, anteckningsbok, Kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City, Utah.
4. Se uppgift 1 under Kunskap, *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (häfte, 2009), s. 38.
5. Jakobs brev 1:22.
6. Mosiah 18:9.
7. Personlig brevväxling.
8. Luk. 22:42.
9. Personlig brevväxling.

Äldste Craig C. Christensen
i presidentskapet för de sjuttio

En utsäglich gåva från Gud

Den Helige Anden arbetar i fullkomlig enighet med vår himmelske Fader och Jesus Kristus och fyller många viktiga roller och särskilda ansvar.

År 1994 uppmanade president Howard W. Hunter alla kyrkans medlemmar att "sätta ... templet som den viktiga symbolen för sitt medlemskap".¹ Senare samma år blev templet i Bountiful i Utah färdigbyggt. Som så många andra var vi angelägna om att ta vår unga familj till öppet hus före invigningen. Vi arbetade flitigt på att förbereda våra barn för besöket i templet, och bad ivrigt att de skulle få en andlig upplevelse så att templet skulle bli det centrala i deras liv.

När vi vördnadsfullt vandrade genom templet fylldes jag av beundran för den magnifika arkitekturen, den eleganta utsmyckningen, ljuset som strålade genom de höga fönstren och många av de inspirerande tavlorna. Varje aspekt av den heliga byggnaden var i sanning utsökt.

När vi steg in i det celestialet märkte jag plötsligt att vår yngste son, sexårig Ben, hängde på mitt ben. Han såg ängslig ut — kanske till och med lite bekymrad.

"Är det något som är fel, Ben?", viskade jag.

"Pappa", svarade han, "vad är det som händer här? Jag har aldrig

känt mig så här förut."

Eftersom jag insåg att det här troligen var första gången som vår unge son hade känt den Helige Andens inflytande på ett sådant kraftfullt sätt, knäböjde jag på golvet bredvid honom. Medan andra besökare gick runt oss stod Ben och jag i flera minuter, på knä sida vid sida, och lärde oss tillsammans om den Helige Anden. Jag förvånades över hur lätt det var att prata om hans heliga känslor. När vi pratade förstod jag att det som inspirerade Ben mest var inte det han såg utan det han *kände* — inte den fysiska skönheten omkring oss utan Guds Andes stilla och milda röst i hans hjärta. Jag berättade för honom om det jag hade lärt mig av egna upplevelser, på samma gång som hans barnsliga förundran återuppväckte en djup tacksamhetskänsla inom mig för denna utsägliga gåva från Gud — den Helige Andens gåva.²

Vem är den Helige Anden?

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen, och som sådan, liksom Gud Fadern och Jesus Kristus, känner han vårt hjärtas tankar

och avsikter.³ Den Helige Anden älskar oss och vill att vi ska vara lyckliga. Eftersom han känner till de utmaningar vi ställs inför kan han vägleda oss och lära oss allt det vi måste göra för att kunna återvända och bo hos vår himmelske Fader igen.⁴

Till skillnad från vår himmelske Fader och Jesus Kristus, som har förhärligade kroppar av kött och ben, är den Helige Anden en person som består av ande och som kommunicerar med våra andar genom känslor och intryck.⁵ Som andevarelse har han det unika ansvaret att vara medlet genom vilket vi får personlig uppenbarelse. I skrifterna omtalas den Helige Anden ofta som helig Ande, Herrens Ande, den utlovade helige Ande, löftets Helige Ande eller bara som Anden.⁶

Vilken är den helige Andens uppgift?

Den Helige Anden arbetar i fullkomlig enighet med vår himmelske Fader och Jesus Kristus och fyller många viktiga roller och särskilda ansvar. Den Helige Andens huvudsakliga uppdrag är att bära vittne om Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus⁷ och att lära oss sanningen om allting.⁸ Ett innerligt vittne från den Helige Anden innehåller mycket större visshet än ett vittne från någon annan källa. President Joseph Fielding Smith lärde att "Guds Ande, som talar till människans ande, har kraft att förmedla sanning med större verkan och förståelse än en personlig kontakt med himmelska varelser".⁹

Den Helige Anden kallas också Hjälparen.¹⁰ När vi har problem eller känner oss förtvivlade eller helt enkelt behöver veta att Gud är nära, kan den Helige Anden lyfta vår ande, ge oss hopp och lära oss "de fridgivande tingen rörande riket"¹¹ och hjälpa oss att känna "Guds frid, som övergår allt förstånd".¹²

För flera år sedan samlades vi i släkten till en helgdagsmiddag och min far började leka med många av sina barnbarn. Plötsligt och utan förvarning föll han ihop och avled hastigt. Den här oförutsedda händelsen kunde ha varit förödande, särskilt för hans barnbarn, eftersom frågor uppstod som är svåra att besvara. Men när vi samlade våra barn omkring oss, när vi bad och läste det profeterna i Mormons bok sade om meningen med livet, tröstade den Helige Anden oss var och en personligen. På sätt som är svåra att beskriva med ord kom svaren vi sökte klart och tydligt till våra hjärtan. Vi kände en frid den dagen som sannerligen övergick *vårt*

förstånd, men vittnet från den Helige Anden var säkert, obestridligt och sant.

Den Helige Anden är en lärare och uppenbarare.¹³ När vi studerar, begrundar och ber om evangeliets sanningar upplyser den Helige Anden vårt sinne och stimulerar vårt förstånd.¹⁴ Han får sanningen att outplånligt inpräntas i själen och kan orsaka en mäktig förändring i våra hjärtan. När vi delar de här sanningarna med våra familjer, med medlemmarna i kyrkan och med vänner och grannar i vårt samhälle, blir den Helige Anden deras lärare också, för han överför evangeliets budskap "till människobarnens hjärtan".¹⁵

Den Helige Anden inspirerar oss till

vi får i hjärtat. President Boyd K. Packer har lärt: "Den Helige Anden talar med en röst som du *förnimmer* snarare än *hör*... Vi talar om att 'lyssna' till Andens viskningar, men oftast beskriver man en andlig maning genom att säga 'Jag fick en *känsla* ...'"¹⁸ Det är genom de här heliga känslorna från den Helige Anden som vi får veta det som Gud vill att vi ska göra, för detta, som det står i skrifterna, "är uppenbarelsens ande"¹⁹.

Vad innebär det att ta emot den Helige Andens gåva?

När jag undervisade vår sexårige son Ben tyckte jag det var viktigt att skilja mellan det han kände, som var den Helige Andens inflytande, och den Helige Andens gåva, som han skulle få efter dopet. Före dopet kan alla ärliga och uppriktiga sanningssökare känna den Helige Andens inflytande tid efter annan. Men möjligheten att få den Helige Andens ständiga sällskap och *fullheten* av alla dithörande välsignelser har endast värdiga, döpta medlemmar som tar emot den Helige Andens gåva genom handpåläggning av dem som har myndighet att utöva Guds prästadöme.

Genom den Helige Andens gåva får vi större förmåga och andliga gåvor, ökad uppenbarelse och beskydd, ständig vägledning och hjälp, och de utlovade välsignelserna av helgelse och upphöjelse i det celestialet riket. Alla de här välsignelserna ges som följd av vår personliga önskan att få dem och de kommer när vi rättar vårt liv efter Guds vilja och söker hans ständiga vägledning.

När jag ser tillbaka på upplevelsen med Ben i templet i Bountiful, fylls jag av många goda känslor och intryck. Ett klart minne är att medan jag var absorberad av storheten i det jag såg, var det ett litet barn vid min

att nå ut till andra i tjänande. För mig kommer det klaraste föredömet i att följa den Helige Andens maningar om att tjäna andra från president Thomas S. Monsons liv och verksamhet, och han sade: "I utförandet av vårt ansvar har jag lärt mig, att om vi lyssnar på de maningar som den stilla rösten ger oss och genast handlar därefter, kommer vår himmelske Fader att leda oss och välsigna vårt och andras liv. Jag känner inte till några underbarare erfarenheter eller ljuvare känslor än de som kommer när man följer en maning och upptäcker att Herren har besvarat någon annans bön genom en själv."¹⁶

Jag vill berätta om en sådan ljuv upplevelse. Medan president Monson verkade som biskop fick han veta att en medlem i församlingen, Mary Watson, låg på sjukhuset. När han kom fram till sjukhuset fick han veta att hon låg i ett stort rum med flera andra patienter. När han gick fram till syster Watson märkte han att patienten som låg i sängen bredvid snabbt drog upp lakanet över ansiktet.

Efter att president Monson hade samtalat med syster Watson och gett henne en prästadömsvälsignelse, skakade han hand med henne, sade adjö och började gå därifrån. Då hände en enkel men fantastisk sak. Jag citerar nu från president Monsons eget minne av den här upplevelsen:

"Jag kunde inte gå därifrån. Det var som en osynlig hand vilade på

min axel, och jag kände i min själ att jag hörde dessa ord: 'Gå fram till sängen bredvid där den lilla damen ligger, som gömde ansiktet när du kom in.' Jag gjorde det ...

Jag gick fram till den andra patientens säng, klappade försiktigt på hennes axel och drog försiktigt undan lakanet som hon hade över ansiktet. Hör och häpna! Hon var också medlem i min församling. Jag visste inte att hon var inlagd på sjukhus. Hon hette Kathleen McKee. När hennes blick mötte min, utbrast hon med tårar i ögonen: 'Åh, biskop Monson, när du kom in genom dörren, trodde jag att du kommit för att hälsa på mig och välsigna mig som svar på mina böner. Jag gladdes inom mig över att du visste att jag var här, men när du stannade vid den andra sängen, sjönk modet, och jag förstod att du inte kommit för att hälsa på mig.'

Jag sade till [syster] McKee: 'Det spelar ingen roll att jag inte visste att du var här. Det är emellertid viktigt att vår himmelske Fader visste och att du tyst hade bett om en prästadömsvälsignelse. Det var han som manade mig att tränga mig på.'¹⁷

Hur talar den Helige Anden till oss?

Vi har alla haft upplevelser med den Helige Anden, även om vi kanske inte alltid känner igen dem. När vi får inspirerade tankar vet vi att de är sanna genom de andliga känslor

sida som kände de mäktiga känslorna i sitt hjärta. Med en mjuk påminnelse inbjöds jag att inte bara att stanna upp och knäböja utan att också hörsamma Frälsarens kall att bli som ett litet barn — ödmjuk och redo att hörsamma hans Andes stilla och milda röst.

Jag bär vittne om att den Helige Anden verkligen finns och om hans gudomliga mission och att vi genom den Helige Andens kraft kan lära känna sanningen om allting. Jag vittnar om att den Helige Andens gåva är vår himmelske Faderns dyrbara och ousägliga gåva till alla som vill komma till hans Son, bli döpta i hans namn och ta emot den Helige Anden genom konfirmation i hans kyrka. Om dessa heliga sanningar bär jag mitt personliga vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Howard W. Hunter, i Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, juli 1994, s. 5; se också Howard W. Hunter, "Den stora symbolen för vårt medlemskap", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 3
2. Se L&F 121:26.
3. Se Alma 12:7; 18:16–18; L&F 6:15–16.
4. Se 2 Nephi 32:5.
5. Se L&F 130:22.
6. Se Luk. 4:1, 18; 11:13; Joh. 1:33; Ef. 1:13; L&F 88:3.
7. Se 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11; L&F 20:27.
8. Se Moroni 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie, 3 band (1954–1956), 1:44.
10. Se Joh. 14:26; L&F 35:19.
11. L&F 36:2.
12. Fil. 4:7.
13. Se Luk. 12:12; 1 Kor. 2:13; L&F 50:13–22; *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 131.
14. Se L&F 11:13.
15. 2 Nephi 33:1.
16. Thomas S. Monson, "Frid, var lugn", *Liahona*, nov. 2002, s. 55.
17. Se Thomas S. Monson, "Kristus vid Betesda", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 18.
18. Boyd K. Packer, "Personlig uppenbarelse: gåvan, provet och löftet", *Nordstjärnan*, juni 1997, s. 10.
19. L&F 8:3; se också vers 2.

Äldste Shayne M. Bowen

i de sjuttios kvarum

"Ty jag lever, och ni kommer att leva"

Tack vare honom, ja, vår Frälsare Jesus Kristus, kommer dessa känslor av sorg, ensamhet och förtviulan en dag att uppslukas av glädjens fullhet.

När min kamrat och jag tjänade som unga missionärer i Chile träffade vi en familj på sju personer i grenen. Modern kom med sina fem barn till kyrkan varje söndag. Vi antog att de varit medlemmar en längre tid. Flera veckor senare fick vi veta att de inte var döpta.

Vi tog omedelbart kontakt med familjen och frågade om vi fick komma hem till dem och undervisa dem. Fadern var inte intresserad av att lära sig något om evangeliet men hade inget emot att vi undervisade hans familj.

Syster Ramirez gick snabbt framåt i vår undervisning. Hon var ivrig att lära sig alla lärdomar som vi förklarade. En kväll när vi diskuterade barndop förklarade vi att små barn är utan skuld och att de inte behöver döpas. Vi bad henne läsa i Moronis bok:

"Se, jag säger dig att detta skall ni lära: Omvändelse och dop är för dem som är ansvariga och i stånd att begå synd. Ja, lär föräldrar att de måste omvända sig och bli döpta och ödmjuka sig som sina små barn. Då skall de alla bli frälsta med sina små barn.

Och deras små barn behöver varken omvändelse eller dop. Se, dopet är till omvändelse för att uppfylla buden och leder till syndernas förlåtelse.

Men små barn är levande i Kristus ända från världens grundläggning. Om inte skulle Gud vara en partisk Gud som har anseende till person. Ty hur många små barn har inte dött utan dopet!"¹

Efter att ha läst dessa verser började syster Ramirez gråta. Min kamrat och jag stod handfallna. Jag frågade: "Syster Ramirez, har vi sagt eller gjort något som sårat dig?"

Hon sade: "Nej då, ni har inte gjort något fel. För sex år sedan födde jag en liten pojke. Han dog innan vi hann få honom döpt. Vår präst sade oss att eftersom han inte blivit döpt skulle han vara förlorad i all evighet. I sex år har jag burit på denna smärta och skuld. Efter att ha läst dessa verser vet jag genom den Helige Andens kraft att det är sant. Jag har känt en stor tyngd tas bort från mig, och dessa tårar är glädjetårar."

Jag kom ihåg profeten Joseph Smiths ord då han undervisade om

denna trösterika lära: ”Herren tar bort många, även i späda ålder, så att de må undgå människors missunnksamhet och den nuvarande världens sorger och ondska. De var alltför rena och alltför älskliga att bo på jorden. Om vi därför ser på saken ur rätt perspektiv så har vi skäl att fröjdas istället för att sörja eftersom de befriades från det onda, och vi skall snart ha dem igen.”²

Efter sex år av nästan outhärdlig sorg och smärta kunde den sanna läran, uppenbarad av en kärleksfull Fader i himlen genom en levande profet, skänka lugnande frid till denna plågade kvinna. Behöver det nämnas att syster Ramirez och hennes barn över åtta år blev döpta?

Jag minns att jag skrev till min familj och uttryckte den tacksamhet som jag kände i mitt hjärta för kunskapen om detta och för många andra tydliga och värdefulla sanningar i Jesu Kristi återställda evangelium. Jag trodde aldrig att den här underbara och sanna principen skulle komma tillbaka till mig en gång i framtiden och bli som balsam för min själ.

Jag vill rikta mig till dem som har förlorat ett barn och som frågat sig: ”Varför just jag?” Eller som kanske till och med ifrågasatt sin egen tro på en älskande Fader i himlen. Det är min bön att jag med den Helige Andens

kraft ska kunna skänka er hopp, frid och förståelse. Det är min önskan att vara ett redskap till att återställa er tro på en älskande Fader i himlen som vet allting och låter oss uppleva prövningar så att vi kan lära känna och älska honom och förstå att utan honom har vi ingenting.

Den fjärde februari 1990 föddes vår tredje son, vårt sjätte barn. Vi gav honom namnet Tyson. Han var en vacker liten pojke och vår familj välkomnade honom med öppna hjärtan och öppen famn. Hans bröder och systrar var så stolta över honom. Vi tyckte alla att han var den mest perfekta lille pojke som någonsin fötts.

När Tyson var åtta månader gammal svalde han en bit krita som han hittat på mattan. Kritan fastnade i Tysons hals och han kunde inte andas. Hans storebror bar honom upp för trappan och skrek: ”Han kan inte andas! Han kan inte andas!” Vi började med hjärtmassage och ringde 112.

Ambulansen kom och körde honom fort till sjukhuset. I väntrummet fortsatte vi våra innerliga böner och bad Gud om ett mirakel. Efter en väntan som tycktes som en livstid kom läkaren ut och sade: ”Jag är ledsen. Det finns inget mer som vi kan göra. Ni kan vara hos honom så länge ni vill.” Sedan gick hon.

När vi kom in i rummet där Tyson låg, såg vi vår lille glädjespridare ligga där livlös. Det verkade som om han hade en celestial aura kring sin lilla kropp. Det strålade om honom och han såg så ren ut.

I det ögonblicket kändes det som om vårt liv tagit slut. Hur skulle vi kunna komma tillbaka till de andra barnen och på något sätt förklara att Tyson inte skulle komma hem?

Jag talar i jagform när jag fortsätter att berätta om den här upplevelsen. Min änglalika hustru och jag gick

igenom den här erfarenheten tillsammans, men jag är inte kapabel att uttrycka en mors känslor och vill inte ens försöka.

Det är omöjligt att beskriva de blandade känslor som jag hade under den tiden i mitt liv. För det mesta kändes det som om jag var mitt uppe i en mardröm som aldrig tog slut. I många nätter kunde jag inte sova. Jag gick från rum till rum för att försäkra mig om att de andra barnen var i säkerhet.

Skuld-känslor plågade min själ. Jag kände mig så skyldig. Jag kände mig smutsig. Jag var hans far, jag skulle ha gjort mer för att skydda honom. Om jag bara hade gjort si eller så. Än idag, 22 år senare, tränger sig dessa känslor in i hjärtat och jag måste göra mig av med dem kvickt eftersom de kan vara destruktiva.

Omkring en månad efter Tysons död hade jag ett samtal med äldste Dean L. Larsen. Han tog sig tid till att lyssna på mig. Jag kommer alltid att vara tacksam för hans råd och kärlek. Han sade: ”Jag tror inte att Herren vill att du ska straffa dig själv för din lille pojkes död.” Jag kände min himmelske Faders kärlek genom ett av hans utvalda redskap.

Trots det fortsatte smärtsamma tankar att plåga mig och till slut började jag känna mig arg. ”Det är inte rättvist! Hur kunde Gud göra så mot mig? Varför just mot mig? Vad hade jag gjort för att förtjäna detta?” Jag blev till och med arg på människor som bara ville trösta oss. Jag minns att vänner sade: ”Jag vet hur det känns.” Jag brukade tänka: ”Du har ingen aning om hur det känns. Låt mig bara vara ifred.” Jag märkte snart att självömkan kan vara mycket skadlig. Jag skämdes över mig själv för att jag hade ovänliga tankar om kära vänner som bara försökte hjälpa.

Då jag upplevde hur skuld, ilska och självömkan höll på att överväldiga mig bad jag att mitt hjärta skulle förändras. Efter mycket personliga heliga upplevelser gav Herren mig ett nytt hjärta. Även om det fortfarande var ensamt och smärtsamt förändrades hela mitt perspektiv. Det blev mig givet att veta att jag inte hade blivit berövad något utan snarare väntade mig en stor välsignelse om jag visade mig trofast.

Mitt liv började förändras och jag kunde se framåt med hopp snarare än att se tillbaka med förtvivlan. Jag vittnar om att det här livet inte är slutet. Andevärlden är verklig. Profeternas undervisning om livet efter döden är sann. Det här livet är bara ett kortvarigt steg på vår väg tillbaka till vår himmelske Fader.

Tyson har förblivit en mycket viktig del av vår familj. Under årens lopp har det varit underbart att se en älskande himmelsk Faders barmhärtighet och godhet som har låtit vår familj på mycket påtagliga sätt känna Tysons inflytande. Jag vittnar om att slöjan är tunn. Känslan av lojalitet, kärlek och familjegemenskap upphör inte för att någon av våra kära går över på andra sidan. Istället intensifieras dessa känslor.

Ibland får jag frågan: "Hur lång tid tog det för dig att komma över det?" Sanningen är den att man aldrig helt

kommer över det förrän man återförenas med sina bortgångna kära. Jag kommer aldrig att få glädjens fullhet förrän vi återförenas på den första uppståndelsens morgon.

"Ty människan är ande. Elementen är eviga, och ande och element, oskiljaktigt förenade, mottar glädjens fullhet. Och när de är åtskilda kan människan inte motta glädjens fullhet."³

Men under tiden kan vi, som Frälsaren lärde, vara vid gott mod.⁴

Jag har lärt mig att den bittra, nästan outhärdliga smärtan kan mildras då vi vänder oss till vår himmelske Fader och vädjar om han ska ge oss den tröst som kommer genom hans plan, hans Son Jesus Kristus, och hans hugsvalare som är den Helige Anden.

Vilken underbar välsignelse detta är i vårt liv. Skulle det inte vara tragiskt om vi inte kände djup sorg då vi förlorar ett barn? Så tacksam jag är till min Fader i himlen för att han låter oss älska så innerligt och för evigt. Så tacksam jag är för eviga familjer. Så tacksam jag är för att han genom sina levande profeter på nytt har uppenbarat den underbara återlösningsplanen.

När ni begravt en av era kära kom då ihåg det ni kände i hjärtat efter begravningsgudstjänsten och ni vände er om mot den ensamma kistan och undrade om ert hjärta skulle brista.

Jag vittnar om att tack vare honom, ja, vår Frälsare Jesus Kristus, kommer dessa känslor av sorg, ensamhet och förtvivlan en dag att uppslukas av glädjens fullhet. Jag vittnar om att vi kan lita på honom och det han sade:

"Jag skall inte lämna er faderlösa, jag skall komma till er.

Ännu en kort tid, och världen ser mig inte längre, men ni skall se mig, ty jag lever, och ni kommer att leva."⁵

Jag vittnar om det som sägs i *Pre-dika mitt evangelium*: "När vi förlitar oss på Jesu Kristi försoning kan han hjälpa oss att uthärda våra provningar, sjukdomar och smärta. Vi kan bli fyllda med glädje, frid och tröst. Allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen genom Jesu Kristi försoning."⁶

Jag vittnar om att på den klara underbara första uppståndelsens morgon kommer enligt Herrens löfte dina och mina kära att komma ut ur graven, och vi kommer att få uppleva glädjens fullhet. Eftersom han lever kommer de och vi också att leva. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 8:10–12.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 174.
3. L&F 93:33–33.
4. Se Joh. 16:33.
5. Joh. 14:18–19.
6. *Pre-dika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 52.

Äldste Russell M. Nelson

i de tolv apostlarnas kворum

Fråga missionärerna! De kan hjälpa er!

Alla missionärer, unga som gamla, har som enda mål att göra livet bättre för andra människor.

Mina älskade bröder, systrar och vänner, vi älskar er och hälsar var och en av er. Vi gläds åt president Thomas S. Monsons tillkännagivande i morse, som ändrade minimiåldern för missionärer till 18 för unga män och 19 för unga kvinnor. Tack vare det här kan många fler av våra ungdomar välsignas av att gå på mission.

För två år sedan förkunnade president Monson något som han återigen bekräftade denna morgon: "Varje värdig och duglig ung man bör förbereda sig att verka som missionär. Missionsarbetet är en prästadömsplikt — en plikt som Herren förväntar sig av oss som har fått så mycket."¹ Återigen förklarade han att vi mycket gärna ser att unga systrar verkar som missionärer, men det är inte deras skyldighet. Och åter berättade han om behovet av många fler äldre par.

Det är viktigt att förbereda sig för mission. En mission är att frivilligt tjäna Gud och mänskligheten. Missionärer bekostar den förmånen med egna sparpengar. Föräldrar, familjer, vänner och donatorer till den allmänna missionärsfonden kan också hjälpa till. Alla missionärer, unga som

gamla, har som enda mål att göra livet bättre för andra människor.

Beslutet att verka som missionär formar den andliga framtiden för missionären, hans eller hennes maka och deras efterkommande i framtida generationer. En önskan att tjäna är ett naturligt resultat av omvändelse, värdighet och förberedelse.

I den här världiga globala åhörarskaran finns det många som inte tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och som känner till mycket lite om oss och våra missionärer. Ni är här eller lyssnar för att ni vill veta mer om mormonerna och vad våra missionärer undervisar om. När ni får veta mer om oss kommer ni att finna att vi delar många värderingar. Vi uppmuntrar er att behålla allt som är gott och sant och sedan se om vi kan ge er mer. I denna värld fylld av utmaningar behöver vi hjälp ibland. Religion, evig sanning och våra missionärer är en viktig del av denna hjälp.

Våra unga missionärer lägger mycket åt sidan — utbildning, yrke, uppvaktning och allt annat som unga vuxna vanligtvis gör i den åldern. Under 18 till 24 månader lägger de allt detta åt sidan på grund av sin

djupa önskan att tjäna Herren.² Och en del av våra missionärer verkar i mer mogen ålder. Jag vet att deras familjer blir välsignade. I vår egen familj verkar åtta personer i dag som heltidsmissionärer — tre döttrar och deras män samt två barnbarn: en dotterdotter och en dotterson.

Några av er kanske undrar var ordet *mormon* kommer ifrån. Det är ett av våra öknamn. Det är inte vårt riktiga namn, trots att vi allmänt kallas mormoner. Begreppet kommer från en helig skrift som heter Mormons bok.

Kyrkans riktiga namn är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det är Jesu Kristi ursprungliga kyrka som har återupprättats. Han organiserade sin kyrka när han vandrade på jorden. Han kallade apostlar, sjuttio och andra ledare som han gav prästadörets myndighet så att de kunde handla i hans namn.³ När Kristus och hans apostlar gick bort ändrade människor förrättningarna och läran. Den ursprungliga kyrkan och prästadömet gick förlorat. Efter medeltidens mörkaste århundraden och under ledning av vår himmelske Fader återuppsatte Jesus Kristus sin kyrka. Nu lever den igen, återställd och under hans gudomliga vägledning.⁴

Vi följer Herren Jesus Kristus och undervisar om honom. Vi vet att den uppståndne Herren efter sin storslagna seger över döden visade sig för sina lärjungar vid flera tillfällen. Han åt med dem. Han vandrade med dem. Före sin himmelsfärd gav han dem uppdraget att "gå ... ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn".⁵ Apostlarna lydde den befallningen. De kallade också andra som kunde hjälpa dem att utföra Herrens befallning.

I dag, under nutida apostlar och profeters ledning, har samma uppdrag

Milano, Italien

getts till missionärer i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. De här missionärerna verkar i över 150 länder. Som representanter för Herren Jesus Kristus strävar de efter att följa den gudomliga befallningen — förnyad i vår tid av Herren själv — att föra evangeliets fullhet ut i hela världen och välsigna människor överallt.⁶

Missionärer i slutet av tonåren eller i början av 20-årsåldern är unga i världens ögon. Men de har välsignats med gåvor — den Helige Andens kraft, Guds kärlek och sanningens vittnesbörd — som gör dem till mäktiga ambassadörer för Herren. De delar med sig av evangeliets glada budskap som kan ge sann glädje och varaktig lycka till alla som tar till sig deras budskap. Och i många fall gör de det här i ett främmande land, på ett främmande språk.

Missionärerna strävar efter att följa Jesus Kristus i både ord och handling. De predikar om Jesus Kristus och om

hans försoning.⁷ De undervisar om den bokstavliga återställelsen av Kristi forna kyrka genom Herrens första profet i de sista dagarna: Joseph Smith.

Ni kanske tidigare har stött på, eller kanske stött bort, våra missionärer. Mitt hopp är att ni inte ska vara rädda för dem utan lära av dem. De kan vara en himlasänd resurs för er.

Det upptäckte Jerry, en protestantisk man i 60-årsåldern som bor i Mesa i Arizona. Jerrys far var baptistpräst och hans mor var metodistpräst. En dag berättade Pricilla, en nära vän till Jerry, om den smärta hon kände efter att ett av hennes barn dött under förlossningen och en bitter skilsmässa som följde strax därefter. Som ensamstående mor kämpade Pricilla med fyra barn — tre döttrar och en son. När hon öppnade sitt hjärta och pratade med Jerry erkände hon att hon funderade på att begå självmord. Med all den styrka och kärlek Jerry kunde uppstå försökte

han hjälpa henne förstå att hennes liv betydde något. Han bjöd in henne till sin kyrka, men Pricilla sade att hon hade gett upp hoppet om Gud.

Jerry visste inte vad han skulle göra. När han senare vattnade träden i sin trädgård bad denne troende man Gud om vägledning. När han bad hörde han en röst inom sig som sade: "Stoppa pojkarna som cyklar." Jerry, något förvirrad, undrade vad det betydde. När han begrundade intrycket han fått tittade han bort mot gatan och såg två unga män i vit skjorta och slips cykla mot hans hus. Chockad av denna "tillfällighet" såg han hur de cyklade förbi. Men sedan insåg han att situationen krävde handling, så han ropade: "Ni där, kan ni stanna! Jag behöver tala med er!"

Med häpna men ivriga miner stannade de unga männen upp. När de närmade sig såg Jerry att de hade namnskyltar på sig som sade att de var missionärer från Jesu Kristi Kyrka

av Sista Dagens Heliga. Jerry såg på dem och sade: "Det kanske låter konstigt, men jag bad och blev tillsagd att 'stoppa pojkarna som cyklar'. Jag tittade bort mot gatan och där var ni. Kan ni hjälpa mig?"

Missionärerna log och den ene sade: "Det kan vi säkert."

Jerry berättade om hur orolig han var över Pricilla. Inom kort träffade missionärerna Pricilla, hennes barn och Jerry. De samtalade om livets mening och Guds eviga plan för dem. Jerry, Pricilla och hennes barn växte i tro genom uppriktig bön, sina studier av Mormons bok och den vänlighet som kyrkans medlemmar mötte dem med. Jerrys redan starka tro på Jesus Kristus blev ännu starkare. Pricillas tvivel och självmordstankar byttes mot hopp och glädje. De döptes och blev medlemmar i Kristi återupprättade kyrka.⁸

Ja, missionärer kan hjälpa till på många sätt. En del av er kanske vill veta mer om era förfäder. Ni kanske känner till vad era föräldrar och era mor- och farföräldrar heter, men deras

föräldrar då? Vet ni vad de heter? Vill ni veta mer om dem? Fråga missionärerna! De kan hjälpa er!⁹ De har tillgång till de många släkthistoriska uppteckningarna som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har.

Några av er är medlemmar men deltar inte aktivt. Ni älskar Herren och tänker ofta på att ni borde återvända till flocken. Men ni vet inte hur ni ska ta första steget. Jag föreslår att ni frågar missionärerna!¹⁰ De kan hjälpa er! De kan också hjälpa er genom att undervisa era nära och kära. Vi och missionärerna älskar er och vill hjälpa er få evangeliets glädje och ljus tillbaka i ert liv.

Några av er kanske vill veta hur man kan besegra ett beroende eller leva längre och få bättre hälsa. Fråga missionärerna! De kan hjälpa er! Oberoende studier har visat att som grupp är medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga en hälsosam grupp. Deras dödstal är bland de lägsta och deras livslängd längre än som rapporterats för någon annan

väl definierad grupp som undersökts under en längre tid i Förenta staterna.¹¹

Några av er kanske känner att livet är hektiskt och stressigt, men djupt inom er finns en gnagande tomhet utan inriktning eller ändamål. Fråga missionärerna! De kan hjälpa er! De kan hjälpa er att lära er mer om livets sanna mening — varför ni är här på jorden och vart ni tar vägen efter döden. Ni kan få veta hur Jesu Kristi återställda evangelium kan välsigna ert liv långt mer än ni i dag ens kan föreställa er.

Om ni är oroliga över er familj, fråga missionärerna! De kan hjälpa er! Att stärka äktenskapet och familjen är ytterst viktigt för sista dagars heliga. Familjer kan vara tillsammans för evigt. Be missionärerna att undervisa er om hur er familj kan vara det.

Missionärer kan också hjälpa er i er strävan efter mer kunskap. Den mänskliga själen längtar efter upplysning. Oavsett om sanningen kommer från ett laboratorium eller från Guds uppenbarelser så vill vi ha den! Guds härlighet är i sanning intelligens.¹²

Vår kunskapsörst gäller både andlig och timlig kunskap. Vi betonar vikten av att förstå helig skrift. En oberoende studie visade nyligen på att sista dagars heliga visste mest om kristendomen och Bibeln.¹³ Om ni vill förstå Bibeln bättre, förstå Mormons bok bättre och få en bredare insikt om människans broderskap och Guds faderskap, fråga missionärerna! De kan hjälpa er!

Många av er känner en djup önskan att hjälpa de behövande. Eftersom vi följer Jesus Kristus drivs sista dagars heliga också av detta omätliga begär.¹⁴ Alla är välkomna att tillsammans med oss hjälpa de behövande och skänka lindring till offer för katastrofer överallt i världen. Om ni

vill delta, fråga missionärerna! De kan hjälpa er!

Och om ni vill veta mer om livet efter döden, om himlen, om Guds plan för er; om ni vill veta mer om Herren Jesus Kristus, hans försoning och återställelsen av hans kyrka som den var ursprungligen, fråga missionärerna! De kan hjälpa er!

Jag vet att Gud lever. Jesus är Kristus. Hans kyrka har återupprättats. Jag ber innerligt att Gud må välsigna var och en av er och var och en av våra dyrbara missionärer. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Vi möts tillsammans igen", *Liahona*, nov. 2010, s. 6.
2. Se L&F 4:3.
3. Se Matt. 10:1; Luk. 6:13; 10:1; Ef. 4:11–12.
4. Se L&F 1:30.
5. Matt. 28:19.
6. Se L&F 68:8; 84:62; 112:28.
7. Se 1 Kor. 2:2; 2 Nephi 25:26.
8. Personligt samtal med W. Tracy Watson, tidigare president för Arizonamissionen Mesa i USA.
9. Där jag ber er att "fråga missionärerna" kan ni ersätta det med att fråga en vän som är medlem i kyrkan om hjälp.
10. Släktingar och vänner som aktivt deltar och kyrkans ledare är också mycket villiga att hjälpa till.
11. Se James E. Enstrom och Lester Breslow, "Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004", *Preventative Medicine*, band 46 (2008), s. 135.
12. Se L&F 93:36.
13. Se *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, 28 sep. 2010), s. 7.
14. Se Ram Cnaan, Van Evans och Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); "Mormon Volunteerism Highlighted in New Study" (16 mars 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report>; *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society* (Pew Forum on Religion and Public Life, 12 jan. 2012), s. 43; Robert D. Putnam och David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), s. 444–454.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Om ånger och beslut

Ju mer vi hänger oss åt vår strävan efter helighet och lycka, desto mindre troligt är det att vi befinner oss på en väg mot ånger.

Om ånger

President Monson, vi älskar dig. Tack för de inspirerande och historiska tillkännagivandena om nya tempel och missionsarbetet. Jag är säker på att vi och många framtida generationer kommer att välsignas rikligen tack vare dem.

Mina kära bröder och systrar, mina kära vänner! Vi är alla dödliga. Jag hoppas det inte kommer som en överraskning för någon.

Ingen av oss är här på jorden särskilt länge. Vi får ett antal dyrbara år och som i det eviga perspektivet bara är som en blinkning.

Och sedan går vi vidare. Våra andar "tas hem till den Gud som gav [oss] liv".¹ Vi lägger ner vår kropp och lämnar världens materiella ting bakom oss när vi går vidare till nästa sfär av vår existens.

När vi är unga känns det som om vi kommer att leva för evigt. Vi tror att det finns ett obegränsat antal soluppgångar som väntar bakom horisonten, och framtiden ser för oss ut som en oavbruten väg som sträcker sig framåt i all oändlighet.

Men ju äldre vi blir desto oftare ser vi tillbaka och förundras över hur kort den vägen egentligen är. Vi undrar hur åren kan ha gått så fort. Och vi börjar

tänka på valen vi har ställts inför och allt som vi har gjort. I den processen minns vi många härliga stunder som värmer själen och gläder hjärtat. Men vi minns också det vi ångrar — det som vi önskar att vi kunde gå tillbaks och ändra på.

En sjuksköterska som vårdar obotligt sjuka säger att hon ofta har ställt en enkel fråga till sina patienter när de har förberett sig för att lämna det här livet.

"Är det något som du ångrar?" brukar hon fråga.²

Att vara så nära jordelivets sista dag gör ofta tankarna klara och ger insikt och perspektiv. Så när de här personerna får frågan om de ångrar något, öppnar de sitt hjärta. De berättar vad de skulle ändra på om de bara kunde vrida klockan tillbaka.

När jag tänker på vad de har sagt, slår det mig hur Jesu Kristi evangeliums grundläggande principer kan påverka vårt livs inriktning positivt om vi bara tillämpar dem.

Det är inget mystiskt med evangeliets principer. Vi har studerat dem i skrifterna, vi har samtalat om dem i Söndagsskolan och vi har hört om dem från talarstolen många gånger. Dessa gudomliga principer och värderingar är tydliga och klara. De är

vackra, djupa och kraftfulla. Och de kan absolut hjälpa oss att undvika framtida ånger.

Jag önskar att jag hade tillbringat mer tid med dem jag älskar

Den kanske vanligaste ångern som döende patienter ger uttryck för är att de önskar att de hade tillbringat mer tid med dem de älskar.

Män i synnerhet uttrycker sin djupa ånger över att de har tillbringat så stor del av sitt liv på jobbet.³ Många har gått miste om de vackra minnen som kommer när man umgås med familj och vänner. De har inte utvecklat starka band till de personer som betydde mest för dem.

Visst är det så att vi ofta blir så upptagna? Och sorgligt nog bär vi vår upptagenhet som ett hederstecken, som om detta att vara upptagen i sig självt är en prestation eller ett tecken på ett bättre liv.

Är det det?

Jag tänker på vår Herre och vårt föredöme Jesus Kristus och på hans korta liv bland folket i Galiléa och Jerusalem. Jag har försökt föreställa mig hur han rusade mellan möten eller gjorde flera saker samtidigt för att slutföra en lista med brådskande uppgifter.

Det går inte.

I stället ser jag en medkännande och omtänksam Guds Son som lever varje dag på ett meningsfullt sätt. När han umgicks med människorna omkring sig kände de sig betydelsefulla och älskade. Han visste vilket oändligt värde personerna han träffade hade. Han välsignade dem, han tjänade dem. Han lyfte dem, han botade dem. Han gav dem tidens dyrbara gåva.

I vår tid är det lätt att bara låtsas att man tillbringar tid med andra. Med ett musklick kan vi få "kontakt" med tusentals "vänner" utan att behöva träffa en enda av dem. Tekniken kan vara något underbart, och den är mycket användbar när vi inte kan vara nära dem vi älskar. Min hustru och jag bor långt från kära familjemedlemmar, vi vet hur det är. Men jag tror inte att vi är på väg i rätt riktning, enskilt eller som samhälle, om vi oftast kommunicerar med vår familj och våra vänner genom att lägga ut roliga bilder, vidarebefordra banala texter eller länka våra närmaste till webbplatser på internet. Jag antar att det finns plats för sådana aktiviteter, men hur mycket tid är vi villiga att lägga ner på dem? Om vi inte ger vårt bästa jag och vår odelade tid till dem som verkligen är viktiga för oss så kommer vi att ångra det.

Låt oss bestämma oss för att värdesätta dem vi älskar genom att vara vid deras sida, tillbringa meningsfull tid med dem och skapa dyrbara minnen.

Jag önskar att jag hade levt upp til min potential

Något annat som personerna uttryckte ånger över var att de inte hade blivit den person som de kände att de kunde och borde ha blivit. När de tittade tillbaka på livet insåg de att de inte hade uppnått sin potential, att alltför många sånger inte hade blivit sjungna.

Jag talar inte om att klättra uppför karriärstegen i våra olika yrken. Den stegen, hur storslagen den än kan verka här på jorden, är knappt ett steg i den stora eviga resa som väntar oss.

Jag talar i stället om att bli den som Gud, vår himmelske Fader, avsåg att vi skulle bli.

Vi kommer till den här världen, som poeten sade, "med skimmer-spår av en förlorad skrud"⁴ från föruttillvaron.

Vår himmelske Fader ser vår verkliga potential. Han känner till saker om oss som vi inte själva känner till. Han manar oss under vår livstid att uppfylla ändamålet med vår skapelse, att leva ett gott liv och att återvända till hans närhet.

Varför ägnar vi då så mycket av vår tid och energi åt sådant som är flyktigt, oviktigt och ytligt? Vägrar vi att se det dåraktiga i vår stråvan efter det obetydliga och förgångliga?

Vore det inte visare av oss att ”samla [oss] skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjal”?⁵

Hur gör vi det? Genom att följa Frälsarens exempel, införliva hans lärdomar i vårt dagliga liv och verkligen älska Gud och våra medmänniskor.

Vi kan förvisso inte göra det om vi som lärjungar vill dra fötterna efter oss, stirra på klockan och klaga medan vi arbetar.

Vårt sätt att följa evangeliet bör inte likna pojken som doppade tån i vattnet och sedan påstod att han hade varit och badat. Som söner och döttrar till vår himmelske Fader kan vi göra så mycket mer. Goda avsikter räcker inte till. Vi måste *göra något*. Vad som är ännu viktigare är att vi *blir* den som vår himmelske Fader vill att vi ska bli.

Det är bra att vi förkunnar vårt vittnesbörd om evangeliet, men det är bättre att vara ett levande exempel på det återställda evangeliet. Det är bra att önska att man var mer trofast mot sina förbund. Att faktiskt följa heliga förbund — att leva ett dygdigt liv, betala tionde och fasteoffer, följa Visdomsordet och att tjäna behövande — är mycket bättre. Att tillkännage att vi ska ägna mer tid åt familjebön, skriftstudier och sunda aktiviteter är bra, men att faktiskt göra allt detta kontinuerligt ger himmelska välsignelser i vårt liv.

Lärjungenskap är en stråvan mot helighet och lycka. Det är vägen till vårt bästa och lyckligaste jag.

Låt oss bestämma oss för att följa Frälsaren och arbeta flitigt på att bli den person det är meningen att vi ska bli. Låt oss lyssna på och följa

den Helige Andens maningar. När vi gör det uppenbarar vår himmelske Fader sådant som vi inte känner till om oss själva. Han lyser upp vägen framför oss och öppnar våra ögon så att vi kan se våra okända och kanske oanade talanger.

Ju mer vi hänger oss åt vår stråvan efter helighet och lycka, desto mindre troligt är det att vi befinner oss på en väg mot ånger. Ju mer vi litar på Frälsarens nåd, desto mer känner vi att vi befinner oss på den stig som vår Fader i himlen har för avsikt att vi ska gå på.

Jag önskar att jag hade tillåtit mig att vara lyckligare

Något annat som de döende ångrade kanske kan tyckas något överraskande. De önskar att de hade låtit sig själva vara lyckligare.

Alltför ofta fångas vi av illusionen att det finns något just utom räckhåll som kan göra oss lyckliga: en bättre familjesituation, en bättre ekonomisk situation eller slutet på en svår prövning.

Ju äldre vi blir, desto mer ser vi tillbaka och inser att yttre omständigheter egentligen inte har någon betydelse eller avgör om vi är lyckliga eller inte.

Vi betyder något. Vi avgör vår lycka. I slutändan är det du och jag som

har ansvaret för vår egen lycka.

Min hustru Harriet och jag tycker om att cykla. Det är underbart att ge sig ut och njuta av naturens skönhet. Det finns vissa leder som vi gillar att cykla, men vi bryr oss inte så mycket om hur långt vi cyklar eller hur fort det går jämfört med andra cyklister.

Men ibland har jag tyckt jag att vi borde vara lite mer tävlingsinriktade. Jag tänker till och med att vi kunde få en bättre tid eller cykla snabbare om vi bara ansträngde oss lite mer. Och ibland gör jag till och med det stora misstaget att nämna det här för min underbara hustru.

Hennes vanliga reaktion när jag kommer med sådana förslag är alltid mycket vänlig, mycket tydlig och mycket direkt. Hon ler och säger: ”Dieter, det här är ingen tävling, det är en resa. Njut av stunden.”

Hur rätt har hon inte!

Ibland blir vi så fokuserade på målet att vi inte gläds åt själva resan. Jag ger mig inte ut och cyklar med min hustru för att jag vill att det ska vara över. Jag gör det för att uppleva elsen att vara tillsammans med henne är härlig och trevlig.

Är det inte dåraktigt att förstöra härliga och trevliga upplevelser därför att vi hela tiden tänker på ögonblicket när de är över?

Lyssnar vi på vacker musik och väntar på att sista tonen ska dö bort i stället för att verkligen njuta av den? Nej. Vi lyssnar och njuter av melodins skiftningar, rytmen och harmonin i stycket.

Har vi bara ”amen” eller slutet i åtanke när vi ber våra böner? Naturligtvis inte. Vi ber för att komma närmare vår himmelske Fader, för att ta emot hans Ande och känna hans kärlek.

Vi bör inte vänta med att vara lyckliga till ett framtida ögonblick, bara

för att upptäcka att vi kunde ha varit lyckliga — hela tiden! Det är inte meningen att vi bara ska glädjas åt livet när vi ser tillbaka på det. ”Detta är den dag som Herren har gjort”, skrev psalmisten. ”Låt oss på den jubla och vara glada.”⁶

Bröder och systrar, oavsett våra omständigheter, oavsett våra utmaningar eller prövningar, finns det något varje dag som vi kan omfamna och värdesätta. Det finns något varje dag som kan ge tacksamhet och glädje om vi bara ser och uppskattar det.

Kanske borde vi se mindre med ögonen och mer med hjärtat. Jag tycker om citatet: ”Det är bara med hjärtat man kan se ordentligt. Det viktigaste är osynligt för ögat.”⁷

Vi har fått befallningen ”att tacka under alla förhållanden”.⁸ Är det då inte bättre att se, med ögonen och hjärtat, också det lilla som vi *kan* vara tacksamma för, i stället för att förstora det negativa i vår nuvarande situation?

Herren har lovat: ”Den som tar emot allt med tacksamhet skall härliggöras, och den här jordens goda skall tillfalla honom, till och med hundrafalt, ja, mera.”⁹

Bröder och systrar, med vår himmelske Faders frikostiga välsignelser, hans givmilda frälsningsplan, det återställda evangeliets gudomliga sanningar och all skönhet vi möter

under denna jordiska resa, ”har vi nu inte skäl att fröjda oss?”¹⁰

Låt oss bestämma oss för att vara lyckliga, oavsett våra omständigheter.

Om beslut

En dag kommer vi att ta det oundvikliga steget och gå från vår jordiska sfär till nästa tillstånd. En dag kommer vi att se tillbaka på vårt liv och undra om vi kunde ha blivit bättre, fattat bättre beslut eller använt vår tid klokare.

För att undvika något av det som vi kan ångra mest i livet, vore det klokt att fatta några beslut idag. Låt oss därför:

- besluta oss för att tillbringa mer tid med dem vi älskar
- bestämma oss för att mer uppriktigt sträva efter att bli den person som Gud vill att vi ska bli
- bestämma oss för att vara glada, oavsett våra omständigheter.

Det är mitt vittnesbörd att mycket av det vi kan ångra mest i morgon kan undvikas om vi följer Frälsaren idag. Om vi har syndat eller gjort misstag — om vi har gjort val som vi nu ångrar — så har vi fått Kristi försonings dyrbara gåva, genom vilken vi kan bli förlättna. Vi kan inte gå tillbaka i tiden och förändra det som hänt, men vi kan

omvända oss. Frälsaren kan torka bort alla våra tårar av ånger¹¹ och ta bort bördan av våra synder.¹² Hans försoning tillåter att vi lämnar det förflutna bakom oss och strävar vidare med oskyldiga händer och rent hjärta,¹³ och med en beslutsamhet att göra bättre och framför allt att bli bättre.

Ja, det här livet går fort förbi. Våra dagar tycks försvinna snabbt och döden kan kännas skrämmande ibland. Trots det fortsätter vår ande att leva och förenas en dag med vår uppståndna kropp för att få odödlig härlighet. Jag bär högtidligt vittne om att tack vare den barmhärtige Kristus kommer vi alla att leva igen och för evigt. Tack vare vår Frälsare och Återlösare kommer vi en dag att verkligen förstå och glädjas åt betydelsen av orden ”dödens udd är uppslukad i Kristus”.¹⁴

Vägen mot att uppfylla vår gudomliga bestämmelse som söner och döttrar till Gud är evig. Mina kära bröder och systrar, kära vänner, vi måste börja gå på den vägen *idag*. Vi kan inte ta en enda dag för given. Jag ber att vi inte ska vänta tills vi är redo att dö med att verkligen lära oss att leva. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 40:11.
2. Se Susie Steiner, ”Top Five Regrets of the Dying”, *Guardian*, 1 feb. 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, i Steiner, ”Top Five Regrets of the Dying”.
4. ”Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood”, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), s. 359.
5. Matt. 6:20.
6. Ps. 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince* (Lille prinsen), s. 63.
8. Mosiah 26:39; se också L&F 59:7.
9. L&F 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Se Upp. 7:17.
12. Se Matt. 11:28–30.
13. Se Ps. 24:4.
14. Mosiah 16:8; se också 1 Kor. 15:54.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kvorum och följande bröder som medlemmar av detta kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

De som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Äldste Jay E. Jensen har avlösts

som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

De som vill instämma i vårt tack kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Craig C. Christensen som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot, visa det.

Det är föreslaget att vi med tack och uppskattning för hans utmärkta tjänande avlöser äldste Marlin K. Jensen som kyrkans historiker och skrivare.

Alla som instämmer kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Steven E. Snow som kyrkans historiker och skrivare.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon emot?

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen och Octaviano Tenorio som medlemmar i de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna Keith R. Edwards och Larry W. Gibbons som medlemmar i de sjuttios andra kvorum.

De som instämmer i vårt tack och vår uppskattning för dessa bröders utmärkta tjänande, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Tack bröder och systrar för ert stöd och för er fortsatta tro, hängivenhet och era böner. ■

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

Bli goda föräldrar

Det finns många sätt för goda föräldrar att få den hjälp och det stöd de behöver för att undervisa sina barn om Jesu Kristi evangelium.

Jag nådde en ny milstolpe den här sommaren — jag fyllde 90 år. När man når vissa milstolpar i livet är det bra och lärorikt att begrunda de händelser och upplevelser som åren fört med sig. Ni ungdomar som lyssnar till eller läser det här talet kanske inte är särskilt imponerade av att jag levtt i 90 år, men när jag föddes var det en stor prestation att bli så gammal. Varje dag tackar jag min himmelske Fader för att han låtit mig leva så länge.

Så mycket har förändrats under mitt liv. Jag har sett utvecklingen av både den industriella tidsåldern och informationstidsåldern. Massproducerade bilar och telefoner och flygplan var banbrytande uppfinningar när jag var liten. I dag förändras sättet vi finner, delar och använder information nästan dagligen. I min ålder förundras man över hur snabbt världen vi bor i förändras. Så många av dagens genombrott eggjar fantasin med hur de kan förbättra vårt liv.

Under alla snabba förändringar omkring oss ber och arbetar vi innerligt för att främja att Jesu Kristi evangeliums värderingar ska finnas kvar. Några av dem ligger redan i farozonen för att gå förlorade. Högst upp på listan över dessa värderingar,

och därför motståndarens främsta mål, står äktenskapets helgd och familjens centrala betydelse. De utgör ett ankare och den trygga hamnen i ett hem där varje barn till vår himmelske Fader får uppleva ett gott inflytande och lära sig andra eviga värderingar.

Min egen familj började inför firandet av min 90-åriga milstolpe att hjälpa mig minnas och uppskatta alla erfarenheter jag fått under mitt långa liv. Min brorsdotter samlade till exempel ihop och visade mig flera brev som jag hade skrivit till mina föräldrar för nästan 70 år sedan, när jag låg i flottan på ön Saipan i Stilla havet under andra världskriget.

Särskilt ett av breven fångade mitt intresse. Det var ett brev som jag skrev till min mor som hon skulle öppna på mors dag 1945. Jag vill läsa en del av det för er för att belysa varför jag alltid kommer att vara tacksam för att min kärleksfulla far och mor lärde mig så mycket genom sitt sätt att undervisa i hemmet. Mina föräldrar är de jag föreställer mig när jag läser om goda föräldrar, för de satte sitt äktenskap och barnens uppfostran först.

Brevet jag skrev till mors dag 1945 börjar så här:

”Kära mamma!

Under de senaste fyra åren har jag haft oturen att tillbringa mors dag utan ditt sällskap. Varje år har jag velat vara hos dig så att jag kan berätta hur mycket jag älskar dig och hur mycket jag tänker på dig, men eftersom det återigen är omöjligt måste jag göra det som är näst bäst och skriva ner det i ett brev.

I år har jag mer än tidigare insett hur mycket det har betytt för mig att ha en underbar mor. För det första saknar jag alla de små saker du brukade hjälpa mig med. När jag steg upp på morgonen behövde jag aldrig bekymra mig för om jag hade en ren skjorta och rena sockar eller inte. Allt jag behövde göra var att öppna lådan och där låg de. När det var dags att äta visste jag alltid att något jag gillade skulle serveras, tillagat på bästa sätt. Om kvällarna visste jag alltid att jag skulle ha rena lakan i sängen och rätt mängd täcken för att ha det varmt och skönt. Det var verkligen härligt att bo hemma.”

När jag läste de första två styckena i brevet chockades jag av hur sentimentala de lät. Men jag bodde ju i tält och sov under ett myggnät på en tältsäng, så mina tankar gick till mitt underbara hem.

Mitt brev till mamma fortsatte:

”Men jag uppskattar ännu mer det exempel du var för mig. Du gjorde livet så härligt för oss som familj att vi ville gå i dina fotspår, vi ville fortsätta känna samma glädje som vi kände när vi var små. Du tog dig alltid tid till att ta familjen ut bland bergen och vi kunde räkna med att du alltid ville klättra i berg eller spela boll med oss. Du och pappa åkte aldrig på semester själva. Familjen följde alltid med er. Nu när jag inte är hemma längre vill jag alltid berätta om mitt hemliv eftersom det var så trevligt. Jag kan inte sluta att följa det du lärt mig nu,

för mina handlingar skulle vanhedra dig. Min största utmaning i livet är att vara värdig att kallas Nora Sonne Perrys son. Jag är mycket stolt över den titeln och hoppas att jag alltid kommer att vara värdig den.

Jag hoppas att jag kan vara hos dig nästa år så att vi kan göra allt det roliga jag har planerat för Mors dag under de senaste fyra åren.

Må Herren välsigna dig för allt det underbara du har gjort i denna oroliga värld.

Jag älskar dig, Tom.”¹

När jag läste brevet tänkte jag också på den kultur som fanns i familjen, församlingen, staven och samhället jag växte upp i.

Kultur kan definieras som ett folks livsstil. Det finns en unik evangeliekultur, en uppsättning värderingar och förväntningar och sedvanor som är gemensamma för medlemmarna

i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Denna evangeliekultur kommer av frälsningsplanen, Guds befallningar och levande profeters lärdomar. Den tar sig uttryck i vårt sätt att fostra våra barn och leva vårt eget liv.

Den första instruktionen som gavs till Adam om hans ansvar här på jorden finns i Första Moseboken 2:24: ”Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött.”

Föreningen av en man och en kvinna så att de är laglig och rättmätigt vigda sker inte bara för att ge framtida generationer möjlighet att arva jorden, den för också med sig den största glädje och tillfredsställelse som finns att få under jordelivet. Det gäller särskilt när prästadömetts makt förkunnar att äktenskapet ska vara i tid och all evighet. Barn som föds inom sådana

äktenskap har en trygghet som inte finns någon annanstans.

Det som lärs ut i hemmet av goda föräldrar blir allt viktigare i dagens värld, där motståndarens inflytande är så omfattande. Som vi vet försöker han urholka och förstöra själva grunden till vårt samhälle — familjen. På slipade och noggrant förklädda sätt attackerar han hängivenheten till familjen över hela världen och underminerar kulturen och förbunden hos trofasta sista dagars heliga. Föräldrar måste bestämma sig för att undervisning i hemmet är ett högst heligt och viktigt ansvar. Även om andra institutioner som till exempel kyrkan och skolan kan hjälpa föräldrar att ”vänja den unge vid den väg han [eller hon] bör vandra” (Ords. 22:6), så vilar ansvaret i första hand på föräldrarna. Enligt den stora lycksalighetsplanen är det goda föräldrar som fått förtroendet att ta

hand om och utveckla vår himmelske Faders barn.

I vårt anmärkningsvärda förvaltar-skap som föräldrar finns det många sätt för goda föräldrar att få den hjälp och det stöd de behöver för att undervisa sina barn om Jesu Kristi evangelium. Låt mig föreslå fem saker som föräldrar kan göra för att skapa en starkare familjekultur:

För det första, föräldrar kan innerligt be sin himmelske Fader om hjälp att älska, förstå och vägleda barnen han skickat till dem.

För det andra kan de ha familjebön, skriftstudier och hemafton och äta tillsammans så ofta som möjligt. De kan göra middagen till en tid för kommunikation och undervisning av värderingar.

För det tredje kan föräldrar använda sig av kyrkans stödjande nätverk genom att samtala med barnens primärlärare, ungdomsledare och klass- och kvorumpresidentskap. Genom att kommunicera med dem som har kallats och avskiljts till att arbeta med deras barn kan föräldrar ge dem viktig insikt i ett barns särskilda och egna behov.

För det fjärde, föräldrar kan bära sitt vittnesbörd ofta för barnen, be dem att hålla Guds bud och berätta om de välsignelser som vår himmelske Fader har lovat sina trofasta barn.

För det femte kan vi i familjen skapa tydliga och enkla familjeregler och förväntningar, sunda familjetraditioner och -seder och "familjeekonomi", där barnen får ansvar i hushållet och tjänar ihop sin veckopeng så att de kan lära sig budgetera, spara och betala tionde på pengarna de tjänar.

De här förslagen på hur vi kan skapa en starkare *familjekultur* går hand i hand med kyrkans kultur. Vår stärkta familjekultur skyddar

våra barn från "motståndarens frestelser och brinnande pilar" (1 Nephi 15:24) som finns i deras jämnårigas kultur, underhållningens och kändisarnas kulturer, kreditens och berättigandets kultur och Internets och medias kulturer som ständigt bombarderar dem. Den kan hjälpa våra barn att leva "i världen" utan att vara "av världen" (Joh. 15:19).

President Joseph Fielding Smith lärde: "Det är föräldrarnas plikt att lära sina barn de frälsande principerna i Jesu Kristi evangelium, så att de vet varför de ska döpas och så att en önskan att fortsätta hålla Guds bud sedan de döpts ska inpräntas i deras hjärtan, så att de kan komma tillbaka till hans närhet. Vill ni, mina goda bröder och systrar, ha kvar era familjer, era barn? Vill ni beseglas till era fäder och era mödrar som gått före er? I så fall måste ni börja er undervisning vid vaggan. Ni måste undervisa genom såväl föredöme som föreskrifter."²

Tillkännagivandet om familjen säger: "Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. 'Barn är en

Herrens gåva' (Ps. 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor ...

Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar."³

Jag tror att det är enligt gudomlig plan som moderns roll betonar omvårdnaden och undervisningen av nästa generation. Men det är underbart att se män och hustrur som har uppnått ett riktigt partnerskap där deras inflytande vävs samman och de effektivt kommunicerar både om och med sina barn.

Ondskans våldsamma angrepp mot våra barn är mer utstuderade och skamlösa än någonsin tidigare. När vi bygger en starkare familjekultur skapar vi ett extra skyddslager för våra barn och fjärrar dem från världsliga inflytanden.

Gud välsigne er, ni goda mödrar och fäder i Sion. Han har anförtrott sina eviga barn i er vård. Som föräldrar är vi medarbetare med, ja, vi förenar oss med Gud, i att åstadkomma hans verk och härlighet bland hans barn. Det är vår heliga plikt att göra vårt allra bästa. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Morsdagsbrev från L. Tom Perry till hans mor, skickat från Saipan, daterat den 3 maj 1945.
2. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1948, s. 153.
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov 2010, 129.

Äldste M. Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kворum

Verka med iver

Stora ting åstadkoms och bördor lättas när många händer verkar med iver för en god sak.

Äldste Perry, jag tror du måste vara den yngsta 90-åringen i hela kyrkan. Märkte ni hur han nästan hoppade upp från stolen.

Mina älskade bröder och systrar, varje gång jag äter en färsk, solmogen tomat eller plockar en mogen, saftig persika direkt från trädet, går jag i tankarna tillbaka 60 år, till när min far ägde en liten persikoodling i Holladay i Utah. Han hade bikupor där för att pollinera persikoblommorna som så småningom skulle bli till stora, härliga persikor.

Far tyckte om sina milda honungsbin och förundrade sig över hur tusentals bin samarbetade för att förvandla nektarn som samlats in från persikoblommorna till söt, gyllene honung — ett av naturens nyttigaste födoämnen. Faktum är att näringsfysiologer säger att det är ett av de födoämnen som innehåller alla näringsämnen — enzymer, vitaminer, mineraler och vatten — nödvändiga för att uppehålla liv.

Min far försökte alltid engagera mig i arbetet med bikuporna, men jag lät gärna honom ta hand om sina bin. Men sedan dess har jag lärt mig mer om den välorganiserade bikupan — en koloni med omkring 60 000 bin.

Honungsbin pollinerar, samlar in nektar och kondenserar nektarn till honung. Det är deras magnifika

besatthet som inpräglats i deras genetiska uppbyggnad av vår Skapare. Det uppskattas att för att producera ett halvt kilo honung måste de i medeltal 20 000 till 60 000 bina i kupan tillsammans besöka miljontals blommor och färdas vad som motsvarar två gånger runt jorden. Under sin korta levnadstid — från bara några veckor till fyra månader — bidrar ett enda honungsbi endast med en tolfedel tesked honung.

Fastän det kan tyckas obetydligt när man jämför med helheten, är varje bis tolfedel av en tesked honung av stor betydelse för livet i bikupan. Bina

är beroende av varandra. Arbeta som skulle vara överväldigande för några få bin att göra blir lättare därför att alla bin troget gör sin del.

Bikupan har alltid varit en viktig symbol i vår kyrkas historia. Vi lär oss i Mormons bok att Jarediterna hade med sig honungsbin (se Ether 2:3) när de färdades till den amerikanska kontinenten för tusentals år sedan. Brigham Young valde bikupan som symbol för att uppmuntra och inspirera den samarbetskraft som var nödvändig bland pionjärerna för att förvandla det karga ökenlandskapet runt stora Saltsjön till de bördiga dalar vi har idag. Vi är förmånstagare till deras gemensamma vision och flit.

Bikupesymbolen syns både inuti och utanpå många av våra tempel. Den här talarstolen jag står bakom är tillverkad av träet från ett valnöts-träd som växte i president Gordon B. Hinckleys trädgård, och den är smyckad med snidade bikupor.

All denna symbolik vittnar om ett faktum: Stora ting åstadkoms och bördor lättas när många händer verkar med iver för en god sak

(se L&F 58:27). Tänk er vad miljontals sista dagars heliga skulle kunna åstadkomma i världen om vi fungerade som en bikupa i vår fokuserade, koncentrerade hängivenhet mot Herren Jesu Kristi lärdomar.

Frälsaren lärde att det första och största budet är:

“Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd ...

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna” (Matt. 22:37, 39–40).

Frälsarens ord är enkla, men deras innebörd är djup och mycket betydelsefull. Vi ska älska Gud och älska och ta hand om vår nästa som oss själva. Tänk er hur mycket gott vi kan göra i världen om vi alla går samman, förenade som Kristi efterföljare, ivriga och energiska, och avhjälper andras behov och tjänar människorna omkring oss — våra vänner, våra grannar, våra medborgare.

Som det står i Jakobs brev är tjänande själva definitionen av en gudstjänst som är ren och fläckfri (se Jakob 1:27).

Vi läser om tjänandet som kyrkans medlemmar utför runtom i världen och särskilt den humanitära hjälp som ges i kristider — bränder och översvämningar och orkaner och virvelstormar. Denna välbehövliga och mycket uppskattade nödhjälp ska absolut fortsätta som ett sätt att bära varandras bördor.

Men hur är det med vårt dagliga liv? Vad skulle den sammanlagda effekten bli av de miljontals medkännande gärningar som utförs dagligen av oss tack vare vår innerliga kristuslika kärlek till andra? Med tiden skulle detta ha en transformativ effekt på alla vår himmelske Faders barn, tack vare att vi visat hans kärlek till dem. Vår oroliga värld behöver denna Kristi kärlek idag mer än någonsin, och den kommer att behöva det ännu mer under kommande år.

Dessa enkla, dagliga tjänande-gärningar kanske inte verkar vara så mycket i sig själva, men när man ser det kollektivt så blir de som den tolfte delen tesked honung som ett bi bidrar med till kupan. Det finns kraft i vår kärlek till Gud och till hans barn, och när den kärleken manifesteras på ett påtagligt sätt i miljontals vänliga, kristuslika gärningar, kommer den att försköna och ge näring åt världen med dess livsuppehållande nektar av tro, hopp och kärlek.

Vad behöver vi göra för att bli som de flitiga honungsbina och för att den hängivenheten ska bli en del av vår natur? Många av oss delar pliktstroget i kyrkans möten. Vi arbetar flitigt i våra ämbeten, särskilt på söndagar. Det är absolut berömvärdt. Men är vårt sinne och vårt hjärta lika ivrigt engagerade i sådant som är gott under resten av veckan? Gör vi allting mekaniskt eller är vi verkligen omvända till Jesu Kristi evangelium? Hur tar vi trons frö som

har fått näring i vårt sinne och planterar det djupt i vår själs bördiga jord? Hur åstadkommer vi den mäktiga förändring i hjärtat som Alma säger är nödvändig för vår eviga lycka och frid? (se Alma 5:12–21).

Kom ihåg att honung innehåller alla de näringsämnen som är nödvändiga för att uppehålla jordelivet. Och Kristi lära och evangelium är det enda sättet att uppnå evigt liv. Först när vårt vittnesbörd överskrider det som finns i sinnet och gräver sig djupt ner i hjärtat får vi motivation att visa kärlek och tjäna som Frälsaren. Det är då, och först då, som vi blir verkligt omvända lärjungar till Kristus, stärkta av Anden till att nå våra medmänniskors hjärtan.

När vårt hjärta inte längre är fäst vid det som hör den här världen till så strävar vi inte längre efter att äras av människor eller att tillfredsställa vårt högmod (se L&F 121:35–37). I stället antar vi de kristuslika egenskaper som Jesus undervisade om:

- Vi är milda och ödmjuka och långmodiga (se L&F 121:41).
- Vi är välvilliga, utan hyckleri eller svek (se L&F 121:42).
- Vi har kärlek till alla människor (se L&F 121:45).
- Våra tankar är alltid dygdiga (se L&F 121:45).
- Vi har inte längre någon benägenhet att göra ont (se Mosiah 5:2).
- Den Helige Anden är vår ständige ledsagare och läran om prästdömet faller över vår själ som himlens dagg (se L&F 121:45–46).

Det är inte så, bröder och systor, att jag uppmuntrar till överdrivet religiöst nit eller fanatism. Tvärtom! Jag föreslår helt enkelt att vi tar nästa logiska steg i vår fullständiga omvändelse till Kristi evangelium genom att

införliva dess lärdomar djupt i hjärta och själ så att vi konsekvent, och med redbarhet, agerar och lever efter det som vi hävdar att vi tror på.

Denna redbarhet förenklar vårt liv och ökar vår lyhördhet för Anden och andras behov. Det ger vårt liv glädje och vår själ frid — det slags glädje och frid som kommer när vi omvänder oss från våra synder och följer Frälsaren genom att hålla hans bud.

Hur åstadkommer vi denna förändring? Hur införlivar vi denna Kristi kärlek i hjärtat? Det finns en enkel daglig vana som kan göra skillnad för varje medlem i kyrkan, också för er pojkar och flickor, er unga män och er unga kvinnor, er unga vuxna och er fäder och mödrar.

Denna enkla vana är: Be er himmelske Fader i er morgonbön varje ny dag att vägleda er så att ni ser en möjlighet att tjäna ett av hans dyrbara barn. Ha sedan ert hjärta fyllt av tro och kärlek under dagen och leta efter någon som ni kan hjälpa. Var fokuserade, liksom honungsbin är fokuserade på blommorna som de samlar nektar och pollen från. Om ni gör det skärps er andliga lyhördhet och ni upptäcker tillfällen att tjäna som ni aldrig tidigare insett var möjliga.

President Thomas S. Monson har sagt att vår himmelske Fader många gånger besvarar en persons böner genom oss — genom dig och mig — genom våra vänliga ord och

gärningar, genom det enkla tjänande vi gör i kärlek.

Och president Spencer W. Kimball sade: "Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* [2006], s. 84).

Jag vet att om ni gör detta — hemma, i skolan, på jobbet och i kyrkan — vägleder Anden er och ni kan urskilja vilka som behöver just det tjänande som kanske bara ni kan ge. Ni kommer att manas av Anden och bli mycket motiverade att hjälpa till att pollinera världen med Kristi rena kärlek och hans evangelium.

Och kom ihåg, i likhet med det lilla honungsbiets tolfedel tesked honung som den ger till kupan, om vi multiplicerar våra ansträngningar med tiotusentals eller miljontals andra bedjande ansträngningar för att sprida Guds kärlek till hans barn genom kristuslikt tjänande, så blir det sammantaget en god effekt som för Kristi ljus till denna allt mörkare värld. Tillsammans sprider vi kärlek och omtanke till vår egen familj och till de ensamma, de fattiga, de nedbrutna och till dem av vår himmelske Faders barn som söker efter sanning och frid.

Det är min ödmjuka bön, bröder och systrar, att vi i våra dagliga böner ber om inspiration att finna någon som vi kan tjäna på ett meningsfullt sätt, bland annat genom att sprida evangeliets sanning och vårt vittnesbörd. Må vi i slutet att varje dag kunna svara ja på frågorna: "Har jag gjort något gott på vår jord i dag? Har jag hjälpt någon i nöd?" (se *Sånger*, nr 158).

Detta är Guds verk. Må vi verka lika trofast som de hängivna små honungsbin gör, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

Mexico City, Mexiko

Äldste Larry Echo Hawk

i de sjuttios kворum

”Kom till mig, o du Israels hus”

När vi kommer till vår Frälsare Jesus Kristus och renar våra hjärtan blir vi alla redskap i att uppfylla de mäktiga löftena som finns i Mormons bok.

Jag tog värvning i Förenta staternas marinkår under Vietnamkriget. Strax efter det att jag anlänt till Quantico i Virginia för grundutbildningen stod jag i givakt framför min säng i kasernen tillsammans med 54 andra rekryter. Jag träffade min excersisinstruktör, en stridshärdad veteran, när han sparkade upp dörren till logementet och svor grovt och ljudligt medan han steg in.

Efter den skrämmande inledningen började han i ena änden av logementet och bombarderade rekryterna med frågor. Utan undantag hittade excersisinstruktören något hos varje rekryt som han drev med på ett högljutt och vulgärt sätt. Han fortsatte längs raden av marinsoldater som enligt instruktioner skrek tillbaka: ”Ja, sergeant” eller ”Nej, sergeant”. Jag kunde inte riktigt se vad han gjorde, för vi hade order om att stå i givakt och titta rakt fram. När det var min tur märkte jag att han tog min perseldpåse och tömde ut innehållet på madrassen bakom mig. Han sökte igenom mina tillhörigheter och ställde sig sedan framför mig. Jag gjorde mig redo för hans attack. Han hade

plockat upp min Mormons bok. Jag trodde att han skulle skrika åt mig. I stället ställde han sig närmare och viskade: ”Är du mormon?”

Enligt order skrek jag tillbaka: ”Ja, sergeant!”

Återigen väntade jag mig det värsta. I stället stannade han upp och höjde handen som höll i Mormons bok och sade sedan mycket tyst: ”Tror du på den här boken?”

Återigen skrek jag tillbaka: ”Ja, sergeant!”

Nu var jag säker på att han skulle skrika något nedsättande om mormoner och Mormons bok, men han stod bara där alldeles tyst. Efter en stund gick han tillbaka till min säng och lade försiktigt ner min Mormons bok. Sedan gick han förbi mig utan att stanna till och fortsatte med att förlöjliga och nedvärdera resten av rekryterna med ett vulgärt språk.

Jag har ofta undrat över varför den tuffa marinsergeanten lät mig vara den dagen. Men jag är tacksam för att jag utan att tveka kunde säga: ”Ja, jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga” och ”Ja, jag vet att Mormons bok är sann”. Det

vittnesbördet är en dyrbar gåva jag fått genom den Helige Anden tack vare två missionärer och en rådgivande till prästernas kворum.

När jag var 14 år undervisade två missionärer, Lee Pearson och Boyd Camphuysen, min familj om Jesu Kristi återställda evangelium och jag lät döpa mig. Två år senare uppmanades jag av rådgivanden i prästernas kворum, Richard Boren, att läsa Mormons bok. Jag följde uppmaningen och läste minst tio sidor varje kväll tills jag hade läst ut den.

På titelbladet står det att den är ”skriven till lamaniterna, som är en återstod av Israels hus, och likaså till jude och icke-jude”. I inledningen till Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente står det att lamaniterna ”utgör en del av indianernas förfäder”. När jag läser Mormons bok känns det som om det handlar om mina indianska förfäder. Den berättar om ett folk, av vilka en del senare kallades ”lamaniter”, som emigrerade från Jerusalem till ett ”löftets land” (1 Nephi 2:20) omkring 600 år före Kristus. Den handlar om Guds handlingssätt gentemot dessa forntida innevånare, som bodde någonstans på de amerikanska kontinenterna. Den innehåller en berättelse om Jesu Kristi verksamhet bland dem efter sin uppståndelse. Vissa delar av Mormons bok antyder att de med tiden spreds ut över de amerikanska kontinenterna och till öarna i närliggande hav (se Alma 63:9–10). Deras profeter förutspådde att skaror av icke-judar slutligen skulle komma till detta förlovade land och att Guds vrede skulle vara över lamaniterna så att de skulle bli skingrade, slagna och nästan utrotade (se 1 Nephi 13:10–14).

Min farfars far Echo Hawk, en pawnee-indian, föddes i mitten av 1800-talet i det som i dag kallas Nebraska. När han var 19 år gammal tvingades

pawnee-stammen lämna sitt drygt nio miljoner hektar stora hemland för att lämna plats åt nybyggare. År 1874 tvingades pawnee-stammen att vandra hundratals kilometer söderut till ett litet reservat som låg i Oklahoma Indian Territory. Pawnee-stammen minskade från över 12 000 människor till färre än 700 i Oklahoma. Pawnee-stammen hade som de andra stammarna blivit skingrad, slagen och nästan utrotad.

Mormons bok har ett särskilt budskap till lamaniternas efterkommande, en återstod av Israels hus. Nephi uttryckte detta i sin tolkning av sin fars syn om dessa sista dagar: "Och på den dagen skall återstoden av våra avkomlingar veta att de är av Israels hus och att de är Herrens förbundsfolk, och då skall de känna till och komma till kunskap om sina förfäder och likaså till kunskap om sin Återlösares evangelium som gavs till deras fäder av honom. Ja, de skall komma till kunskap om sin Återlösare och varje del av hans lära så att de kan veta hur de kan komma till honom och bli frälsta" (1 Nephi 15:14).

Mormons bok är helig skrift. Det innehåller det eviga evangeliets fullhet. Profeten Joseph Smith skrev att "Mormons bok är den mest felfria av alla böcker på jorden och slutsten i vår religion, och ... en människa [kan] genom att lyda dess bud ... komma närmare Gud än genom någon annan bok" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 63). Således har den ett budskap till alla jordens folk.

När jag som 17-åring läste Mormons bok för första gången inriktade jag mig på Moronis löfte: "Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar, frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft" (Moroni 10:4).

När jag knäböjde i bön fick jag ett mäktigt andligt vittnesbörd om att Mormons bok är sann. Det vittnesbördet har hjälpt mig utstaka min kurs genom livet.

Jag uppmanar alla att läsa Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente.

Jag ber särskilt återstoden av Israels hus, ättlingarna till folken i Mormons bok, var ni än är, att läsa och återigen läsa Mormons bok. Lär er om löftena som finns i Mormons bok. Följ Jesu Kristi lära och exempel. Ingå och håll förbund med Herren. Sök efter och följ den Helige Andens ledning.

Jag avslutar med Amalekis ord, en annan profet i Mormons bok: "Och nu, mina älskade bröder, vill jag att ni skall komma till Kristus, som är Israels Helige, och ta del av hans frälsning och hans återlösnings kraft. Ja, kom till honom, och frambär hela er själ som ett offer åt honom, och fortsätt att fasta och be, och håll ut intill änden. Då skall ni, så sant Herren lever, bli frälsta" (Omni 1:26).

När vi kommer till vår Frälsare Jesus Kristus och renar våra hjärtan blir vi alla redskap i att uppfylla de mäktiga löftena som finns i Mormons bok. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Robert C. Gay

i de sjuttios kvarum

Vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?

Vi ska överge alla våra synder, stora eller små, för att få Faderns belöning som är evigt liv.

Frälsaren ställde en gång följande fråga till sina lärjungar: "Vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?"¹

Det här är en fråga som min far lärde mig att noggrant begrunda för många år sedan. När jag växte upp, fick jag sysslor av mina föräldrar att göra i hushållet och de gav mig en fickpeng för det arbetet. Jag använde ofta dessa pengar, ungefär 3:50 i veckan, för att gå på bio. På den tiden kostade en biobiljett 1:75 för en elvaåring. Så jag hade 1:75 kvar att använda på chokladkakor som kostade 35 öre styck. En film och fem chokladkakor! Det kunde ju bara inte bli bättre.

Allt var bra tills jag fyllde 12. När jag stod i kö en eftermiddag insåg jag att biljettpriset för en tolvåring var 2:45 så nu kunde bara jag köpa tre chokladkakor. Inte riktigt villig att göra den uppoffringen, resonerade jag som så att: "Du ser inte äldre ut än du gjorde förra veckan." Jag stegade fram och bad om en biljett för 1:75. Kassörskan märkte ingenting och jag köpte mina vanliga fem chokladkakor istället för tre.

Upprymd över min bedrift rusade

jag senare hem för att berätta för min pappa om min stora vinst. Han sade inget medan jag i detalj beskrev hur det gått till. När jag pratat färdigt, såg han bara på mig och sade: "Robert, säljer du din själ för 35 öre?" Hans ord skar rakt igenom mitt 12-åriga hjärta. Det är en läxa jag aldrig glömt.

Åratal senare ställde jag samma fråga till en mindre aktiv bärare av melkisedekska prästadömet. Han var en underbar man som älskade sin familj. Men han hade inte varit i kyrkan på många år. Han hade en begåvad son som var med i ett elitidrottslag som tränade och spelade sina matcher på söndagen. Laget hade vunnit många stora mästerskap. Först påminde jag honom om att som prästadömsbärare, hade han fått löftet att om han ärar sitt prästadömes ed och förbund skall "allt vad [vår] Fader har ges åt honom".² Därefter frågade jag honom: "Är ett nationsmästerskap värt mer än allt vad Fadern har?" Milt svarade han: "Jag förstår vad du menar" och så bestämde han tid för att träffa biskopen.

Idag är det så lätt att fångas upp av världens fåfångligheter — trots våra goda avsikter. Världen utövar

tryck på oss att "rikta [våra] blickar bortom målet".³ En person frågade mig nyligen: "Kan verkligen en enda drink spela någon roll?" Kan ni se att det här är motståndarens fråga? Kain frågade: "Vem är Herren, att jag skulle känna honom?"⁴ och så gick hans själ förlorad. När vi hittar på ursäkter för småsynder, triumferar Satan. För en flaska mjölk,⁵ ett felstavat namn,⁶ en skål med linsoppa⁷ har förstförlorätter och arv bytts bort.

När vi begrundar vilka byten vi gör i våra liv — värda några ören eller ett nationsmästerskap — kan vi antingen komma med ursäkter, som Kain gjorde, eller underkasta oss Guds vilja. Frågan är inte om vi gör sådant som behöver rättas till, för det gör vi alltid. Nej, frågan är om vi tänker rygga från eller fullborda kallelsen till vår själ att göra Faderns vilja.⁸

Herren älskar vår rättfärdighet men ber oss att fortsätta omvända och underkasta oss. I Bibeln läser vi att det var en rik ung man som höll buden som knäböjde inför Frälsaren och frågade vad han behövde göra för att få evigt liv. Han vände sig sorgset bort när Frälsaren sade: "Ett fattas dig. Gå och sälj allt vad du äger."⁹

Men minns också att det var en annan rik men världslig man, den främste lamanitiske kungen, Lamonis far, som också ställde samma fråga om evigt liv: "Vad skall jag göra för att bli född av Gud och få denna ogudaktiga ande ryckt ur mitt bröst och ta emot hans Ande? ... Jag vill ge upp mitt rike så att jag kan få denna stora glädje."¹⁰

Kommer ni ihåg svaret som Herren gav kungen genom sin tjänare Aron? "Om du vill omvända dig från alla dina synder och böja knä inför Gud och åkalla hans namn i tro, förvissad om att du skall få, då skall du få det hopp du önskar."¹¹

När kungen hörde orden om det

offer han behövde göra, ödmjukade han sig, föll till marken och bad: "O Gud! ... Jag [skall] överge alla mina synder för att lära känna dig."¹²

Det här är bytet som Frälsaren ber oss att göra: Vi ska överge alla våra synder, stora eller små, för att få Faderns belöning som är evigt liv. Vi ska glömma urskuldande historier, ursäkter, bortförklaringar, försvarsteknik, senfärdighet, utseende, personlig stolthet, kritiska tankar, och att följa vår egen vilja. Vi ska skilja oss från all världslighet och ta på oss Guds bild i våra ansikten.¹³

Bröder och systrar, vi måste inse att den här uppmaningen innebär mer än att bara sluta göra dåliga saker. När vi tar upp kampen med fienden måste vi handla och inte sitta i "tanklös slöhet".¹⁴ Att ta på oss Guds bild i våra ansikten betyder att vi tjänar varandra. Det finns både synder man begår och underlåtenhetssynder, och vi måste höja oss över båda.

När jag verkade som missionspresident i Afrika, fick jag lära mig denna stora sanning. Jag var på väg till ett möte när jag såg en liten pojke som ensam satt vid väggkanten och grät hysteriskt. En röst inom mig sade: "Stanna och hjälp pojken." Lika snabbt som jag hörde den rösten, började jag snabbt rationalisera: "Du kan inte stanna. Du blir försenad. Du är den presiderande ämbetsmannen och får inte komma för sent."

När jag kom fram till möteshuset, hörde jag samma röst säga igen: "Gå och hjälp den där pojken." Jag gav mina bilnycklar till en man som hette Afasi och bad honom hämta pojken. Omkring 20 minuter senare kände jag en lätt klapp på min axel. Den lille pojken stod utanför.

Han var omkring 10 år. Vi fick reda på att hans far var död och hans mamma satt i fängelse. Pojken bodde i Accras slum hos någon som gav honom mat och en plats att sova. För

att förtjäna mat och husrum sålde torkad fisk på gatorna. Men en dag efter försäljningen hade han stuckit handen i fickan och hittat ett hål. Han hade tappat alla slantarna. Afasi och jag visste genast att om han återvände utan pengarna, skulle han bli beskylld för att vara en lögnare, troligen slagen och sedan utkastad på gatan. Det var i det förskräckliga ögonblicket som jag först såg honom. Vi lugnade honom, ersatte hans förlust och förde honom tillbaka hem till personen han bodde hos.

När jag åkte hem den kvällen, insåg jag två stora sanningar. För det första visste jag som aldrig förr att Gud är medveten om var och en av oss och att han aldrig överger oss, och för det andra, att vi alltid måste lyssna på Anden inom oss och genast gå¹⁵ vart den än tar oss, oavsett vår rädsla eller eventuellt obehag.

En dag frågade lärjungarna Frälsaren vem som var störst i himmelriket.

SLUTNOTER

1. Matt. 16:26.
2. L&F 84:38.
3. Jakobs bok 4:14.
4. Mose 5:16.
5. En flaska mjölk och gräddmjölken var i centrum för en dispyt mellan hustrun till Thomas B. Marsh och fru Harris, som hade kommit överens om att inte spara den fetare mjölken utan låta den blandas med den övriga mjölken för att de skulle kunna göra ost. När fru Harris klagade på att fru Marsh inte blandade i någon grädde i mjölken utan behöll den själv, blev det gräl mellan kvinnorna. Thomas Marsh tog ärendet till biskopen, som ställde sig på fru Harris sida. Det gick från biskopen till högrådet och sedan till första presidentskapet, och de kom alla överens om att det var fru Marsh som gjort fel. Detta drev en kil mellan Thomas Marsh och bröderna. Kort därefter vittnade Marsh inför en domare i Missouri att mormonerna var fientliga mot staten Missouri. (Se George A. Smith, "Discourse", *Deseret News*, 16 apr. 1856, s. 44.)
6. När profeten Joseph Smith kallade Simonds Ryder att verka som missionär, upptäckte Ryder att hans namn hade stavats "Rider" i de tryckta uppenbarelsen. Han blev förolämpad, vilket ledde till hans avfall och att han till sist deltog i att täcka profeten med tjära och fjädrar. Ryder visste inte att Joseph Smith vanligtvis dikterade uppenbarelsen för sin skrivare och inte själv hade stavat fel. (Se Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], s. 93–94; Donald Q. Cannon och Lyndon W. Cook, red., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], s. 286.)
7. I Första Moseboken, kapitel 25 läser vi att Esau sålde sin förstfödsrätt till Jakob för en tallrik linssoppa (se vers 34).
8. Se L&F 19:18–19.
9. Se Mark. 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Se Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Se Mark. 1:18.
16. Se fotnot för Matt. 18:10.
17. Se Jakob 1:8.
18. L&F 58:27.
19. Se Luk. 15:11–32.
20. Se Joseph Smith — Historien 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), s. 88.
22. Se L&F 19:38.

Han bad dem att omvända sig, bli ödmjuka och undergivna som små barn. Därefter sade han: "Människosonen har kommit för att frälsa det som [är] förlorat."¹⁶ Med denna mening definierade han vårt uppdrag. Vi ska ge oss ut för att rädda de förlorade, de sista och de minsta. Det räcker inte med att undvika synden. Vi måste ta på oss hans kors¹⁷ och "verka med iver"¹⁸ för att hjälpa andra omvända sig. Med omtanke och kärlek omfamnar vi den förlorade,¹⁹ besvarar ropen från föräldralösa som är hysteriska, vädjanden från dem som sitter i mörker och förtvivlan²⁰ och nödrop från behövande familjemedlemmar. "Satan har inget behov av att alla liknar Kain eller Judas", sade äldste Neal A. Maxwell. "Det räcker med att få duktiga och kunniga människor ... att se sig som sofistikerat neutrala."²¹

Efter en stavskonferens nyligen kom en tonårspojke fram till mig och frågade: "Älskar Gud mig?" Må vårt tjänande i livet alltid bekräfta att

Gud inte överger någon.

Tillbaka till frågan: "Vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ?" Satan vill att vi ska sälja vårt liv för en chokladkaka och den här världens mästerskap. Men Frälsaren kallar oss att kostnadsfritt byta bort våra synder och ta på oss hans bild och att föra in detta i hjärtat hos dem som finns runt omkring oss. Som belöning för det kan vi få allt det som Gud har, vilket vi har fått veta är större än alla jordens skatter tillsammans.²² Kan vi ens föreställa oss detta?

När jag nyligen befann mig i Nicaragua, såg jag en skylt som satt på väggen hos en fattig familj. På den stod det: "Mitt vittnesbörd är min dyrbaraste ägodel." Så är det för mig. Mitt vittnesbörd är min själs dyrbarhet, och i mitt hjärtas integritet lämnar jag er mitt vittne om att den här kyrkan är Guds sanna kyrka, att vår Frälsare står som dess huvud och leder den genom sin utvalde profet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Scott D. Whiting

i de sjuttios kvorum

Tempelkvalitet

Den höga kvalitet som kyrkan kräver på sina tempel är ett exempel på och en symbol för hur vi bör leva vårt liv.

När jag nyligen gick på rundvandring i det vackra templet i Brigham City i Utah påminde det mig om när jag verkade som samordnare för det öppna huset, återinvigningen av och kulturevenemanget för det historiska templet i Laie på Hawaii.

Några månader innan den omfattande renoveringen var klar fick jag tillfälle att bese det tillsammans med verkställande chefen för tempelavdelningen, äldste William R. Walker, och hans medarbetare. Några personer från byggfirman var också med på rundvandringen. Syftet med rundvandringen var att granska hur långt arbetet hade kommit och kvaliteten på det. Omkring 85 procent av arbetet hade utförts.

Under rundvandringen i templet iakttog och lyssnade jag till äldste Walker och hans medarbetare när de inspekterade arbetet och samtalande med byggmästaren. Då och då såg jag hur en man förde handen längs väggen när vi gick från rum till rum. Han gjorde det några gånger och gnuggade sedan sina fingrar och gick fram till byggmästaren och sade: "Den här väggen känns skrovlig. Den håller inte tempelkvalitet. Ni måste slipa och polera den här väggen." Byggmästaren noterade plikttroget varje kommentar.

När vi kom till ett område i templet

som få skulle se stannade samme man upp sällskapet och bad oss kontrollera ett nyligen installerat och vackert fönster av blyinfattat glas. Fönstret var omkring en halv meter brett och två meter högt och hade ett mindre infällt geometriskt mönster av färgat glas. Han pekade på en fem centimeter stor fyrkantig glasbit i det enkla mönstret och sade: "Den fyrkanten är sned." Jag tittade på fyrkanten och tyckte den såg rak ut. Men när jag tittade närmare med ett mätinstrument i handen såg jag felet och att den lilla fyrkanten faktiskt var sned, ena sidan var tre millimeter lägre än den andra. Byggmästaren fick instruktioner om att fönstret behövde bytas ut eftersom det inte höll tempelkvalitet.

Jag erkänner att jag förvånades över att ett helt fönster skulle bytas ut när defekten var så liten och knappt märkbar. Det var väl inte troligt att någon skulle känna till det eller ens se fönstret eftersom det satt på en så avskild plats i templet.

När jag körde hem från templet den dagen begrundade jag det jag hade lärt mig av upplevelsen — eller vad jag trodde att jag hade lärt mig. Det var inte förrän flera veckor senare när jag fick besöka det då färdiga templet som jag förstod vad förra rundvandringen hade handlat om.

När jag gick in i det färdigrenoverade templet i Laie överväldigades jag av dess skönhet och av kvaliteten på arbetet. Med spänd förväntan inspekterade jag de "skrovliga" väggarna och det "defekta" fönstret. Hade byggmästaren slipat och polerat väggarna? Hade fönstret verkligen bytts ut? När jag gick fram till de skrovliga väggarna blev jag förvånad när jag såg att en vacker tapet nu klädde väggarna. Min första tanke var: "Så det var så byggmästaren löste problemet — han täckte över det." Men så var det inte, det hade alltid varit meningen att väggarna skulle tapetseras. Jag undrade varför det spelade någon roll om väggarna var skrovliga när de ändå skulle täckas av tapeter. Jag gick sedan ivrigt fram till platsen där det defekta fönstret hade suttit och blev förvånad när jag såg att en vacker krukväxt täckte fönstret från golv till tak. Återigen tänkte jag: "Så det var så byggmästaren löste problemet med den sneda kvadraten — han gömde den." När jag gick närmare föste jag växtens blad åt sidan och log när jag såg att fönstret faktiskt hade bytts ut. Kvadraten som tidigare hade varit sned var nu rak och fin i mönstret. Jag fick veta att det alltid hade varit meningen att en krukväxt skulle stå framför det fönstret.

Varför krävde väggar som var lite skrovliga och ett fönster som var lite snett så mycket merarbete och till och med utbyte när få människor någonsin skulle märka det? Varför behövde byggmästaren hålla en så hög kvalitet på arbetet?

När jag i djup begrundan lämnade templet såg jag svaret när jag tittade upp på den renoverade exteriören och läste orden "Helgat åt Herren, Herrens hus".

Templen i den här kyrkan följer detta tillkännagivande. Dessa heliga byggnader har byggts för att vi ska

använda dem, och inom dess väggar utträttas heliga och frälsande förrättningar. Men vi får inte glömma bort vems hus det verkligen är. Genom att kräva hög kvalitet på byggnadsarbetet ända ner till minsta detalj visar vi inte bara vår kärlek och respekt för Herren Jesus Kristus, utan vi visar också för alla andra att vi hedrar och dyrkar honom som huset tillhör.

När profeten Joseph Smith tog emot uppenbarelsen om att bygga ett tempel i Nauvoo gav Herren följande instruktioner:

”Kom med allt ert guld och ert silver och era ädelstenar och med alla era antikviteter, och med alla som har kunskap om antikviteter ... och ta

med ... jordens alla värdefulla träd ... och bygg ett hus åt mitt namn vari den Allrahögste kan bo.”¹

Det följer mönstret som etablerades av kung Salomo i Gamla testamentet när han byggde ett tempel åt Herren med endast det bästa material och hantverk som fanns att tillgå.² I dag fortsätter vi att följa det mönstret, anpassat efter omständigheterna, när vi bygger kyrkans tempel.

Jag lärde mig att även om mänskliga ögon eller händer aldrig kommer att se eller känna en defekt så känner Herren till nivån på våra ansträngningar och om vi har gjort vårt bästa eller inte. Detsamma gäller våra egna ansträngningar att leva ett liv som är

värdigt templets välsignelser. Herren har sagt:

”Om mitt folk uppför ett hus åt mig i Herrens namn och inte tillåter något orent komma dit in så att det förorenas, skall min härlighet vila däröver,

ja, och min närvaro skall vara där ty jag skall komma dit in, och alla de renhjärtade som kommer dit in skall se Gud.

Men om det förorenas skall jag inte komma dit in och min härlighet skall inte vara där, ty jag kommer inte in i oheliga tempel.”³

Liksom byggmästaren bör vi, när vi lägger märke till saker i vårt eget liv som inte stämmer överens med

Herrens lära, när vår ansträngning inte når upp till vårt bästa, snabbt rätta till alla fel och inse att vi inte kan dölja våra synder för Herren. Vi behöver komma ihåg att "när vi försöker skyla våra synder ... då drar sig himlarna tillbaka, [och] Herrens Ande sörjer".⁴

Jag har också lärt mig att den höga kvalitet som kyrkan kräver på sina tempel är ett exempel på och en symbol för hur vi bör leva vårt liv. Vi kan personligen tillämpa den undervisning som aposteln Paulus gav den tidiga kyrkan när han sade:

"Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?"

Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni."⁵

Vi är gjorda av de bästa materialen och vi är det mirakulösa resultatet av gudomligt hantverk. Men när vi passerar ansvarighetsåldern och stiger ut på syndens och frestelsens slagfält kan vårt eget tempel behöva renoveras och repareras. Kanske har vi väggar inombords som är skrovliga och som behöver slipas eller fönster i vår själ som behöver bytas ut så att vi kan stå på heliga platser. Som tur är behöver vårt tempels kvalitet inte vara fullkomlig, trots att vi strävar efter det, men den kräver att vi lyder buden och gör vårt bästa för att leva som Jesu Kristi lärjungar. Det är min bön att vi alla försöker leva ett liv som är värdigt templets välsignelser genom att göra vårt bästa, genom att göra nödvändiga förbättringar och eliminera brister och ofullkomligheter så att Guds Ande alltid kan bo i oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 124:26–27.

2. Se 1 Kung. 6–7.

3. L&F 97:15–17.

4. L&F 121:37.

5. 1 Kor. 3:16–17; se också vers 19.

Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kворum

Din tro ska prövas

Liksom den intensiva eld som förvandlar järn till stål får vi, när vi står trofasta under vår tros eldprov, andlig förfining och styrka.

För tio år sedan när min hustru Kathy och jag bodde i São Paulo i Brasilien presiderade David Marriott över Brasilienmissionen São Paulo Interlagos. Han och hans hustru Neill och deras söner Will, Wesley och Trace bodde nära oss. De lämnade hem, företag och många familjemedlemmar för att följa en missionskallelse från profeten.

President Marriott ringde mig en eftermiddag. Deras dyrbara, rättfärdiga 21-åriga dotter Georgia, som gick sista året på Indiana University med inriktning på fiol, hade blivit påkörd av en lastbil när hon cyklade hem från ett möte i kyrkan. Först mådde hon efter omständigheterna bra. Men hennes tillstånd förvärrades efter några timmar.

Familj och vänner började fasta och be om att mirakel skulle ske. Hennes mor flög hem samma natt från Brasilien. När hon anlände till Indiana nästa dag möttes hon av sina äldre barn som grät när de berättade att de hade suttit hos Georgia när hon gick bort.

Jag iakttog familjen Marriott när det här hände och under månaderna och åren som följde. De grät, de bad, de berättade om Georgia, de kände intensiv smärta och sorg, men deras tro vacklade inte. Under morgonens

session fick vi höra om liknande tro i berättelserna om familjerna Bowen och Wilberger.¹

Tro är en ovärderlig andlig gåva. "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus."²

Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare står i centrum för vår tro. Den stärks av vår kunskap om att evangeliets fullhet har återställts till jorden, att Mormons bok är Guds ord och att profeter och apostlar i dag bär prästadömet's nycklar. Vi värderar vår tro, arbetar på att stärka vår tro, ber om ökad tro och gör allt vi kan för att skydda och försvara vår tro.

Aposteln Petrus talade om något han kallade vår tros prövning.³ Han hade upplevt det. Tänk på Jesu ord:

"Simon ... Satan har begärt att få sålla er som vete.

Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet."⁴

Senare uppmuntrade Petrus andra: "Var *inte* förvånade", sade han, "över den eld som ni måste gå igenom till er prövning, som om det hände er något oväntat."⁵

Det är meningen att det här eldprovet ska göra dig starkare, men den kan också dämpa eller till och

med förgöra din tillit till Guds Son och försvaga ditt beslut att hålla dina löften till honom. Dessa prövningar är ofta kamouflerade så att de är svåra att känna igen. De slår rot i vår svaghet, vår sårbarhet, vår känslighet eller i det som betyder mest. En verklig men hanterbar prövning för en person kan vara ett eldprov för en annan.

Hur kan du hålla dig ”ståndaktig och orubblig”⁶ när din tro prövas? Du fördjupar dig i det som byggde kärnan i din tro: Du utövar tro på Kristus, du ber, du begrundar skrifterna, du omvänder dig, du håller buden och du tjänar andra.

När din tro prövas — vad du än gör, skapa inte ett avstånd mellan dig och kyrkan! Om du tar avstånd från Guds rike när din tro prövas är det som att lämna säkerheten i skyddsrummet just när tornadon visar sig.

Aposteln Paulus sade: ”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj.”⁷ Det är inom kyrkans heliga rum som vi skyddar vår tro. Vi träffar andra som tror, vi ber tillsammans och får svar på våra böner, vi dyrkar Gud genom musik, delar med oss av våra vittnesbörd om Frälsaren, tjänar andra och känner Herrens ande. Vi tar del av sakramentet, tar emot prästadömet välsignelser och besöker templet. Herren förkunnade: ”Gudaktighetens kraft [är] uppenbar i dess förordningar.”⁸

När er tro prövas, stanna då i säkert och tryggt förvar bland Guds familj. Det finns alltid plats för dig här. Ingen prövning är så stor att vi inte kan lösa den tillsammans.⁹

President Thomas S. Monson har sagt: ”Samhällets moraliska kompass [har ändrats i rask takt]. Handlingar som en gång ansågs olämpliga och omoraliska ... ses [nu] av ... många som acceptabla.”¹⁰

Det finns många ensamstående vuxna i kyrkan som vida passerat sina tidiga vuxenår. De har kanske funnit att livet är annorlunda än förväntat, men de håller kyskhetslagen.¹¹ Det kan pröva deras tro. Jag känner djup respekt och beundran för dessa Kristi lärjungar.

”Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.”¹² I Nya testamentet höjde Frälsaren ribban för moralnormen för sina efterföljare när han förkunnade: ”Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.”¹³ Han lärde oss att inte döma andra, men han var inte rädd för att tala klarspråk: ”Gå”, sade han, ”och synda inte mer!”¹⁴

Vår familj har en vän. Du kanske känner någon som hon, eller du kanske är som hon. Alltid trofast, verkar troget i kyrkan, beundras i sitt yrke, älskad av sin familj, men trots att hon önskade sig äktenskap och familj så är

hon ensamstående. ”Jag beslöt mig”, sade hon, ”för att lita på Jesus Kristus. Genom att besöka templet ofta kan jag ha en mer evig fokusering. Det påminner mig om att jag aldrig är ensam. Jag tror på att ingen välsignelse kommer att undanhållas mig om jag är trogen mina förbund, däribland kyskhetslagen.”¹⁵

En annan vän var en enastående missionär och utbildade sig sedan under många år. Han ville bilda familj. Hans prövning är att han attraheras av personer av samma kön. Han skrev till mig nyligen: ”Min patriarkaliska välsignelse lovar mig att jag kommer att ha en egen familj en dag. Jag vet inte om det kommer att ske under jordelivet. Men jag vill inte göra något som kan äventyra välsignelserna som Gud har lovat mig och mina framtida efterkommande ... Det är svårt att leva efter [kyskhetslagen], men kom vi inte till jorden för att möta utmaningar och för att visa Gud att vi älskar och respekterar honom genom att hålla hans bud? Jag har välsignats med god hälsa, evangeliet, en kärleksfull familj och lojala vänner. Jag är tacksam för mina många välsignelser.”¹⁶

Världen protesterar: Hur kan ni kräva så mycket? Herren svarar:

”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar ...

Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar.”¹⁷

Dessa är två av Kristi efterföljare och tiotusentals som dem har erfarit Frälsarens löfte: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."¹⁸

Jag vill nämna en till prövning. Det har alltid funnits några som vill dra ner kyrkan och förstöra tron. Idag använder de internet.

En del av informationen om kyrkan, hur övertygande den än är, är helt enkelt inte sann. År 1985 minns jag att en kollega kom till mitt kontor i Florida. Han hade en artikel från *Time* med sig som hette "Mormoner- nas rötter ifrågasätts". Den handlade om ett nyligen påträffat brev som man hävdade att Martin Harris hade skrivit och som stred mot Joseph Smiths berättelse om hur han hittade Mormons boks plåtar.¹⁹

Min kollega frågade om den nya informationen skulle sänka mormonkyrkan. Artikeln citerade en man som sade att han tänkte lämna kyrkan på grund av dokumentet. Senare fick vi höra att andra lämnat kyrkan.²⁰ Jag är säker på att deras tro hade prövats.

Några månader senare upptäckte experter (och förfalskaren erkände) att brevet var ett falsarium. Jag kommer ihåg att jag verkligen hoppades att de som lämnat kyrkan på grund av bedrägeriet skulle hitta tillbaka.

En del ifrågasätter sin tro när de hittar ett uttalande av en ledare i kyrkan för flera årtionden sedan som tycks vara oförenligt med vår lära. Det finns en viktig princip som styr kyrkans lära. Läran undervisas av alla 15 medlemmar i första presidentskapet och de tolv kворum. Den döljs inte i ett otydligt stycke i ett tal. Sanna principer undervisas ofta och av många. Vår lära är inte svår att hitta.

Kyrkans ledare är hederliga men ofullkomliga män. Kom ihåg Moronis

ord: "Döm mig inte för min ofullkomlighets skull och inte heller min far ... utan tacka hellre Gud för att han har uppenbarat våra ofullkomligheter för er, så att ni kan lära er att vara visare än vi har varit."²¹

Joseph Smith sade: "Jag har aldrig sagt att jag var fullkomlig, men det finns inget oriktigt i ... [uppenbarelsen]."²² Det mirakulösa i hur Guds hand har verkat i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas historia och bestämmelse förstås i sin helhet genom den andliga forskningens lins. President Ezra Taft Benson sade: "Var och en ställs till sist mot trons vägg, och där måste hon ta ställning."²³ Bli inte förvånad när det händer dig!

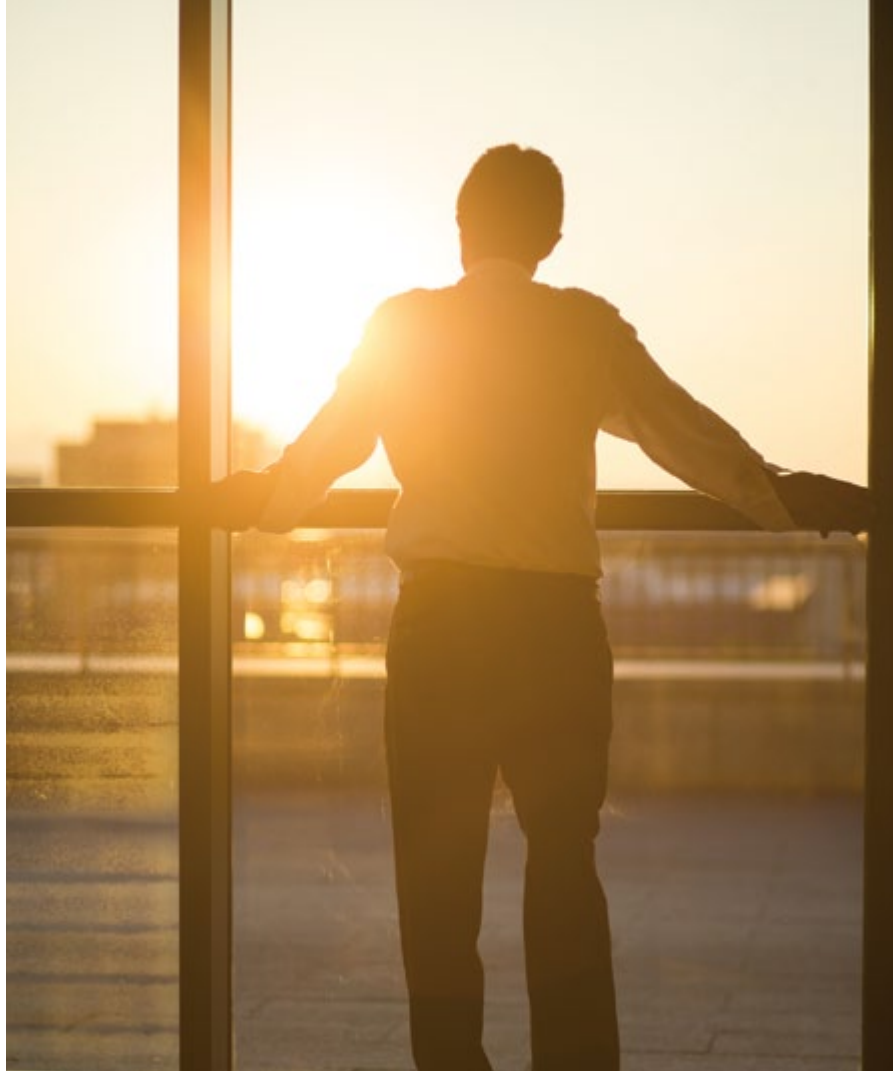
Prövningar är naturligtvis prövande. De kan innebära ångest, förvirring, sömnlösa nätter och kuddar som

väts av tårar. Men våra prövningar behöver inte ta död på oss andligen. De behöver inte föra oss bort från våra förbund eller Guds familj.

"Kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippa som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla."²⁴

Liksom den intensiva eld som förvandlar järn till stål får vi, när vi står trofasta under *vår* tros eldprov, andlig förädling och styrka.

Äldste D. Todd Christofferson berättade om det han hade lärt sig av en personlig prövning: "Fastän jag led då är jag i dag när jag ser tillbaka tacksam över att mitt problem inte löstes snabbt och enkelt. Detta att jag tvangs vända mig till Gud för att få hjälp nästan varje dag i flera års tid lärde mig verkligen hur jag borde be och få svar på mina böner, och det lärde mig att tro på Gud på ett handgripligt sätt. Jag lärde känna min Frälsare och min himmelske Fader på ett sätt och i en omfattning som kanske inte skulle ha blivit fallet annars eller som skulle tagit mycket längre tid att uppnå ... Jag lärde mig att lita på Herren av hela mitt hjärta. Jag lärde mig att vandra med honom dag för dag."²⁵

Petrus sade att sådana erfarenheter var "långt värdefullare än guld"²⁶ Moroni lade till att en förvisning kommer "efter det att er tro har prövats".²⁷

Jag började med berättelsen om familjen Marriott. Förra veckan gick

Kathy och jag till Georgias grav med dem. Tio år har gått. Släktingar och vänner uttryckte sin kärlek till Georgia och berättade minnen. Det fanns vita heliumballonger för att hylla hennes liv. Under tårar berättade Georgias mor ömt om sin ökade tro och insikt och Georgias far berättade tyst för mig om den utlovade förvisning han fått.

Tro leder till att den tron prövas, vilket leder till ökad tro. Herrens tröstande försäkran till profeten Joseph är samma löfte han ger dig i din tros prövning: "Håll dig ... kvar ... Frukta ... inte ... ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet."²⁸ Jag bär mitt heliga vittnesbörd om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Shayne M. Bowen, "Ty jag lever, och ni kommer att leva", och Ann M. Dibb, "Jag vet det. Jag lever därefter. Jag älskar det", i lördagens morgonssession av generalkonferensen i oktober 2012.
2. Joh. 17:3.

3. Se 1 Peter 1:7, King James Version.
4. Luk. 22:31–32.
5. 1 Petr. 4:12; kursivering tillagd.
6. Alma 1:25.
7. Ef. 2:19.
8. L&F 84:20.
9. Se Mosiah 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, "Stå på heliga platser", *Liahona*,
11. Se Ezra Taft Benson, "Kyskhetslagen", *Nordstjärnan*, okt. 1988, s. 36–40; "The Law of Chastity" i *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), s. 1–5, speeches.byu.edu; se också *Evangeliets principer* (2009), s. 223–230.
12. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov 2010, 129.
13. Matt. 5:28.
14. Joh. 8:11.
15. Personlig korrespondens, 2012.
16. Personlig korrespondens, 2012.
17. Jes. 55:8–9.
18. Joh. 14:27.
19. Se Richard N. Ostling, "Challenging Mormonism's Roots", *Time*, 20 maj 1985, s. 44.
20. Se Gordon B. Hinckley, "Herre, föröka vår tro", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 52.
21. Mormon 9:31.
22. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 516.
23. Se Ezra Taft Benson, "Mormons bok är Guds ord", *Nordstjärnan*, aug. 1975, s. 44.
24. Helaman 5:12.
25. D. Todd Christofferson, "Ge oss i dag vårt bröd för dagen", (brasafon i regi av Kyrkans utbildningsverksamhet, 9 jan. 2011), lds.org/broadcasts.
26. 1 Petr. 1:7; se också 1 Petr. 4:13.
27. Ether 12:6.
28. L&F 122:9; President George Q. Cannon sade: "Oavsett hur svår prövningen, hur djup bedrövelsen, hur stort lidandet än är, kommer [Gud] aldrig att överge oss. Han har aldrig gjort det och kommer aldrig att göra det. Han kan inte göra det. Det går emot hans karaktär. Han är en oföränderlig varelse, densamme i går och i dag, och han kommer att vara densamme i evigheters evighet. Vi har funnit denna Gud. Vi har blivit vän med honom genom att lyda hans evangelium och han kommer att stå vid vår sida. Vi kan gå genom brinnande ugnar, vi kan gå genom djupa vatten, men vi skall inte förtäras eller överväldigas. Vi skall komma ut ur alla dessa prövningar och svårigheter som bättre och renare människor, om vi bara förtröstar på vår Gud och håller hans bud" ("Remarks", i *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4); se också Jeffrey R. Holland, "Come unto Me," *Ensign*, apr. 1998, s. 16–23.

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

Skydda barnen

Ingen bör motstå vädjan att förenas för att öka omsorgen om våra barns välfärd och framtid — det uppväxande släktet.

Vi kan alla minnas vad vi kände när ett litet barn skrek till och sträckte upp armarna mot oss efter hjälp. Vår kärleksfulle himmelske Fader ger oss sådana känslor för att förmå oss att hjälpa hans barn. Kom ihåg vad ni då kände när jag nu talar om vårt ansvar att skydda barnen och agera för deras välbefinnande.

Mitt perspektiv när jag talar är Jesu Kristi evangelium, och därmed hans frälsningsplan. Det är min kallelse. Lokala ledare i kyrkan har ansvar för ett enda område, som en församling eller stav, men en apostel har ansvaret att vittna för hela världen. Alla barn i varje nation, av varje ras och trosuppfattning, är Guds barn.

Även om jag inte talar utifrån politisk eller samhällspolitisk synvinkel kan jag lika lite som andra kyrkoledare tala för barns välfärd utan att också gå in på de val som görs av medborgare, offentliga tjänstemän och personer i privata organisationer. Vi omfattas alla av Frälsarens befallning att älska och ta hand om varandra, i synnerhet de svaga och försvarslösa.

Barn är i högsta grad sårbara. De har föga eller ingen förmåga att skydda eller ta hand om sig själva och ringa inflytande på så mycket av det som är absolut nödvändigt för deras välbefinnande. Barn behöver

andra som för deras talan, och de behöver beslutsfattare som sätter deras välbefinnande före vuxnas själviska intressen.

I.

Vi chockas över de miljontals barn runtom i världen som blir offer för vuxnas onda brott och själviskhet.

I några krigshärjade länder rövas barn bort för att tjänstgöra som soldater i stridande arméer.

En rapport från Förenta nationerna uppskattar att över två miljoner barn blir offer varje år för prostitution och pornografi.¹

Sett i frälsningsplanens perspektiv är ett av de svåraste övergreppen mot barn att förvägra dem att födas. Det här är en global utveckling. Födelse-talen i Förenta staterna är det lägsta på 25 år,² och födelsetalen i de flesta europeiska och asiatiska länder har legat under regenerationsnivån i många år. Det här är inte bara en religiös fråga. När de uppväxande släktena krymper urholkas kulturer och till och med nationer och försvinner till sist.

En orsak till att födelsetalen sjunker är bruket att göra abort. Det görs uppskattningsvis mer än fyrtio miljoner aborter i världen årligen.³ Många lagar tillåter eller till och med

främjar abort, men för oss är det något mycket ont. Andra övergrepp mot barn som förekommer under havandeskap är fosterskador till följd av mödrars otillräckliga näringsintag eller droganvändning.

Det är en tragisk ironi att så många barn elimineras eller skadas före födseln samtidigt som så många ofruktsamma par längtar och letar efter spädbarn att adoptera.

Övergrepp mot barn eller vanvård som sker efter födseln är synligare för allmänheten. Nästan åtta miljoner barn i världen dör före fem års ålder, huvudsakligen av sjukdomar som är möjliga att behandla eller förebygga.⁴ Och Världshälsoorganisationen rapporterar att ett av fyra barn är hämmat i växten och utvecklingen på grund av otillräcklig näring.⁵ Vi ledare i kyrkan som reser runt i världen ser mycket av detta. Primärföreningens generalpresidentskap berättar att barn lever under förhållanden "som vi inte ens kan föreställa oss". En mor på Filippinerna sade: "Ibland har vi inte pengar till mat, men det är okej för det ger mig tillfälle att undervisa mina barn om tro. Vi samlas och ber om hjälp, och barnen ser hur Herren välsignar oss."⁶ I Sydafrika träffade en primärämbetsman en liten flicka som var ensam och ledsen. Med svag röst svarade hon på kärleksfulla frågor och sade att hon varken hade mamma eller pappa eller mormor — bara en morfar som tog hand om henne.⁷ Sådana tragedier är vanliga på en kontinent där många föräldrar har dött i aids.

Till och med i rika nationer skadas små barn och ungdomar av vanvård. Barn som växer upp i fattigdom får dålig hälsovård och har otillräckliga möjligheter till utbildning. De är utsatta för farliga miljöer både i sin fysiska och kulturella omgivning, också genom föräldrars försumelse. Äldste

Jeffrey R. Holland berättade nyligen vad en polis som var medlem i kyrkan hade upplevt. Under en utredning fann han fem barn som låg tätt tryckta intill varandra och försökte sova utan sängkläder på ett smutsigt golv i en bostad där deras mamma och andra drack och festade. Det fanns ingen mat i lägenheten att stilla deras hunger. Efter att ha stoppat om barnen i en provisorisk säng knäböjde polisen och bad att de skulle beskyddas. När han gick mot dörren sprang ett av barnen, som var i sexårsåldern, efter honom och högg tag i hans hand och vädjade: "Snälla, kan du adoptera mig?"⁸

Vi minns vad Frälsarens sade när han ställde ett litet barn framför sina efterföljare och förkunnade:

"Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.

Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup" (Matt. 18:5–6).

När vi talar om de faror som barn bör skyddas från bör vi också inbegripa psykiska övergrepp. Föräldrar eller andra vårdnadshavare eller lärare eller kamrater som förödmjukar eller mobbar barn eller ungdomar kan tillfoga skada som är varaktigare än kroppslig skada. Att få barn eller ungdomar att känna sig värdelösa, oälskade eller oönskade kan tillfoga allvarlig och ihållande skada på deras känslomässiga välbefinnande och utveckling.⁹ Unga människor som har att kämpa med särskilda omständigheter, till exempel dragnin till personer av samma kön, är särskilt sårbara och behöver kärleksfull förståelse — inte mobbning eller utfrysning.¹⁰

Med Herrens hjälp kan vi omvända och ändra oss och vara kärleksfullare och hjälpsammare mot barn — våra egna och andras omkring oss.

II.

Det finns få exempel på kroppsligt eller känslomässigt hot mot barn som är av lika stor betydelse som i samband med deras relationer till föräldrar eller vårdnadshavare. President Thomas S. Monson talade om det han kallade "illdåd", övergrepp där en förälder brutit ner eller vanställt ett barn, kroppsligt eller känslomässigt.¹¹ Jag sörjde när jag tvangs bevittna chockerande exempel på sådana fall under min ämbets-tid i Utahs högsta domstol.

Av allra största vikt för barns välbefinnande är huruvida deras föräldrar var gifta, äktenskapets kvalitet och varaktighet, och mer allmänt, äktenskaps-traditioner där de bor och förväntan att gifta sig och ta hand om barn.

Två familjeforskare säger: "Historien igenom har äktenskapet främst varit en institution för att skaffa sig och fostra barn. Det har varit det kulturella band som söker binda fadern till hans barn genom att binda honom till hans barns mor. Men på senare tid har barn mer och mer upphört att stå i centrum."¹²

En juridikprofessor vid Harvard beskriver nuvarande lagar och attityder gentemot äktenskap och skilsmässa: "Den [nuvarande] amerikanska synen på äktenskapet, som den framställs i lagen och i mycket

av populärlitteraturen, är ungefär den här: Äktenskapet är en relation som främst är till för de enskilda makarnas självförverkligande. Om det inte längre fyller den här funktionen så är ingen av dem skuld till det och endera parten kan upplösa det efter behag ... Barn förekommer knappast i det här synsättet, på sin höjd är de skugglika figurer i bakgrunden."¹³

Våra ledare i kyrkan har hävdade att synen på äktenskapet "som ett kontrakt som kan ingås efter behag ... och brytas vid första svårighet ... är något ont som förtjänar starkt fördömande", särskilt när barn blir lidande."¹⁴ Och barn påverkas av skilsmässor. Över hälften av skilsmässorna under ett år på senare berörde minderåriga barn.¹⁵

Många barn skulle ha haft välsignelsen att fostras av båda sina föräldrar om bara deras föräldrar hade följt dessa inspirerade ord i tillkännagivandet om familjen: "Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn ... Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra."¹⁶ Det bästa sättet att undervisa barn är genom föräldrarnas exempel. Det är ofrånkomligt

att föräldrar som skiljs ger negativ undervisning.

Det finns ju fall när en skilsmässa är nödvändig för barnens bästa, men sådant hör till undantagen.¹⁷ I de flesta äktenskapliga tvister borde de stridande föräldrarna ta mycket större hänsyn till barnens intressen. Med Herrens hjälp kan de göra det. Barn behöver den känslomässiga och personliga styrka som fås genom fostran av två föräldrar som är eniga i sitt äktenskap och sina mål. Jag uppfostrades av en mor som blev änka och vet av personlig erfarenhet att det här inte alltid kan uppnås, men det är det ideal som bör eftersträvas närhelst möjligt.

Barn är de första offren för nuvarande lagar som tillåter skilsmässa där skuldfrågan lämnas därhän. Från barnens synpunkt är det alldeles för lätt att skilja sig. Efter att ha sammanfattat årtionden av samhällsvetenskaplig forskning drog en noggrann forskare slutsatsen att "den familjestruktur som i genomsnitt ger bäst resultat för barn är två biologiska föräldrar som förblir gifta".¹⁸ En skribent på *New York Times* konstaterade "det påfallande faktum att till och med när det traditionella

äktenskapet är på nedgång i Förenta staterna ... hopas bevisen för institutionens betydelse för barns välbefinnande."¹⁹ Denna verklighet bör ge viktig ledning åt föräldrar och framtida föräldrar i beslut som rör äktenskap och skilsmässa. Det är också nödvändigt att politiker, makthavande och tjänstemän ägnar större uppmärksamhet åt vad som är bäst för barn i motsats till väljares själviska intressen och deras själviska intressen som högljutt förespråkar vuxnas intressen.

Barn är också offer för äktenskap som inte äger rum. Få mått på det uppväxande släktets välfärd är mer oroande än rapporten nyligen att mer än 41 procent av alla barn som föds i Förenta staterna föds av ogifta kvinnor.²⁰ Ogifta mödrar har kolossala utmaningar, och det finns tydliga bevis för att deras barn är i en påfallande sämre position jämfört med barn till gifta föräldrar.²¹

De flesta av de barn som föds av ensamstående mödrar — 58 procent av 41 — föddes åt sambor.²² Vad vi än säger om varför de avstår från äktenskap så visar studier att även deras barn är i en påfallande sämre

position.²³ Äktenskapets relativa stabilitet är av betydelse för barn.

Vi bör utgå från att det är till samma nackdel för barn att växa upp hos samkönade par. Den samhällsvetenskapliga facklitteraturen är kontroversiell och politiskt laddad i fråga om de långsiktiga följderna av detta för barn, huvudsakligen därför att, som en skribent på *New York Times* iakttog, "ett samkönat äktenskap är ett socialt experiment och i likhet med de flesta experiment kommer det ta tid att förstå dess konsekvenser".²⁴

III.

Jag har talat på barnens vägnar — för barn överallt. Somliga kanske förkastar några av dessa exempel, men ingen bör motstå vädjan att förenas för att öka omsorgen om våra barns välfärd och framtid — det uppväxande släktet.

Vi talar om Guds barn, och med hans mäktiga hjälp kan vi göra mer för att hjälpa dem. Jag riktar min vädjan inte bara till sista dagars heliga utan till alla människor som har en religiös tro och andra som har ett värdesystem som får dem att låta sina egna behov

stå tillbaka för andras, särskilt barnens välfärd.²⁵

Religiösa personer är också medvetna om Frälsarens undervisning i Nya testamentet att rena små barn är våra förebilder i fråga om ödmjukhet och läraktighet:

”Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.

Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket” (Matt. 18:3–4).

I Mormons bok läser vi att den uppståndne Herren undervisade nephiterna om att de måste omvända sig och bli döpta ”och bli som ett litet barn”, annars kunde de inte ärva Guds rike (3 Nephi 11:38; se också Moroni 8:10).

Min bön är att vi ska ödmjuka oss som små barn och handla för att skydda våra små barn, för de är framtiden, för oss, för vår kyrka och

för våra nationer. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), s. 26.
2. Se Haya El Nasser, ”National Birthrate Lowest in 25 Years”, *USA Today*, 26 juli 2012, A1.
3. Se Gilda Sedgh and others, ”Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008”, *The Lancet*, vol. 379, nr 9816 (18 feb. 2012), s. 625–632.
4. Se UNICEF, ”Young Child Survival and Development,” <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Se World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), s. 109, 118.
6. Rapport från Primärföreningens generalpresidentskap, 13 sep. 2012.
7. Rapport från Primärföreningens generalpresidentskap.
8. Se Jeffrey R. Holland, ”Israel, nu Gud dig kallar”, (KUV:s brasafton för unga vuxna, 9 sep. 2012), lds.org/broadcasts; se också R. Scott Lloyd, ”Sion är inte bara var, utan också hur vi lever”, säger äldste Holland, *Deseret News*, 10 sep. 2012, B2.
9. Se Kim Painter, ”Parents Can Inflict Deep Emotional Harm”, *USA Today*, 30 juli 2012, B8; Rachel Lowry, ”Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows”, *Deseret News*, 5 aug. 2012, A3.
10. Se ”End the Abuses”, *Deseret News*, 12 juni 2012, A10.
11. Se Thomas S. Monson, ”Ett litet barn skall leda dem”, *Liahona*, Juni 2002, s. 2.
12. W. Bradford Wilcox and Elizabeth Marquardt, red., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2011), s. 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), s. 108.
14. David O. McKay, ”Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce”, *Improvement Era*, juni 1969, s. 5.
15. Se Diana B. Elliott and Tavia Simmons, ”Marital Events of Americans: 2009,” *American Community Survey Reports*, Aug. 2011.
16. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, Nov. 2010, 129.
17. Se Dallin H. Oaks, ”Skilsmässa”, *Liahona*, maj 2007, s. 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), s. 158.
19. Ross Douthat, ”Gay Parents and the Marriage Debate”, *New York Times*, 11 juni 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate/>.
20. Se Joyce A. Martin and others, ”Births: Final Data for 2010”, *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, no. 1 (Aug. 2012), s. 10.
21. Se William J. Doherty o.a., *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); och W. Bradford Wilcox, o.a., *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3:e uppl., (2011). (2011).
22. Se Martin, ”Births: Final Data for 2010,” s. 10–11.
23. Se Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Ross Douthat, ”Gay Parents and the Marriage Debate”. Den senaste och grundligaste studien finner signifikanta nackdelar som rapporterades av unga vuxna med en förälder som hade samkönade förhållanden före barnets artonårsdag (se Mark Regnerus, ”How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study”, *Social Science Research* 41 [2012]: s. 752–770).
25. Sista dagars heliga är särskilt angelägna om föräldraskap som ett av de viktigaste målen i livet (se Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12 jan., 2012, s. 10, 16, 51).

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Bröder, vi har ett arbete att utföra

Som män som bär prästadömet har vi en viktig roll att spela i samhället, i våra hem och i kyrkan.

Bröder, mycket har sagts och skrivits på senare år om de utmaningar som män och pojkar ställs inför. Exempel på böcker som getts ut i USA är: *Varför det inte finns några goda män kvar*, *Killarnas fall*, *Slutet för männen*, *Varför pojkar misslyckas* och *Att vara en riktig man*. Hur som helst så är en röd tråd i dessa analyser att i många av dagens samhällen får män förvirrande och motstridiga signaler om sin roll och värde i samhället.

Författaren till *Manning up* ("Att vara en riktig man") sade: "Det har varit en nästan universell regel i vår kultur att medan flickor blev kvinnor bara genom att nå fysisk mognad, måste pojkar klara ett test. De måste visa mod, fysisk tapperhet, eller bemästrande av de nödvändiga färdigheterna. Målet var att bevisa sin kompetens som kvinnornas och barnens beskyddare. Detta var alltid deras primära sociala roll. Men idag, när kvinnor går framåt i den moderna ekonomin, är försörjande makar och fäder inte längre nödvändiga, och karaktärsdragen som män tidigare behövde för att spela sin roll — styrka, behärskning, mod och

trohet — är förlegade och till och med lite pinsamma."¹

I sin strävan att främja kvinnors möjligheter, vilket vi berömmar, finns det de som talar nedsättande om män och deras roll. De verkar tycka att livet är en tävling mellan mannen och kvinnan — att den ena måste dominera den andra och att det nu är kvinnans tur. Somliga hävdar att karriären betyder allt och att äktenskap och barn är, eller borde vara, helt valfria. Så varför behöver vi män?² I alltför många Hollywood-filmer, TV-serier och till och med reklamfilmer skildras mannen som inkompetent, omogen eller självcentrerad. Detta kulturella förvekligande av mannen har en negativ inverkan.

I USA, till exempel, rapporteras följande: "Flickor överträffar nu pojkar på samtliga nivåer, från grundskolan och ända till universitetet. I åttonde klass, till exempel, är bara 20 procent av pojkarna duktiga på att skriva, och 24 procent på att läsa. Unga mäns resultat på högskoleprovet var 2011 de sämsta på 40 år. Enligt USA:s center för utbildningsstatistik (NCES) är det

30 procent vanligare att pojkar hoppar av både gymnasiet och högskolan ... Man förutspår att kvinnor kommer att få 60 procent av kandidatexamen, 63 procent av mastersexamina och 54 procent av doktorsexamina år 2016. Två tredjedelar av studenterna i individuella program är pojkar."³

Vissa män och unga män har tagit dessa negativa signaler som en ursäkt att undvika ansvar och aldrig riktigt bli vuxna. I en studie som alltför ofta är korrekt påpekade en universitetsprofessor: "Männen kommer till föreläsningarna med bakåtvända kepsar och [dåliga] ursäkter som 'datorn åt upp min hemläxa'. Samtidigt tittar kvinnorna i sina kalendrar och ber om rekommendationer för juristutbildningen."⁴ En kvinnlig filmrecensent uttryckte en ganska cynisk åsikt att "det vi kan förvänta oss av män, om vi har tur och väljer att ha en partner, är att han är just det — en partner. Någon som står på egna ben och respekterar att vi också gör det."⁵

Bröder, så får det inte vara med oss. Som män som bär prästadömet har vi en viktig roll att spela i samhället, i våra hem och i kyrkan. Men vi måste vara män som kvinnor kan lita på, som barn kan lita på, och som Gud kan lita på. I kyrkan och Guds rike i dessa sista dagar har vi inte råd att ha pojkar och män som driver omkring. Vi har inte råd med unga män som saknar självdisciplin och bara söker efter nöjen. Vi har inte råd med vuxna män som inte kommer någonstans i livet, som inte på allvar planerar att bilda familj och göra en insats i den här världen. Vi har inte råd med makar och fäder som inte klarar av att vara andliga ledare i sina hem. Vi har inte råd med att de som bär och utövar det heliga prästadömet efter Guds sons heliga orden, slösar bort sin styrka på pornografi eller tillbringar sina liv i

cyberrymden (och är ironiskt nog *av* världen men inte *i* världen).

Bröder, vi har ett arbete att utföra.

Unga män, ni behöver göra bra ifrån er i skolan och sedan fortsätta er utbildning med eftergymnasiala studier. Några av er kommer att vilja gå på universitet och satsa på karriär inom ekonomi, jordbruk, politik eller andra yrken. Några kommer att utmärka sig inom konst, musik eller undervisning. Andra väljer ett militäryrke eller lär sig ett hantverk. Genom åren har jag anlitat många hantverkare för renoverings- och reparationsjobb på mitt hus, och jag har beundrat dessa mäns förmåga att arbeta hårt och deras skicklighet. I vilket yrke du än väljer är det viktigt att du blir skicklig så att du kan försörja en familj och utöva ett gott inflytande på ditt samhälle och ditt land.

Nyligen såg jag en film som visade en dag i livet för en 14-årig ung man i Indien som heter Amar. Han stiger upp tidigt och arbetar många timmar på två olika jobb, före och

efter skolan, sex och en halv dag i veckan. Hans inkomst utgör en stor del av hans familjs försörjning. Han skyndar sig hem på sin gamla cykel från sitt andra jobb när det har blivit mörkt och lyckas pressa in några timmars läsläsning innan han lägger sig i sin säng på golvet mellan sovande syskon omkring klockan elva på kvällen. Trots att jag aldrig har träffat honom är jag stolt över hans pliktrogenhet och mod. Han gör sitt allra bästa med sina begränsade resurser och möjligheter och är en välsignelse för sin familj.

Ni vuxna män — fäder, ensamstående vuxna, ledare, hemlärare — var värdiga föredömen och hjälp det uppväxande släktet av pojkar att bli män. Lär dem såväl sociala färdigheter som andra färdigheter: hur man deltar i en konversation, hur man bekantar sig med och umgås med andra, hur man för sig med kvinnor och flickor, hur man tjänar, hur man är aktiv och ägnar sig åt rekreation, hur man utvecklar fritidsintressen utan att bli beroende,

hur man rättar till misstag och gör bättre val.

Så till alla som lyssnar, var än ni nås av mitt budskap, säger jag som Jehova sade till Josua: Var starka och frimodiga! (se Josua 1:6). Ta mod till dig och förbered dig så gott du kan, oavsett dina omständigheter. Förbered dig för att bli en god make och far. Förbered dig för att bli en god och produktiv invånare. Förbered dig för att tjäna Herren vars prästadöme du bär. Oavsett var du befinner dig så bryr sig din himmelske Fader om dig. Du är inte ensam, och du har prästadömet och den Helige Andens gåva.

Av de många platser där ni behövs är en av de allra viktigaste ert prästadömskvorum. Vi behöver kvorum som ger andlig näring till medlemmarna på söndagarna och som även tjänar. Vi behöver kvorumledare som fokuserar på att göra Herrens arbete och på att stödja kvorummedlemmar och deras familjer.

Tänk på missionsarbetet. Unga män, ni har ingen tid att förlora. Ni

kan inte vänta med förberedelsen tills ni är 17 eller 18. Aronska präst-adömets kворum kan hjälpa sina medlemmar att förstå präst-adömets ed och förbund och förbereda sig för att ordineras till äldste, de kan hjälpa dem förstå och förbereda sig för templets förrättningar och de kan hjälpa dem att förbereda sig för ett framgångsrikt missionsarbete. Melki-sedeckska präst-adömets kворum och Hjälpföreningen kan hjälpa föräldrar att förbereda missionärer som går ut på missionsfältet fullkomligt hengivna. Och i varje församling och gren kan dessa kворum bana väg för ett effektivt samarbete med de heltidsmissionärer som tjänar där.

Ett nära besläktat arbete som främst vilar på präst-adömets axlar är Frälsarens kallelse, som upprepats av president Thomas S. Monson: att rädda dem som har villat bort sig från kyrkan eller som av någon anledning har blivit missnöjda med den. Vi har haft storslagen framgång i denna strävan, där de unga männen har gjort ett utmärkt arbete. Ett kворum inom aronska präst-adömet i Rio Grandes spanska församling i Albuquerque i New Mexiko rådgjorde tillsammans om vem de skulle kunna föra tillbaka och gick sedan som grupp och besökte var och en. En sade: "När de kom till min dörr kände jag mig betydelsefull", och en annan sade: "Jag är glad att något faktiskt vill att jag ska gå till kyrkan. Det gör att jag vill gå till kyrkan nu." När kворummedlemmarna inbjöd en ung man att komma tillbaka bad de honom att följa med dem nästa gång de kom, och det gjorde han. De bad honom inte bara att komma till kyrkan. De gjorde honom genast till en del av kворumet.

En annat präst-adömsarbete som är en utmaning men samtidigt stimulerande är släktforskning och

tempeltjänst. Höll ögonen öppna efter ett brev från första presidentskapet som snart kommer med ett förnyat kall och en högre vision av detta viktiga arbete som vi måste göra.

Våra kворum utgör också ett brödraskap av ömsesidigt stöd. President Gordon B. Hinckley sade en gång: "Det blir en förunderlig dag, mina bröder — det blir en dag när Herrens avsikter går i fullbordan — när våra präst-adömskворum blir en kraftkälla för varje man som tillhör dem, när varje sådan man med rätta skall kunna säga: 'Jag är medlem i ett präst-adömskворum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag står beredd att hjälpa mina bröder i alla deras behov, på samma sätt som jag är övertygad om att de är beredda att hjälpa mig ... När vi arbetar tillsammans kan vi utan förlägenhet och utan fruktan stå emot varje motvind som kan blåsa, vare sig den är ekonomisk, social eller andlig.'"6

Trots våra bästa ansträngningar blir inte allt som vi planerat, och en "motvind" som kan blåsa i en mans liv är arbetslöshet. I ett av kyrkans tidiga välfärdshäften stod: "En man utan arbete är av särskild vikt för kyrkan, för berövad sin arvedel, prövas han liksom Job prövades — i fråga om sin integritet. Allteftersom dagar blir till veckor och månader och till och med år av motgångar, blir smärtan allt djupare ... Kyrkan kan inte hoppas på att rädda en man på söndagen om den under veckan endast passivt betraktar hans själs korsfästelse."7

I april 2009 berättade förre rådgivaren i presiderande biskopsrådet, Richard C. Edgely, om ett föredömligt kворum som mobiliserade sig för att hjälpa en arbetslös broder:

"Phils bilverkstad i Centerville i Utah är ett exempel på vad präst-adömets ledarskap och kворum kan

uträtta. Phil var medlem i äldstekvorumet och arbetade som mekaniker i en lokal bilverkstad. Tyvärr drabbades bilverkstaden där Phil arbetade av ekonomiska problem och han friställdes. Han var helt förkrossad av det som hände.

När hans biskop Leon Olson hörde talas om att Phil blivit friställd övervägde han och äldsternas kворumpresidentskap under bön olika sätt att få Phil på fötter igen. Han var ju en medbroder i kворumet som behövde hjälp. De kom fram till att Phil hade förmåga att driva ett eget företag. En kворummedlem berättade att han hade en gammal lada som kunde användas som bilverkstad. Andra kворummedlemmar kunde samla ihop verktyg och utrustning till den nya verkstaden. Nästan alla i kворumet kunde åtminstone hjälpa till med att städa upp den gamla ladan.

De berättade för Phil om sina idéer och sedan lade de fram planen för kворumet. Ladan städades och renoverades, verktyg samlades in och allt ställdes i ordning. Phils bilverkstad blev en succé och så småningom flyttades den till en mer permanent plats — och allt detta tack vare att hans kворumbröder erbjöd hjälp i en nödsituation."8

Naturligtvis är det så som profeterna har upprepat genom åren: "Det viktigaste arbete ni någonsin kommer att uträtta för Herren, sker inom ert eget hems väggar."9 Vi har mycket att göra för att stärka äktenskapet i ett samhället som alltmer trivialiserar dess betydelse och avfärdar dess syfte. Vi har mycket att göra för att lära våra barn att "be och vandra rättträdigt inför Herren" (L&F 68:28). Vår uppgift innebär inget mindre än att hjälpa våra barn att uppleva den stora hjärtats förändring eller omvändelse till Herren som så väl uttrycks i Mormons bok

(se Mosiah 5:1–12; Alma 26). Tillsammans med Hjälpföreningen kan präst-
adömets kvorum bygga upp föräldrar
och äktenskap, och kvorumen kan ge
prästadömets välsignelser till familjer
med en ensamstående förälder.

Ja, bröder, vi har ett arbete att
utföra. Tack för de uppoffringar och
allt det goda ni gör. Fortsätt så! Her-
ren hjälper er. Ibland kanske ni inte
riktigt vet vad ni ska göra eller säga,
men sätt bara igång. Börja handla så
lovat Herren att "en vid dörr skall ...
öppnas för [er]" (L&F 118:3). Börja
tala så är hans löfte till er: "Ni skall
inte komma på skam inför männi-
skorna, ty det skall i samma stund, ja
i samma ögonblick, bli er givet vad ni
skall säga" (L&F 100:5–6). Det är sant
att vi på många sätt är vanliga och
ofullkomliga, men vi har en fullkomlig
Mästare som utverkade en fullkomlig
försoning, och vi kan göra anspråk på
hans nåd och hans prästadöme. När
vi omvänder oss och renar vår själ har
vi löftet att vi ska få undervisning och
begåvas med kraft från höjden (se
L&F 43:16).

Kyrkan och världen och kvinnorna
ropar efter män, män som utvecklar
sin förmåga och sina talanger, som
är villiga att arbeta och göra upp-
offringar, som vill hjälpa andra att
uppnå glädje och frälsning. De ropar:
"Stå upp, ni Herrens män!"¹⁰ Må Gud
hjälpa oss att göra det. I Jesu Kristi
namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), s. 16.
2. "När man frågar unga människor idag vad som kommer att göra dem vuxna, nämner nästan ingen äktenskapet. Det är mycket mer troligt att de ser jobbrelaterade faktorer — en avslutad utbildning, ekonomiskt oberoende, ett heltidsjobb — som tecken på att de har blivit vuxna. Arbete, karriär, oberoende: dessa är de primära källorna till identitet idag" (Hymowitz, *Manning Up*, 45).
Pressen på kvinnor att anamma den här antiäktenskapsetiken är särskilt intensiv. En journalist för *Times* i London skrev: "Ingen, varken min familj eller mina lärare, har någonsin sagt: 'Just det, det kan förresten vara en bra idé att bli hustru och mor också.' De var så fast beslutna att vi skulle följa en ny, jämställd, modern stig att generationer av kvinnors historiska ambitioner — att gifta sig och fostra en

familj — avsiktligt redigerades bort från deras vision för vår framtid" (Eleanor Mills, "Learning to Be Left on the Shelf", *Sunday Times*, 18 apr. 2010, www.thetimes.co.uk; i Hymowitz, *Manning Up*, s. 72).
En annan författare i 40-årsåldern citerade några reaktioner hon fått på sin artikel om sin ånger över att inte ha gift sig: "Jag blir helt förfärad av ditt behov av en man", "Skaffa dig lite självkänsla!" "Du har tagit ömsesidigt beroende till en ny lägstänivå", och "Om min dotter växer upp med en hälften så stark önskan att få en man, så kommer jag att veta att jag har gjort något fel i min uppfostran" (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], s. 55).

Den goda nyheten är att de flesta, inklusive unga vuxna, inte köper anti-äktenskap- och anti-familj-budskapet. "Enligt en studie av en ekonom vid University of Pennsylvania i USA 2008, hade 86 procent av vita kvinnor med en högskoleexamen gift sig innan de fyllt 40, jämfört med 88 procent av dem med en kortare högskoleutbildning. Siffrorna för vita, högskoleutbildade män är snarlika: 84 procent av dem hade gift sig innan de fyllt 40, 2008. Den allmänna åsikten som inte beläggs av någon studie, må vara att äktenskapet är en dålig affär för kvinnor. Men högskoleutbildade vita kvinnor tycks inte anse det. De tror i högre grad än någon annan grupp att 'gifta personer generellt sett är lyckligare än ogifta' ... Den stora majoriteten — 70 procent — av förstaårslever på högskolan anser att en familj är 'avgörande' eller 'mycket viktig' för deras framtid" (Hymowitz, *Manning Up*, s. 173–174).

3. Philip G. Zimbardo och Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-bok; se kapitlet "Behind the Headlines."
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), s. 67.
5. Amanda Dickson, "Hunger Games' Main Character a Heroine for Our Day", *Deseret News*, 2 apr. 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, "Prästadömskvorumens välfärdsansvar", *Nordstjärnan*, apr. 1978, s. 135.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), s. 4.
8. Richard C. Edgley, "Ett telefonsamtal till er", *Liahona*,
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* (2001), s. 134.
10. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 323; se också "Stå upp, ni Herrens män", *Liahona*, nov. 2006, s. 59.

Gary E. Stevenson
Presiderande biskop

Var tapper i mod, kraft och verksamhetslust

Kvalificera er liksom de tvåtusen unga krigarna genom att vara tappra och modiga som värdiga prästadömsbärare.

I kväll känner jag mig särskilt väl-signad över att som biskop få tala till de unga männen, bärare av aronska prästadömet, som samlats från hela världen till detta allmänna prästadömsmöte. Jag ska läsa ett stycke för er ur Mormons Bok som skildrar Helaman och hans tvåtusen unga krigare. Det här skriftstället belyser karaktären hos dessa forntida unga män — och kommer att inspirera er, unga män i de sista dagarna. Jag citerar en älskingsvers: "Och de var alla unga män, och de var mycket tappra och modiga och även fulla av kraft och verksamhetslust. Men se, detta var inte allt — de var män som alltid var trofasta i allt."¹ Mod, kraft, verksamhetslust och sanning — vilka beundransvärda karaktärsdrag!

Jag skulle vilja fokusera på två första egenskaperna som beskriver dem: "tappra och modiga". För mig beskriver det övertygelsen hos dessa unga män att modigt göra det som är rätt, eller som Alma uttrycker det: att "stå som vittnen om Gud alltid ... och överallt".² De tvåtusen unga krigarna fick oräkneliga tillfällen att visa prov på sitt mod. Var och en av er kommer också att uppleva avgörande

ögonblick i ert liv som kräver mod. En vän till mig, John, berättade för mig om ett av dessa ögonblick i sitt liv.

För ett antal år sedan blev John antagen vid ett prestigefyllt japanskt universitet. Han skulle delta i ett internationellt studieprogram med många andra duktiga studenter från hela världen. Vissa skrev in sig med en förhoppning om att fördjupa sin kunskap om kulturen och språket, andra såg det som ett avstamp mot en yrkeskarriär och anställning i Japan, men alla hade de lämnat hemmet för att studera i ett främmande land.

Strax efter Johns ankomst ryktades det bland de internationella studenterna att det skulle bli fest på taket på en privat bostad. Den kvällen tog sig John och två vänner till den annonserade adressen.

Efter en hissfärd upp till byggnadens översta våning, gick John och hans vänner uppför den trånga trappan som ledde till taket och började umgås med de andra. Allt eftersom kvällen fortskred förändrades stämningen. Oväsendet, den högljudda musiken och alkoholen eskalerade, liksom Johns obehag. Sedan började någon plötsligt att ställa

upp studenterna i en ring i avsikt att skicka runt marijuanacigaretter. John grimaserade och meddelade snabbt sina båda vänner att det var dags att gå. Nästan hånfullt svarade en av dem: "John, det här är enkelt — vi ställer oss bara i ringen och när det är vår tur skickar vi den bara vidare istället för att röka den. På det sättet behöver vi inte göra bort oss inför alla genom att gå härifrån." Det lät lätt för John, men det lät inte rätt. Han visste att han måste tillkännage sin avsikt och handla. På ett ögonblick samlade han mod och sade till dem att de kunde göra vad de ville men han skulle gå därifrån. En vän bestämde sig för att stanna och slöt sig till ringen, den andre följde motvilligt med John nerför trappan för att ta hissen. Till deras förvåning vällde japanska poliser ut ur hissen när dörrarna öppnades. De skyndade sig uppför trappan till taket. John och hans vän gick in i hissen och åkte ner.

När polisen hade kommit uppför trappan skyndade sig studenterna att kasta ner de olagliga drogerna från taket så att de inte skulle åka fast. Efter att ha blockerat trappan radade polisen upp allihop på taket och begärde att varje student skulle räcka fram båda händerna. Poliserna gick sedan längs raden och luktade noggrant på varje students tummar och pekfingrar. Alla som hade hållit i marijuana, vare sig de hade rökt den eller inte, antogs vara skyldiga och konsekvenserna blev enorma. Nästan utan undantag blev de studenter som hade stannat kvar på taket relegerade från sina respektive universitet, och de som fälldes för brott deporterades troligen från Japan. Drömmar om en utbildning, år av förberedelser och möjligheten till en framtida anställning i Japan krossades på ett ögonblick.

Låt mig nu berätta hur det gick för dessa tre vänner. Vennen som

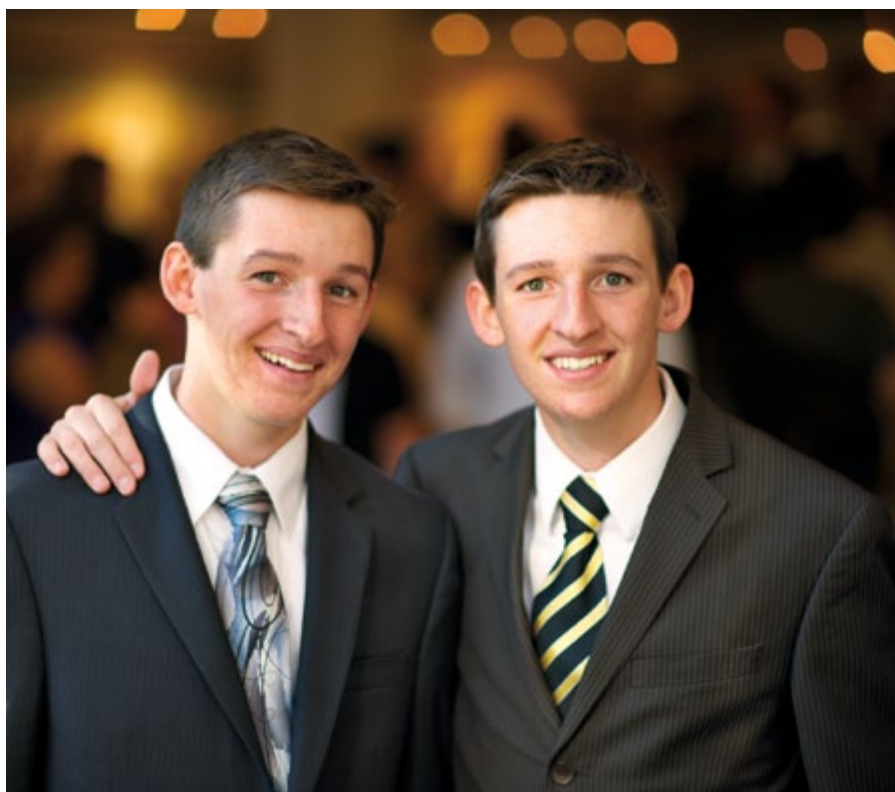
stannade på taket relegerades från det universitet i Japan som han hade arbetat så hårt för att komma in på, och var tvungen att återvända hem. Vännen som lämnade festen den kvällen med John gick färdigt skolan i Japan och tog sedan examen från två av de bästa universiteten i USA. Hans karriär förde honom tillbaka till Asien där han har åtnjutit enorm yrkesmässig framgång. Han är än idag tacksam för Johns modiga exempel. Beträffande John så har konsekvenserna i hans liv varit omätliga. Hans tid i Japan ledde till ett lyckligt äktenskap där han fick två söner. Han har varit en mycket framgångsrik affärsman och blev nyligen professor vid ett japanskt universitet. Föreställ er hur annorlunda hans liv hade tenn sig om han inte hade haft mod nog att lämna festen den där betydelsefulla kvällen i Japan.³

Unga män, det kommer att finnas stunder då ni, liksom John, helt öppet måste visa prov på ert rättfärdiga mod framför era kamrater, vilket kanske leder till hån och pinsamheter. Dessutom kommer strider mot motståndaren, i er värld även att utkämpas på det tysta, ensliga slagfältet framför en skärm. Tekniken med dess avsevärda fördelar medför även utmaningar som generationer före er inte mött. En färsk nationell undersökning visar att dagens tonåringar frestas på skrämmande nivåer varje dag, inte bara i skolorna utan också i cyberrymden. Den avslöjade att tonåringar som utsattes för bilder av alkohol- eller drogmissbruk på sociala nätverk var tre eller fyra gånger mer benägna att använda alkohol eller droger. Som kommentar till undersökningen sade en tidigare sekreterare i USA:s ministerråd:

”Årets undersökning avslöjar en ny typ av starkt gruppptryck — digitalt gruppptryck. Det digitala gruppptrycket sträcker sig bortom barnets vänkrets och barnen de hänger ihop med. Det invaderar hemmet och barnets sovrum via Internet.”⁴ Att uppvisa rättfärdigt mod handlar ofta om något så hårfint som att klicka eller inte klicka. Missionärerna får lära sig i *Predika mitt evangelium*: ”Vad du väljer att tänka på och göra när du är ensam och när du inte tror att någon ser dig, är en stark värdemätare på din dygd.”⁵ Var modiga! Var starka! ”Stå ... på heliga platser och låt er inte rubbas.”⁶

Unga män, jag lovar att Herren dugliggör er. ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens ... Ande.”⁷ Han kommer att belöna er för ert mod och rättfärdiga uppträdande — med lycka och glädje. Sådant mod är en biprodukt av er tro på Jesus Kristus och hans försoning, era böner och er lydnad mot buden.

President N. Eldon Tanner sade: ”En ung pojke på skolgården kan utöva ett stort och gott inflytande. En ung man i fotbollslaget, vid universitetet eller bland arbetskamraterna kan, genom att leva efter evangeliet, ära prästadömet och stå för det som är rätt, och göra utesägligt gott. Ni kommer ofta att uppleva mycket kritik och hån, också från dem som tror som ni, även om de kanske respekterar er för att ni gör det rätta. Men kom ihåg att Frälsaren själv pinades, hånades, bespottades och till slut korsfästes för att han inte gav vika i sin övertygelse. Han ni någonsin stannat upp och funderat över vad som skulle ha hänt om han hade gett efter och sagt: ’Äh, vad spelar det för roll?’ och övergett sin kallelse? Vill vi vara sådana som ger upp, eller vill vi vara tappra tjänare trots allt motstånd och all ondska i världen? Låt oss ha mod att stå upp

och räknas bland Jesu Kristi sanna, hängivna efterföljare.”⁸

Jag uppmanar er att kvalificera er liksom de tvåtusen unga krigarna genom att vara tappra och modiga som värdiga prästadömsbärare. Kom ihåg att det du gör, dit du går och vad du ser kommer att forma den du blir. Vem vill du bli? Bli en värdig diakon, en värdig lärare, en värdig präst. Sätt ett mål nu att vara värdig att besöka templet och att vara värdig att ta emot nästa förrättning vid rätt ålder och att till slut ta emot det melkisedekska prästadömet. Detta är en rättfärdighetens väg som inbjuder till gudomlig hjälp. Herren förkunnade: ”Gudaktighetens kraft [är] uppenbar i dess förordningar.”⁹

Föräldrar, prästadömsledare och profetiska prioriteringar som finns i

broschyrerna *Plikt mot Gud* och *Vägledning för de unga* leder er på vägen.

President Thomas S. Monson rådde oss nyligen:

”För att fatta visa beslut behöver vi mod — mod att säga ’nej’ eller mod att säga ’ja’ ...

Jag vädjar till er om att fatta beslutet här och nu att ni inte tänker avvika från vägen som leder till vårt mål: evigt liv med vår Fader i himlen.”¹⁰

Liksom de tvåtusen krigarna gav akt på sin ledare Helamans stridsrop och visade sitt tappra mod, kan även ni göra det genom att följa vår profet och ledare, president Thomas S. Monson.

Mina unga vänner i aronska prästadömet, som avslutning bär jag mitt vittnesbörd om Gud Fadern och Jesus Kristus och om Joseph Smiths ord:

”Bröder, skall vi inte fortsätta i denna stora sak? Gå framåt och inte bakåt! Mod, bröder, och framåt, framåt till seger!”¹¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 53:20.
2. Mosiah 18:9.
3. Personlig berättelse som återgetts till författaren.
4. Joseph A. Califano, Jr., grundare och ordförande emeritus för National Center on Addiction and Substance Abuse vid Columbia University, i ett pressmeddelande angående studien, casacolumbia.org.
5. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 119.
6. L&F 87:8.
7. 2 Tim. 1:7.
8. Se N. Eldon Tanner, ”Ty de skattade högre att bli ärade av människor än att bli ärade av Gud”, *Nordstjärnan*, apr. 1976, s. 61.
9. L&F 84:20.
10. Thomas S. Monson, ”Beslutets tre principer”, *Liahona*, Nov. 2010, 68.
11. L&F 128:22.

Äldste Anthony D. Perkins

i de sjuttios kворum

Ta er tillvara

Stanna kvar på prästadörets stig genom att fördjupa din omvändelse och stärka din familj... Undvik tragedier genom att följa andliga varningsskyltar som Gud och profeterna har satt upp längs vår väg.

När jag var ung körde vår familj ibland över Klippiga bergen för att besöka mor- och farföräldrar. Vägen gick från slättmark täckt av malörtsbuskar till branta, talltäckta sluttningar och slutligen till asplundar och bergsängar varifrån vi hade en nästan oändlig utsikt.

Men den här vackra vägen var inte helt säker. En stor del av landsvägen var inhuggen i den branta bergssidan. För att skydda resenärer byggdes säkerhetsräcken och man satte upp skyltar där det stod: "Varning: Fallande stenar." Vi såg många skäl till de här varningarna. Stenar och klippblock låg utströdda längs flodbädden, långt nedanför vägen. Ibland kunde vi se hopknycklade bilar på botten av ravinen — ett tragiskt bevis för att bilister inte hade observerat varningen.

Prästadörets ed och förbund

Bröder, var och en av er har ingått, eller kommer snart att ingå melkisedekska prästadörets ed och förbund.¹ Det förbundet innefattar en underbar resa som inleds med mottagandet av både det lägre och det högre prästadömet, utveckling genom förhärligandet av våra ämbeten och klättring uppåt mot Guds mest

storslagna vyer tills vi får "allt vad [vår] Fader har".²

Den vise formgivaren av denna himmelska väg har satt upp varningsskyltar för vår resa. Prästadörets ed och förbund innehåller denna varning som uppmanar till självrannsakan: "Och nu ger jag er budet att ni skall ta er tillvara."³

Varför befaller oss Gud att ta oss tillvara? Han vet att Satan är en verklig varelse⁴ som försöker dra ner våra själar i eländets avgrund.⁵ Gud vet också att inom varje prästadömsbärare lurar den "naturliga människan"⁶ som är benägen att gå vilse.⁷ Profeterna inbjuder oss därför att klä av den gamla människan⁸ och ikläda oss Kristus⁹ genom tro, omvändelse, frälsande förrättningar och att varje dag efterleva evangeliet.

Undvika tragedier

På färden upp längs prästadörets stig kan vilken pojke eller man som helst dras ner om han inte tar sig tillvara. Har du någonsin blivit förbluffad och förtvivlad när en enastående ung man, en nyligen återvänd missionär, respekterad prästadömsledare eller älskad familjemedlem oväntat har fallit?

Gamla testamentets berättelse om David är ett tragiskt exempel på bortkastad prästadömsmakt. Trots att han besegrade Goliat medan han var ung och levde rättfärdigt i decennier,¹⁰ var denne profet och kung fortfarande andligt sårbar. I det där avgörande ögonblicket där på taket då han såg den vackra Bat-Seba bada, stod ingen moralisk livvakt i närheten och ropade: "Ta dig tillvara, David, din dåre!" Hans underlåtenhet att ta sig tillvara¹¹ och följa Andens maningar¹² gjorde att han miste sin eviga familj.¹³

Bröder, om till och med den mäktige David kan svepas bort från vägen till upphöjelse, hur kan då vi undvika ett liknande öde?

Det dubbla säkerhetsräcket av djup personlig omvändelse och starka familjerelationer hjälper oss att stanna på den himmelska landsvägen.

Satan vet detta och kastar ner omvändelsekrossande och familjesplittrande stenblock på vår prästadömsstig. Men tack och lov har Jesus Kristus och hans profeter satt ut varningsskyltar längs vägen. De varnar oss ständigt för omvändelsekrossande stenblock¹⁴ och familjesplittrande synder som vrede, girighet och lusta.

För länge sedan gav Mose rådet: "Må du se till att du inte glömmes Herren."¹⁵ I en värld fylld av högt tempo och underhållning, är det fortfarande lätt för människobarnen att "[glömma] Herren sin Gud, ... att göra ont och ... att låta sig förledas av den onde".¹⁶

Fördjupa din omvändelse och stärk din familj

För att vi ska kunna stanna kvar på prästadörets stig trots stenras av frestelser, vill jag påminna oss om sex grundläggande principer som fördjupar vår omvändelse och stärker vår familj.

För det första: Bönen öppnar alltid dörren till gudomlig hjälp att "besegra

Satan".¹⁷ Varje gång Jesus uppmanar prästadömsbärare att "akta sig, ty Satan begär att få sälla [dem]", föreskriver han bönen som motaktion mot frestelsen.¹⁸ President Thomas S. Monson har sagt: "Om någon av oss har varit sen till att lyssna på rådet att alltid be, finns det ingen bättre tidpunkt att börja på än nu ... En människa ... befinner sig [aldrig] högre upp än när hon står på knä."¹⁹

För det andra: Studier av forna och nutida skrifter sammanbinder oss med Gud. Herren förmanade kyrkans medlemmar att "vakta på hur de håller [profeterna], så att de inte betraktar dem som obetydliga och därigenom kommer under fördömelse och snubblar och faller".²⁰ För att undvika denna fördömelse bör vi flitigt läsa skrifterna

såväl som kyrkans tidningar och webbsidor vilka gör det möjligt för oss att "ta emot råd på ett personligt sätt av [Herrens] utvalde profet".²¹

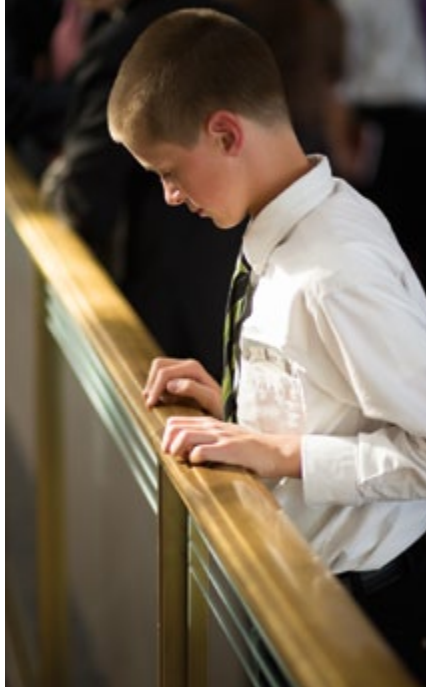
För det tredje: När vi värdigt tar del av förrättningar förbereds vi för att ta "den Helige Anden till ... vägvisare".²² När Frälsaren varnade: "Ge därför akt så att ni inte vilseleds", lovade han att vi inte kommer att bli det om vi söker "efter de bästa gåvorna" som Anden kan ge oss.²³ Att värdigt ta del av sakramentet varje vecka kvalificerar medlemmar att "alltid ... ha hans Ande hos sig".²⁴ När vi tjänar i templet kan vi "förlänas den Helige Andens fullhet".²⁵

För det fjärde: Att visa uppriktig kärlek är kärnan i personlig omvändelse och familjerelationer. Kung Benjamin uppmanade: "Akta er så

att det inte uppstår stridigheter bland er."²⁶ Glöm aldrig att Satan är "fader till stridigheter"²⁷ och vill att familjemedlemmar "slås och grälar".²⁸ Bröder, om vi känslomässigt, verbalt eller fysiskt misshandlar någon medlem i vår familj så förlorar vi prästadömskraft.²⁹ Välj att tygla ditt humör. Familjemedlemmar bör få höra välsignelser från vår mun, inte förbannelser. Vi ska påverka med hjälp av överbevisning, långmodighet, mildhet, ödmjukhet, uppriktig kärlek, vänlighet och barmhärtighet.³⁰

För det femte: Lydnad mot tiondelagen är en viktig del av tron och enigheten i familjen. Eftersom Satan använder sig av girighet och av strävan efter ägodelar för att svepa bort familjer från den celestia landsvägen så gav Jesus rådet: "[Akta] er för allt slags girighet".³¹ Girigheten tyglas när vi planlägger vår inkomst, betalar ett ärligt tionde och ett generöst fasteoffer, budgeterar för nödvändiga utgifter, undviker skulder, sparar för framtida behov och blir timligt oberoende. Gud har lovat oss: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också."³²

För det sjätte: När vi helt och fullt lyder kyskhetslagen kan vi frimodigt stå "i Guds närhet" med den Helige Anden som vår "ständiga ledsagare".³³ Satan angriper dygden och äktenskapet med en lavin av oanständighet. När Herren förmanade äktenskapsbrytare att "akta sig och raskt omvända sig", syftade han inte bara på det fysiska äktenskapsbrottet utan också de lustfyllda tankar som föregår det.³⁴ Nutida profeter och apostlar har ofta och tydligt talat om pornografins farsot. President Gordon B. Hinckley lärde: "[Pornografin] är som en storm som rasar och förgör enskilda och familjer. Den förstör i grunden det som en gång var sunt och vackert ...

Tiden har nu kommit för dem av oss som ägnar sig åt sådant att dra sig upp ur kärret.”³⁵ Om du frestas att bryta mot kyskhetslagen på något sätt, följ då Josef i Egyptens exempel, som ”flydde därifrån”.³⁶

De här sex grundläggande principerna hjälper prästadömsbärare att tryggt fortsätta upp längs den himmelska landsvägen mellan den personliga omvändelsens andliga skyddsräcken och familjerelationer. Unga män, när ni lyder de här principerna så förbereder ni er för tempelförbund, missionsarbete på heltid och evigt äktenskap. Makar och fäder, om ni lever efter de här principerna kommer ni att kunna presidera över ert hem i rättfärdighet och tjäna som er familjs andliga ledare, med er hustru som likvärdig partner.³⁷ Prästadöms stigs stig är en resa fylld av glädje.

Stanna kvar på prästadöms stigs stig

För att återgå till mina upplevelser som ung man, minns jag en av överfarterna genom Klippiga bergen. Efter att vi hade passerat en skylt med ”Varning, fallande stenar”, lade min far märke till grus och småstenar som landade på vägen framför oss. Han bromsade snabbt in, just när ett stenblock stor som en basketboll, susade förbi oss. Pappa väntade tills stenlavinan hade stannat innan han fortsatte. Min fars ständiga uppmärksamhet och omedelbara handling gjorde så att vår familj tryggt nådde vårt mål.

Bröder, Satan ”försöker förgöra människors själar”.³⁸ Om din själ glider mot kanten av en andlig ravin, så stanna nu, innan du faller, och styr tillbaka på rätt kurs.³⁹ Om det känns som om din själ ligger skadad på ravinens botten och inte högt uppe på prästadöms stigs stig på grund av att du har försummat varningsskyltar och syndat, vittnar jag om att du genom uppriktig

omvändelse och Jesu Kristi försonings kraft kan bli upplyft och återvända till Guds himmelska landsväg.⁴⁰

Jesus lärde: ”Ta er i akt för ... hyckleriet.”⁴¹ Om du är ovärdig att utöva prästadömet, tala då med din biskop som kan hjälpa dig att omvända dig. Fatta mod, för även om Frälsaren förmanar: ”Ta ... er tillvara och avstå från synd”,⁴² så lovar han också: ”Jag, Herren, [förlåter] er ... Gå er väg och synda inte mer.”⁴³

Jag inbjuder varje pojke och man att stanna kvar på prästadöms stigs stig genom att fördjupa sin omvändelse och stärka sin familj. Bön, skriftstudier och förrättningar fördjupar omvändelsen. Kärlek, tionde och kyskhets stärker familjen. Undvik tragedier genom att följa andliga varningsskyltar som Gud och profeterna har satt upp längs vår väg. Sträva efter att följa Jesu Kristi fullkomliga exempel, han som ”utsattes för frestelser men [intel] gav ... efter för dem”.⁴⁴

Jag lovar att om män håller prästadöms stigs förbund att ”ta er tillvara”,⁴⁵ kan vi och våra familjer vara förvissade om att vi tryggt ska nå vårt upphöjda mål i det celestials riket. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 84:33–44.
2. L&F 84:38.
3. L&F 84:43.
4. Se Joseph Smith — Historien 1:16; se också Mose 1:12–22.

5. Se Helaman 5:12; se också 2 Nephi 1:13; Helaman 7:16.
6. Mosiah 3:19; se också 1 Kor. 2:14.
7. ”Come, Thou Fount of Every Blessing”, *Hymns* (1948), nr 70.
8. Se Kol. 3:8–10; se också Ef. 4:22–24.
9. Se Gal. 3:27; se också Rom. 13:14.
10. Se 1 Sam. 13:14; 17:45–47.
11. Se 2 Sam. 11:1–17.
12. ”Du kommer inte att göra några större misstag utan att först ha varnats för det av Andens maningar” (Boyd K. Packer, ”Råd till de unga”, *Liahona*, nov. 2011, s. 18).
13. Se L&F 132:39; se också Handledning för skriftstudier, ”David.”
14. Se L&F 23:1; 25:14; 38:39; se också Ezra Taft Benson, ”Tagen eder tillvara för högmod”, *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 3–5.
15. 5 Mos. 6:12; se också 5 Mos. 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. L&F 10:5.
18. Se L&F 52:12–15; se också Luk. 22:31–32; Alma 37:15–17; 3 Nephi 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, ”Kom till honom i bön och tro”, *Liahona*, mars 2009, s. 4.
20. L&F 90:5; se också L&F 41:1, 12.
21. Se Gordon B. Hinckley, ”Tro — kärnan i sann religion”, *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 6.
22. L&F 45:57.
23. L&F 46:8; se också Ef. 4:14; L&F 52:14–16; Kol. 2:8.
24. Moroni 4:3; L&F 20:77; se också 3 Nephi 18:1–11.
25. L&F 109:15.
26. Mosiah 2:32.
27. Se 3 Nephi 11:29–30.
28. Mosiah 4:14.
29. Se L&F 121:36–37; se också L&F 63:61–63.
30. Se L&F 121:41–45.
31. Luk. 12:15; se också L&F 38:39.
32. Matt. 6:33; se också 3 Nephi 13:33.
33. L&F 121:45–46; se också L&F 67:11; Mose 1:11.
34. Se L&F 63:14–16; se också Matt. 5:27–28; 3 Nephi 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, ”Det tragiska onda bland oss”, *Liahona*, nov. 2004, s. 59, 62; se också Dallin H. Oaks, ”Pornografi”, *Liahona*, maj 2005, s. 87–90; Jeffrey R. Holland, ”Inget rum för min själs fiende” och *Liahona*, maj 2010, s. 44–46.
36. 1 Mos. 39:12.
37. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.3.
38. L&F 10:27; se också 1 Petr. 5:8.
39. Se L&F 3:9–10; 1 Kor. 10:12–13; 2 Petr. 3:17.
40. Se Alma 13:27–29; L&F 109:21.
41. Luk. 12:1; se också L&F 50:6–9.
42. L&F 82:2.
43. L&F 82:1, 7.
44. L&F 20:22; se också Hebr. 2:17–18; 4:14–16.
45. L&F 84:43; se också 5 Mos. 4:9; Mosiah 4:29–30.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Glädje i prästadömet

Låt oss ta till oss och förstå prästadömet under och privilegium. Låt oss ta emot och älska de ansvar som vi ombes fullfölja.

Det är härligt att flyga

För många år sedan bestämde ett par flygkaptener och jag att vi skulle uppfylla en livslång dröm att renovera ett urgammalt flygplan. Tillsammans köpte vi en sliten 1938 års Piper Cub och började arbeta för att återställa den till nyskick. Projektet var ett kärleksarbete. Det betydde mycket för mig eftersom jag hade lärt mig flyga i ett liknande plan när jag var ung.

Det här flygplanet byggdes endast 35 år efter att bröderna Wright flög för första gången. Bara tanken på det får mig att känna mig mycket gammal.

Motorn hade ingen elektrisk startmotor, utan när en person slog på tändningen från förarkabinen stod en annan på marken och fattade tag i propellern och svängde runt den med all kraft tills motorn gick runt av sig själv. Varje gång man startade motorn var luften fylld av spänning och mod.

När planet väl var i luften var det tydligt att en Piper Cub inte var byggd för snabbhet. Faktum är att när det var stark motvind så kändes det som om vi inte rörde oss framåt alls. Jag minns en gång när jag flög tillsammans med min tonårige son över Autobahn i Tyskland. Bilarna körde om oss utan problem!

Men oj vad jag älskade det lilla planet! Det var det bästa sättet att uppleva

flygningens under och skönhet. Man kunde höra, känna, lukta, smaka och se vad det innebar att flyga. Bröderna Wright uttryckte det så här: "Inget kommer i närheten av den njutning en pilot känner när han färdas i luften på stora vita vingar."¹

Som kontrast till detta fick jag tillfället tidigare i år att åka med i det sofistikerade jaktplanet F-18 tillsammans med de världsberömda Blue Angels, Förenta staternas flottas uppvisningsgrupp. Det var en riktig nostalgitripp. För precis 50 år tidigare, nästan på dagen, hade jag slutfört min utbildning som stridsflygare i flygvapnet.

Naturligtvis var det en helt annorlunda upplevelse att sitta i ett F-18 än i en Piper Cub. Den bjöd på en mycket mer dynamiskt vacker flygtur. Vi tillämpade lagarna för aerodynamiken på ett mer fulländat sätt. Men att flyga med Blue Angels påminde mig också snabbt om att man ska vara ung för att vara stridsflygare. För att citera bröderna Wright igen: "Inget annat än att flyga kan ge en person en sådan känsla av fullkomlig frid, men den blandas med en spänning som är så stark att den rör vid varje nerv."² Dessutom får man när man flyger med Blue Angels

känslan av ett helt annat slags "änglar" som flyger runtomkring oss för att upprätthålla oss.

Om någon frågar mig vilken av dessa två flygningar som jag gillade mest så har jag faktiskt inget svar att ge. Uppenbarligen var de minst sagt mycket olika. Men på andra sätt var de mycket lika.

I både Piper Cub-planet och F-18-planet kände jag flygningens spänning, skönhet och glädje. I båda fallen ville jag som poeten "slita mig från jordens band och dansa i skyarna på glada silvervingar".³

Samma prästadöme överallt

Men ni kanske undrar vad dessa två vitt skilda flygturer har att göra med vårt möte i dag eller med prästadömet som vi har fått förmånen att bära eller med tjänandet i prästadömet som vi alla älskar?

Bröder, är det inte så att våra egna erfarenheter av att tjäna i prästadömet kan skilja sig markant åt? Bildligt talat så flyger en del av er i F-18-plan och andra i Piper Cub. En del av er tillhör församlingar och stavar där varje ämbete, från assistent till högprästens gruppleddare till diakonernas kvorumsekreterare, besätts av en aktiv prästadömsbärare. Ni har förmånen att arbeta i en församlingsorganisation med många medarbetare.

Andra bland er bor i områden i världen där det bara finns en handfull medlemmar i kyrkan och prästadömsbärare. Ni kanske känner er ensamma och tyngda av allt som behöver göras. Ni kanske måste starta motorn till tjänandet i prästadömet för hand. Ibland kanske det till och med känns som om er gren eller församling inte går framåt alls.

Men vilka ansvar eller omständigheter ni än har, så vet ni och jag att det finns en alldeles speciell glädje

som kommer när man hänger sig åt tjänande i prästadömet.

Jag har alltid älskat att flyga, oavsett om det är i en Piper Cub, i ett F-18 eller ett annat plan. När jag sitter i en Piper Cub klagar jag inte över att det går sakta. När jag sitter i ett F-18 muttrar jag inte när de akrobatiska konsternas påfrestningar skoningslöst uppenbarar att jag blir allt äldre.

Ja, det finns alltid något som inte är perfekt i alla situationer. Ja, det är lätt att hitta saker att klaga på.

Men bröder, vi bär det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden! Var och en av oss har tagit emot Guds prästadöme genom handpåläggning. Vi har fått myndigheten och ansvaret att handla i hans namn som hans tjänare på jorden. Vare sig det gäller stora församlingar eller små grenar: Vi har kallats att tjäna och att i allting se till det bästa för alla och allting som har anförtrots i vår vård. Finns det något som kan ge större glädje?

Låt oss förstå, uppskatta och känna glädjen som kommer av tjänande i prästadömet.

Glädje i prästadömet

Min kärlek till flygningen har påverkat hela mitt liv. Men hur upplivande och lycklig min tid som pilot än var, så har mitt medlemskap i den här kyrkan gett mig upplevelser som är innerligare, lyckligare och mycket djupare. Genom att hängivet tjäna i kyrkan har jag känt Guds allsmåttiga kraft och hans milda barmhärtighet.

Som pilot har jag rört vid skyarna. Som medlem i kyrkan har jag känt himlen omfamna mig.

Då och då saknar jag att sitta i en cockpit. Men det kompenseras av att jag tjänar tillsammans med mina bröder och systrar i kyrkan. Den ädla frid och glädje som kommer av att vara en liten del i detta stora verk är något som jag inte vill gå miste om för allt i världen.

I dag har vi samlats som en omfattande grupp prästadömsbärare. Det är vår heliga glädje och vårt heliga privilegium att tjäna Herren och vår nästa, att vika det som är bäst inom oss till att utföra det ädla verket att

lyfta andra och bygga upp Guds rike.

Vi känner till och förstår att prästadömet är Guds eviga makt och myndighet. Vi kan lätt citera den definitionen ur minnet. Men förstår vi verkligen betydelsen av det vi säger? Låt mig upprepa det: *Prästadömet är Guds eviga kraft och myndighet.*

Tänk på detta. Genom prästadömet skapade Gud himlarna och jorden och råder över dem i dag.

Genom denna makt återlöser och upphöjer han sina barn, åstadkommer "odödlighet och evigt liv för människan".⁴

Prästadömet är, som profeten Joseph Smith förklarade, "det medel genom vilket den Allsmåttige började uppenbara sin härlighet i ... denna jords skapelse och genom vilket han har fortsatt att uppenbara sig själv för människobarnen fram till denna tid och genom vilket han kommer att tillkännage sina avsikter intill tidens ände."⁵

Vår allsmåttige Fader i himlen har anförtrott oss prästadömet — vi som är dödliga varelser och är bristfälliga och ofullkomliga. Han

beviljar oss myndigheten att handla i hans namn för hans barns frälsning. Genom denna stora makt bemyndigas vi att predika evangeliet, administrera frälsningens förrättningar, hjälpa till att bygga upp Guds rike på jorden och att välsigna och tjäna våra familjer och vår nästa.

Tillgängligt för alla

Detta är det heliga prästadöme vi bär.

Varken prästadömet eller dess ansvar kan köpas eller påtvingas. Användningen av prästadörets makt kan inte påverkas, behärskas eller styras av samhällsställning, förmögenhet eller inflytande. Det är en andlig makt som följer en himmelsk lag. Det härstammar från allas vår store himmelske Fader. Dess makt kan bara styras och användas genom rättfärdighetens principer,⁶ inte självrättfärdighet.

Kristus är källan till all sann prästadsmyndighet och makt på jorden.⁷ Det är hans verk, ett verk som vi fått förmånen att bistå. "Och ingen kan hjälpa till i detta verk om han inte är ödmjuk och fylld av barmhärtighet och har tro, hopp och kärlek samt är

måttlig i allt, vad som än skall anförtros i hans vård."⁸

Vi handlar inte för egen vinning, utan snarare söker vi att tjäna och lyfta andra. Vi leder inte genom tvång utan genom "överbevisning ... långmodighet ... mildhet och ödmjukhet och genom uppriktigt kärlek".⁹

Den allsmäktige Gudens prästadöme är tillgängligt för värdiga män var de än är — oavsett deras börd, oavsett hur enkla deras omständigheter är, oavsett vilket hörn på jorden de bor på. Det krävs inga pengar eller andra världsliga gåvor. För att beskriva det med profeten Jesajas liknelse: *Alla* som törstar får komma till vattnet och man behöver inga pengar för att komma och äta.¹⁰

Och tack vare den eviga och outgrundliga försoningen som vår Frälsare Jesus Kristus utförde kan Guds prästadöme vara tillgängligt även om ni har snubblat eller varit ovärdiga tidigare. Genom omvändelsens andligt luttrande och renande process kan ni "stå upp och stråla!"¹¹ Tack vare vår Frälsares och Återlösares obegränsade och förlåtande kärlek kan ni lyfta blicken, bli rena och värdiga och utvecklas till rättfärdiga och

ädla Guds söner — värdiga bärare av den allsmäktige Gudens allra heligaste prästadöme.

Prästadörets under och privilegium

Jag blir sorgsen när jag tänker på dem som inte ser eller uppskattar prästadörets under och privilegium. De är som passagerare på ett flygplan som bara sitter och klagar över storleken på jordnötspåsen medan de glider genom skyarna långt ovanför molnen — något som forna kungar skulle ha gett halva riket för att få göra och uppleva bara en enda gång!

Bröder, det är en välsignelse för oss att ödmjukt få ta del av detta stora prästadömes myndighet och makt. Låt oss lyfta blicken och se, känna igen och ta till oss denna möjlighet för allt vad den verkligen innebär.

Genom rättfärdigt, kärleksfullt och hängivet tjänande i prästadömet kan vi uppleva den sanna innebörden i följande uppenbarelse: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er."¹²

Låt oss ta till oss och förstå prästadörets under och privilegium. Låt oss ta emot och älska de ansvar som vi ombes fullfölja — ansvaren i vårt hem och i vår enhet i kyrkan, oavsett hur stora eller små de är. Låt oss ständigt öka i rättfärdighet, hängivenhet och tjänande i prästadömet. Låt oss finna glädjen i att tjäna i prästadömet!

Vi gör detta på bästa sätt genom att tillämpa kunskapens, lydnadens och trons principer.

Det betyder för det första att vi måste känna till och förstå läran om prästadömet som finns i Guds uppenbarade ord. Det är viktigt att förstå förbunden och buden som styr prästadömet.¹³

Sobral, Brasilien

För det andra, låt oss vara visa och handla efter kunskapen vi fått, konsekvent och med heder. När vi lyder Guds lagar, disciplinerar vårt sinne och vår kropp och anpassar våra handlingar efter det mönster av rättfärdighet som profeterna undervisar om, så får vi uppleva glädjen i att tjäna i prästadömet.

Slutligen, låt oss fördjupa vår tro på vår Herre Jesus Kristus. Låt oss ta på oss hans namn och varje dag bestämna oss för att vandra längs lärjungeskapets stig. Låt våra handlingar bevisa vår tro.¹⁴ Genom lärjungeskapet kan vi bli fullkomliga ett steg i taget genom att tjäna vår familj, vår nästa och Gud.

När vi tjänar i prästadömet av allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka har vi blivit lovade ljuv kunskap, frid och andliga gåvor. När vi ärar det heliga prästadömet ärar Gud oss och vi kommer att "stå utan skuld inför [honom] på den yttersta dagen".¹⁵

Att vi alltid lyfter blicken för att se och har ett hjärta som känner undret och glädjen i vår store och mäktige Guds prästadöme är min bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Wilbur Wright, i James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), s. 238.
2. Bröderna Wright, i Tobin, *To Conquer the Air*; s. 397.
3. John Gillespie Magee Jr., "High Flight", i *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), red. av Diane Ravitch, s. 486.
4. Mose 1:39.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 107.
6. Se L&F 121:36.
7. Se Hebr. 5:4–10; L&F 107:3.
8. L&F 12:8.
9. L&F 121:41.
10. Se Jes. 55:1.
11. L&F 115:5.
12. L&F 84:88.
13. Se L&F 84:33–44; 121:34–46.
14. Se Jak. 2:22.
15. L&F 4:2.

President Henry B. Eyring

Förste rådgivare i första presidentskapet

Hjälp dem sikta högt

Med din vägledning kan de som du leder se, önska och tro att de kan uppnå sin fulla potential för tjänande i Guds rike.

Jag är så tacksam för den här möjligheten att vara med på detta väldiga prästadömsmöte, att ha fått lyssnat till så underbar undervisning och vittnesbörd. Det fick mig att tänka på min egen upplevelse. Nästan allt jag har kunnat åstadkomma som prästadömsbärare har varit tack vare att personer som kände mig såg något hos mig som jag själv inte såg.

Som ung far bad jag till Gud om att få veta vilka bidrag mina barn kunde ge i Herrens rike. För pojkarna visste jag att det fanns möjligheter inom prästadömet. Och jag visste att flickorna skulle representera Herren genom att tjäna. Alla skulle utföra hans verk. Jag visste att varje barn hade sin egen personlighet och att Herren därför skulle ge dem särskilda gåvor att använda i hans tjänst.

Nu kan jag inte i detalj beskriva för varje far och varje ungdomsledare vad som är bäst för er att göra. Men jag lovar dig att du välsignar dem när du hjälper dem känna igen de andliga gåvor de fötts med. Varje människa är unik och har ett särskilt bidrag att ge. Ingen är avsedd att misslyckas. När du ber om insikt att se de gåvor som Gud ser i dem som du leder i prästadömet — särskilt de unga — välsignas du med att kunna vägleda dem till det tjänande de kan utföra. Med din

vägledning kan de som du leder se, önska och tro att de kan uppnå sin fulla potential för tjänande i Guds rike.

Vad gäller mina egna barn, bad jag om uppenbarelse att få veta hur jag kunde hjälpa dem var och en enskilt att förbereda sig för konkreta möjligheter att tjäna Gud. Och sedan försökte jag hjälpa dem se, hoppas och arbeta för den framtiden. Jag täljde en bräda för varje son med ett skriftställe som beskrev hans särskilda gåvor och en bild som föreställde den gåvan. Under bilden och skriftstället ristade jag in datum för varje pojkes dop och ordination till ämbeten i prästadömet, samt hans längd vid varje milstolpes datum.

Jag ska beskriva brädorna som jag täljde för varje son för att hjälpa honom se sina andliga gåvor och hur han kunde bidra till Herrens verk. Du kan inspireras att känna igen, som jag gjorde, särskilda gåvor och unika möjligheter hos varje ung person du älskar och leder.

När min äldste son blev diakon och eagle scout, såg jag framför mig en örn när jag tänkte på honom och hans framtid. Vi bodde i Idaho nära South Teton-bergen där vi fotvandrade tillsammans och såg örnarna sväva i luften. Med den bilden i sinnet kom jag att tänka på Jesajas ord:

”Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka.

Ynglingar kan bli trötta och ge upp, unga män kan falla.

Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.”¹

Faktum var att vi hade stannat nedanför South Tetons bergstopp eftersom min son hade blivit trött. Han ville stanna där. Han sade: ”Ska jag alltid känna mig ledsen över att vi inte besteg toppen? Pappa, du kan fortsätta — jag vill inte att du ska känna dig besviken.”

Jag svarade: ”Jag ska aldrig vara besviken och du ska aldrig vara

ledsen. Vi ska alltid minnas att vi klättrade uppför berget tillsammans.” Längst upp på hans bräda ristade jag en örn och orden ”På örnvingar”.

Under årens lopp lyckades min son bättre som missionär än jag hade föreställt mig i mina innerligaste förhoppningar. En del av utmaningarna på missionsfältet tycktes vara ouppnåeliga för honom. För pojken du lyfter kan det vara så som det var för min son, att Herren lyfte honom högre när han predikade evangeliet på ett svårt språk, än jag trodde var möjligt. Om du hjälper en ung man att inse sina möjligheter inom prästadömet, så lovar jag att Herren uppenbarar för dig allt det du behöver veta. Pojken kan ha potential även

bortom det som Herren uppenbarar för dig. Hjälp honom sikta högt.

Pojken du uppmuntrar kan tyckas alltför blyg för att bli en mäktig tjänare inom prästadömet. En av mina söner var så blyg som liten att han inte vågade gå in i en affär och prata med expediten. Jag oroade mig över att han skulle vara för rädd när jag bad om hans framtid i prästadömet. Jag tänkte på honom på missionsfältet — det lät inte lovande. Jag leddes till ett skriftställe i Ordspråksboken: ”De ogudaktiga flyr fast ingen förföljer dem, de rättfärdiga är trygga som unga lejon.”²

Jag ristade ”Modig som ett lejon” på hans bräda under bilden av ett stort rytande lejonhuvud. På hans mission och under åren som följde, uppfyllde han hoppet för min inristning. Min en gång så blyge pojke predikade evangeliet med stor övertygelse och mötte faror med stort mod. Han stärktes i ansvaret att representera Herren.

Det kan också hända den unge mannen du leder. Du behöver bygga upp hans tro på att Herren kan förändra honom till en tjänare som är modigare än den blyge pojken du nu ser.

Vi vet att Herren gör sina tjänare frimodiga. Den unge pojken Joseph som såg Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, i en skogsdunge förändrades till en andlig jätte. Parley P. Pratt såg detta när profeten Joseph Smith skarpt tillrättavisade de vidriga fångvaktarna. Äldste Pratt skrev:

”Plötsligt reste han sig upp och talade med en tordönsstämma, eller som ett rytande lejon, och yttrade, såvitt jag minns, följande ord:

’TIG, ni avgrundsväsen! I Jesu Kristi namn tillrättavisar jag er och befaller er att tiga. Jag vägrar leva en minut till och uthärda sådant språk. Hör upp med detta tal, annars skall ni eller jag dö I DETTA ÖGONBLICK!’”

Om den upplevelsen skrev äldste Pratt: "Värdighet och majestät har jag blott sett *en gång*, i kedjor vid midnatt i en fängelsehåla i en liten by i Missouri."³

Herren ger sina rättfärdiga tjänare möjligheter till att var modiga som lejon, när de talar i hans namn och som vittnen i hans prästadöme.

En annan son hade även som liten en stor grupp vänner som ofta ville umgås med honom. Det var lätt för honom att skaffa sig vänner. När jag bad och försökte se hans bidrag till Guds rike, kände jag att han skulle ha förmågan att föra människor tillsammans i kärlek och enighet.

Det ledde mig till ett avsnitt i Läran och förbunden som beskriver hur äldster i prästadömet arbetade flitigt på att bygga Sion i Missouri under jubel från änglar som såg deras arbete. Det krävde stora uppoffringar. Uppenbarheten i Läran och förbunden lyder: "Dock är ni välsignade, ty det vittnesbörd som ni har burit är upptecknat i himlen så att änglarna kan se det, och de gläder sig över er, och era synder är er förlåtna."⁴

På min sons längdbräda, ristade jag: "Änglar gläder sig över dig."

Den här sonens stora förmåga att samla och påverka människor fortsatte långt efter skolåren. Tillsammans med andra prästadömsbärare organiserade han stavsaktiviteter som gav ungdomar i hans område tron att uthärda och även triumfera över svåra förhållanden. När han stärkte tron hos dessa unga män och kvinnor, hjälpte han till

att bygga Sion-utposter i Amerikas tätorter. Så jag täljde änglar som blåste i trumpeter, vilket kanske inte var exakt vad de gjorde, men det var lättare tälja en trumpet än ett rop.

Änglar gläder sig när prästadömsledare över hela världen bygger Sion i sina församlingar, stavar och missioner. Och de gläder sig över de unga män och kvinnor du hjälper att bygga Sion varhelst de bor och oavsett deras förhållanden. Sion är något som sker när människor förenat sig i förbund och kärlek. Hjälp dina ungdomar att förena sig.

För en av mina söner manades jag att rista en sol — det vill säga solen i skyn — och orden från Frälsarens stora förbön: "Detta är evigt liv." Nära slutet av sin jordiska verksamhet bad Frälsaren till sin Fader:

"Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus.

Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra⁵

Min son har tjänat inom prästadömet på tre kontinenter men viktigast är det tjänande han gör i sitt hem och bland släkten. Han har byggt sitt liv omkring dem. Han arbetar nära hemmet, och han kommer ofta hem för att äta med sin hustru och de yngsta barnen under lunchtimmen. Hans familj bor mycket nära syster Eyring och mig. De tar hand om vår tomt som om den var deras egen. Den här sonen lever inte bara för att kvalificera sig för evigt liv, utan också

för att omges för evigt av tacksamma familjemedlemmar som han samlar omkring sig.

Evigt liv innebär att leva i enighet, i familjer, med Fadern, Sonen och den Helige Anden. Evigt liv är endast möjligt genom Guds prästadömes nycklar, som återställdes genom profeten Joseph Smith. Att hålla det eviga målet framför ungdomarna du leder är den största gåva du kan ge dem. Du gör det främst genom ditt föredöme i din egen familj. De som du leder kanske inte har en familj i kyrkan, men jag uppmanar dig att hjälpa dem känna och vilja ha den familjekärlek som finns på båda sidorna av förlåten.

Längdbräderna som jag har beskrivit är bara ett sätt att hjälpa de unga få en glimt av storheten som Gud ser i dem och i deras framtid, och den unika tjänst han förbereder dem att ge. Han vill hjälpa dig att se hur du kan göra det för dina barn eller för andra ungdomar som du leder. Men när du själv under bön söker få en glimt av den framtiden, och sedan personligen förmedlar den till den unge personen, kommer du att veta att Gud älskar vart och ett av sina barn som enskilda personer och ser stora och unika gåvor hos var och en av dem.

Som far fick jag välsignelsen att se stora framtidsmöjligheter i Guds rike för både mina döttrar och mina söner. När jag bad om vägledning, visades jag ett sätt att hjälpa mina döttrar förstå den tillit som Gud hyste för dem som tjänare, som kunde bygga hans rike.

När mina döttrar var unga, såg jag att vi kunde få andra att känna sig älskade av dem på andra sidan förlåten, genom generationerna. Jag visste att kärlek växer genom att tjäna och inspirerar till hopp om evigt liv.

Så vi tillverkade skärbräden på vilka vi placerade en hembakt limpa och gick ut tillsammans för att ge dem

Generallauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Oktober 2012

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Ronald A. Rasband

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM
(i alfabetisk ordning)

Marcos A. Alchukaitis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Bockler

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Claudio K. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gamarret

Robert C. Gory

Carlos A. Godey

Christofa Golden Jr

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kenan

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Piro

Bruce D. Porter

Dale G. Renland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitati

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zurich

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM
(i alfabetisk ordning)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry T. Wilson

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Gérard Caussé
föste rådgivare

Gary E. Stevenson
presiderande biskop

Dagn M. Davies
andré rådgivare

Tack vara vad president Thomas S. Monson kallade "större täckning än någonsin", kan sista dagars heliga världen över glädjas åt general-konferensens välsignelser. Bilder på medlemmar och missionärer, medurs uppifrån till vänster: Quelimane, Mocambique; Tallin, Estland; Warsawa, Polen; Mexico City, Mexiko; Edinburgh, Skottland; Taipei, Taiwan och Gaborone, Botswana.

till änkor, änkemän och familjer. Jag ristade följande ord på varje skärbräda: "J'aime et j'espere," vilket är franska för "jag älskar och jag hoppas". Beviset på deras unika andliga gåvor fanns inte bara på brädorna jag täljde utan var mer uppenbart när vi delade ut dem till dem som, mitt i smärta eller förlust, behövde visshet om att Frälsarens kärlek och hans försoning kunde ge dem ett fullkomligt och strålande hopp. Det här är evigt liv, för mina döttrar och för var och en av oss.

Nu kanske du tänker: "Broder Eyring, säger du att jag måste lära mig att rista och snida?" Svaret är nej. Jag lärde mig snida endast med hjälp av en vänlig och begåvad lärare, den dåvarande äldste Boyd K. Packer. Den lilla färdighet som jag uppnådde kan tillskrivas hans stora gåva som träsnidare och hans tålmod som lärare. Endast himlen kan åstadkomma en sådan lärare som president Packer. Men det finns många sätt att forma dina barns hjärta utan att tälja olika slags bräder åt dem.

Till exempel: Ny kommunikationsteknik låter oss sända budskap om tro och hopp över de mil som skiljer oss åt, ögonblickligen och med få eller inga kostnader alls. Min hustru hjälper mig att göra detta. Vi börjar med att tala på telefon med de barnbarn eller barn som vi kan nå. Vi ber dem berätta om personliga framgångar och tjänande som de utfört. Vi ber dem också att skicka kort på dagens aktiviteter. Vi använder de här korten som illustration för det vi skriver ned. Vi lägger till en eller två verser från Mormons bok. Kanske Nephi och Mormon inte skulle bli så särskilt imponerade av den andliga kvaliteten på vårt innehåll eller den lilla ansträngning som krävs för att sätta ihop något vi kallar "Familjens dagbok: de små plåtarna." Men syster

Eyring och jag välsignas genom det här arbetet. Vi känner oss inspirerade att välja skriftställen och korta vittnesbörd som vi skriver ner. Och vi ser bevis i deras liv på att deras hjärtan vänds mot oss och mot Frälsaren.

Det finns andra sätt att nå ut. Du använder dig redan av många sådana. Din vana att hålla familjebön och skriftstudier skapar fler bestående minnen och större förändringar i hjärtat än du kanske inser nu. Även aktiviteter som tycks timliga, som att gå på ett idrottsevenemang eller se en film tillsammans, kan forma ett barns hjärta. Det är inte aktiviteten som är viktig utan känslorna som kommer från den. Jag har upptäckt ett bra sätt att identifiera aktiviteter med potentialen att göra skillnad i en ung persons liv. Det är att de föreslår en aktivitet som betonar ett intresse de tycker de har fått som en gåva från Gud. Jag vet att det är möjligt, av egen erfarenhet.

När jag blev diakon vid tolv års ålder bodde jag i New Jersey, 8 mil från New York City. Jag drömde om att bli en stor basebollspelare. Min far gick med på att gå med mig för att se en match som spelades i den gamla och sägenomspunna Yankee Stadium i Bronx. Jag kan fortfarande se hur Joe DiMaggio svingade slagträt och slog en homerun in i mittenläktaren med min far bredvid mig, den enda gången vi någonsin gick till en basebollmatch i högsta serien tillsammans.

Men en annan dag tillsammans med min far formade mitt liv för alltid. Han reste med mig från New Jersey till en ordinerad patriarks hem i Salt Lake City. Jag hade aldrig träffat honom förut. Min far lämnade mig på tröskeln. Patriarken ledde mig till en stol, lade sina händer på mitt huvud, och uttalade en välsignelse som en gåva från Gud, som innehöll följande ord om mitt hjärtas stora önskan.

Han sade att jag var en av dem om vilka det sagts: "Saliga är de som skapar frid."⁶ Jag blev så förvånad att en främling kunde veta vad som fanns i mitt hjärta att jag öppnade ögonen för att se rummet där ett sådant under skedde. Den välsignelsen om mina möjligheter formade mitt liv, mitt äktenskap och mitt prästadömstjänande.

Tack vare den upplevelsen och det som hände därefter kan jag vittna: "Ty alla har inte fått varje gåva sig given, ty det finns många gåvor, och åt var och en är en gåva given genom Guds Ande."⁷

Genom att Herren uppenbarade för mig en gåva, har jag kunnat känna igen och förbereda mig för möjligheter att utöva den till välsignelse för dem jag älskar och tjänar.

Gud vet vilka gåvor vi har. Min uppmaning till dig och till mig är att be för att få veta vilka gåvor vi fått, att få veta hur vi ska utveckla dem, och att upptäcka möjligheter att tjäna andra som Gud ställer i vår väg. Men mest av allt ber jag att du ska inspireras att hjälpa andra upptäcka sina särskilda gåvor som de fått av Gud att tjäna.

Jag lovar dig att om du ber om det, ska du välsignas att kunna hjälpa och lyfta andra till deras fulla potential för att tjäna dem de leder och älskar. Jag vittnar för dig om att Gud lever, att Jesus är Kristus, att detta är Guds prästadöme som vi bär, och att Gud gett oss speciella gåvor så att vi kan tjäna honom mer än vad vi någonsin kunnat hoppas på. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes. 40:29–31.
2. Ords. 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. av Parley P. Pratt Jr. (1938), s. 211.
4. L&F 62:3.
5. Joh. 17:3–4.
6. Matt. 5:9.
7. L&F 46:11.

President Thomas S. Monson

Se andra sådana som de kan bli

Vi måste utveckla förmågan att se människor, inte sådana de är just nu utan sådana som de kan bli.

Mina kära bröder, två gånger om året är detta magnifika konferenscenter fyllt till sista plats av Guds prästadöme när vi samlas för att höra inspirerande budskap. Det råder en underbar ande som genomsyrar kyrkans allmänna prästdömsmöte. Denna ande strålar ut från konferenscentret och tränger in i varje byggnad där Guds söner är samlade. Vi har förvisso känt den anden i kväll.

För en del år sedan, innan det här vackra konferenscentret var byggt, deltog en besökare på Temple Square i Salt Lake City vid en av generalkonferensens sessioner i Tabernaklet. Han lyssnade till brödernas budskap. Han uppmärksammade bönera. Han hörde Tabernakelkörens vackra sång. Han förundrades över den storslagna och magnifika orgeln i Tabernaklet. När mötet var slut hördes han säga: "Jag skulle ge allt jag äger för att få veta om det som talarna sade idag är sant." Egentligen menade han: "Jag önskar att jag hade ett vittnesbörd om evangeliet."

Det finns absolut ingenting i den här världen som ger större tröst och glädje än ett vittnesbörd om sanningen. Det må variera i grader, men

jag tror att varje man och ung man här ikväll har ett vittnesbörd. Om ni känner att ni inte har ett så starkt vittnesbörd som ni skulle önska, uppmanar jag er att arbeta på att få ett sådant vittnesbörd. Om det är starkt och djupt, arbeta då på att det ska förbli så. Hur välsignade är vi inte som har kunskap om sanningen.

Mitt budskap ikväll, bröder, är att det finns ett oräkneligt antal personer som har ett svagt eller inget vittnesbörd just nu, personer som kan och skulle ta emot ett sådant vittnesbörd om vi var villiga att anstränga oss för att berätta om vårt och hjälpa dem att förändra sig. I vissa fall kan *vi* utgöra motivationen till en förändring. Jag vill först tala om dem som är medlemmar men som för närvarande inte är helt hängivna evangeliet.

För många år sedan, under en områdeskonferens i Helsingfors, hörde jag ett mäktigt, oförglömligt och motiverande budskap som gavs på ett möte för mödrar och döttrar. Jag har inte glömt det budskapet trots att det gått nästan fyrtio år sedan jag hörde det. Bland de många sanningar som talaren tog upp, sade hon att en kvinna behöver få höra att hon är

vacker. Hon behöver få höra att hon är uppskattad. Hon behöver få höra att hon är värdefull.

Bröder, jag vet att män i det stora hela är likadana i detta avseende. Vi behöver få höra att vi betyder något, att vi är kapabla och värdefulla. Vi behöver få en chans att tjäna. För de medlemmar som har blivit mindre aktiva eller som håller sig i bakgrunden och inte engagerar sig kan vi under bön söka efter ett sätt att nå dem. Att be dem tjäna i någon uppgift kan vara just den motivation de behöver för att bli helt aktiva. Men de ledare som kan hjälpa till med det här är ibland ovilliga att göra det. Vi behöver komma ihåg att människor kan förändras. De kan lägga dåliga vanor bakom sig. De kan omvända sig från överträdelser. De kan bära prästadömet värdigt. Och de kan tjäna Herren flitigt. Låt mig ge några illustrationer.

När jag blev medlem i de tolv apostlarnas kворum fick jag möjlighet att följa med president N. Eldon Tanner, en rådgivare till president David O. McKay, till en stavskonferens i Alberta i Kanada. Under mötet läste stavs-presidenten upp namnen på fyra bröder som hade kvalificerat sig för att ordineras till äldster. Det var män som president Tanner kände eftersom han en gång hade bott i området. Men president Tanner kände och kom ihåg dem sådana som de var då, och visste inte att de hade förändrat sitt liv och fullkomligt kvalificerat sig för att bli äldster.

Stavs-presidenten läste upp den förste mannens namn och bad honom att ställa sig upp. President Tanner viskade till mig: "Titta på honom. Jag trodde aldrig att han skulle klara det." Stavs-presidenten läste upp den andre mannens namn, och han ställde sig upp. President Tanner stötte till mig

igen och uttryckte sin förvåning. Och likadant var det med resten av de fyra bröderna.

Efter mötet fick president Tanner och jag möjlighet att gratulera dessa fyra bröder. De hade visat att människor kan förändras.

Under 1940- och 1950-talet var en amerikansk fängelsedirektör, Clinton Duffy, känd för sitt arbete med att rehabilitera männen i sitt fängelse. En kritiker sade: "Du borde veta att leopardens fläckar aldrig går ur!"

Direktör Duffy svarade: "Du borde veta att jag inte arbetar med leoparder. Jag arbetar med människor, och människor förändras varje dag."¹

För många år sedan hade jag möjlighet att verka som president för Kanadamissionen. Där hade vi en gren med mycket få prästadömsbärare. Det var alltid en missionär som presiderade över grenen. Jag fick ett starkt intryck av att det behövde vara en medlem i grenen som presiderade där.

Det fanns en vuxen medlem i grenen som var diakon i aronska

prästadömet, men han hade inte varit närvarande eller deltagit tillräckligt mycket för att avancera inom prästadömet. Jag kände mig inspirerad att kalla honom som grens-president. Jag ska alltid minnas dagen när jag intervjuade honom. Jag sade att Herren hade inspirerat mig att kalla honom att bli president för grenen. Efter flera protester från hans sida och stor uppmuntran från hans hustru, sade han att han skulle göra det. Jag ordinerade honom till präst.

Det var början på en ny dag för den mannen. Hans liv kom snabbt i ordning och han försäkrade mig att han skulle följa buden så som han förväntades följa dem. Inom några månader ordinerades han till äldste. Han och hans hustru och barn besökte så småningom templet och beseglades. Deras barn verkade som missionärer och gifte sig i Herrens hus.

Om vi låter våra bröder veta att de behövs och är uppskattade kan det ibland hjälpa dem att ta steget mot engagemang och full aktivitet.

Detsamma kan sägas om prästadömsbärare oavsett ålder. Det är vårt ansvar att ge dem möjligheter att leva så som de borde. Vi kan hjälpa dem övervinna sina tillkortakommanden. Vi måste utveckla förmågan att se människor, inte sådana de är just nu utan sådana som de kan bli när de får ett vittnesbörd om Kristi evangelium.

En gång var jag med på ett möte i Leadville i Colorado. Leadville är beläget på 3000 meters höjd över havet. Jag minns just det här mötet på grund av det höga läget, men jag minns det också på grund av vad som hände den kvällen. Det var bara ett litet antal prästadömsbärare närvarande. Liksom fallet var med grenen i Kanadamissionen, presiderade en missionär över den här grenen, och så hade det alltid varit.

Den kvällen hade vi ett härligt möte, men när vi sjöng avslutningspsalmen fick jag inspirationen att en lokal broder borde presidera över grenen. Jag vände mig mot missionspresidenten och frågade: "Finns det

ingen här som kan presidera — någon som bor här?”

Han svarade: ”Jag känner inte till någon.”

Medan vi sjöng psalmen tittade jag noga på männen som satt på de tre första raderna. Min uppmärksamhet tycktes fästas på en av bröderna. Jag sade till missionspresidenten: ”Kan han verka som grenspresident?”

Han svarade: ”Det vet jag inte. Det kanske han kan.”

Jag sade: ”Jag tar in honom till det andra rummet och intervjuar honom. Tala efter avslutningspsalmen tills vi kommer tillbaka.”

När vi två kom tillbaka till rummet höll missionspresidenten på att avsluta med sitt vittnesbörd. Jag presenterade namnet på brodern som skulle bli den nye grenspresidenten. Från och med den dagen hade Leadville i Colorado en lokal medlem som ledde enheten.

Samma princip, bröder, gäller dem som ännu inte är medlemmar. Vi bör utveckla förmågan att se människor, inte som de är utan som de kan bli när de är medlemmar i kyrkan, när de har ett vittnesbörd om evangeliet och när deras liv är i harmoni med dess lärdomar.

År 1961 hölls en världsomfattande konferens för missionspresidenter och varje missionspresident i kyrkan togs till Salt Lake City för att närvara vid mötena. Jag kom till Salt Lake City från min mission i Toronto.

I ett av mötena deltog N. Eldon Tanner, dåvarande assistent till de tolv kvorum. Han hade just återvänt från att presidera över missionerna i Storbritannien och västra Europa. Han berättade om en missionär som hade varit den mest framgångsrika missionär han hade träffat under alla intervjuer han hade hållit. Han nämnde att när han intervjuade missionären så sade han till honom: ”Jag antar att alla

som du döpte kom in i kyrkan tack vare hänvisningar.”

Den unge mannen svarade: ”Nej, vi hittade alla genom att proselytera.”

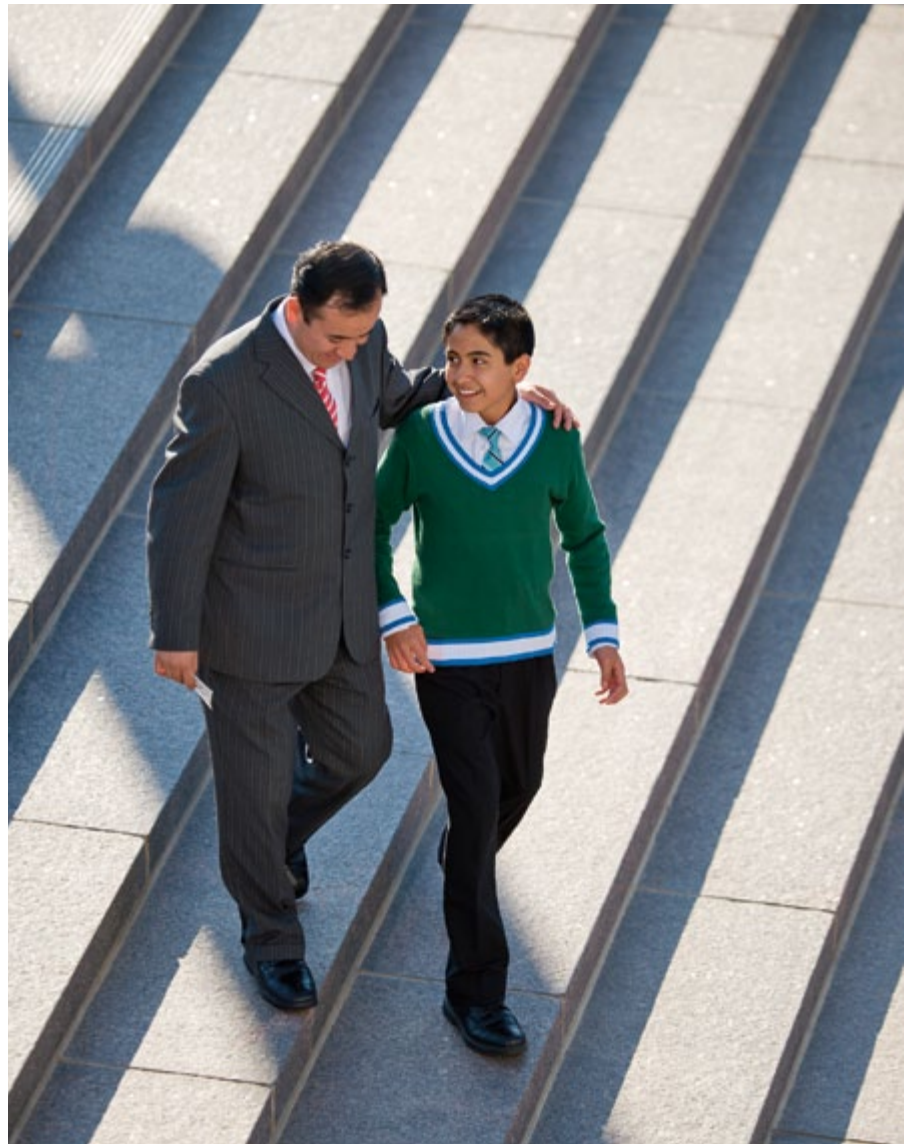
Broder Tanner frågade honom vad som var annorlunda med hans tillvägagångssätt — varför han hade sådan fenomenal framgång när inte andra hade det. Den unge mannen sade att han försökte döpa varje person han mötte. Han sade att om han knackade på en dörr och såg en man som rökte cigarr, klädd i gamla kläder och var till synes ointresserad av det mesta — särskilt religion — brukade han föreställa sig hur mannen skulle

se ut under andra omständigheter.

Han föreställde sig honom slätrakad och klädd i vit skjorta och vita byxor. Och missionären kunde se sig själv leda ner mannen i dopets vatten. Han sade: ”När jag ser på någon på det sättet kan jag bära mitt vittnesbörd för honom på ett sätt som kan beröra honom.”

Vi har ansvaret att se våra vänner, våra medarbetare, våra grannar på det sättet. Återigen, vi har ansvaret att se andra, inte som de är utan som de kan bli. Jag vill vädja till er att tänka på dem på det sättet.

Bröder, Herren har sagt något om

vikten av det prästadöme vi bär. Han har sagt att vi tar emot det med en ed och ett förbund. Han uppmanade oss att vara trofasta och sanna i allt vi tar emot, och att vi har ansvaret att hålla detta förbund ända till slutet. Och då ska allt som Fadern har ges till oss.²

Mod är det ord vi behöver höra och hålla nära hjärtat. Mod att vända oss bort från frestelser, mod att höja vår röst och vittna för alla vi möter, och vi behöver komma ihåg att alla måste få en möjlighet att höra budskapet. Det är inte så lätt för de flesta att göra. Men vi kan komma till tro på Paulus ord till Timoteus:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärsknings Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre.”³

I maj 1974 var jag med broder John H. Groberg på Tongaöarna. Vi hade bestämt tid för att besöka kungen av Tonga, och vi träffade honom i ett formellt möte. Vi utbytte de vanliga artigheterna. Men innan vi gick därifrån sade John Groberg något ovanligt. Han sade: ”Ers majestät, ni borde verkligen bli mormon, och även era undersåtar, för då skulle era problem och deras problem till stor del bli lösta.”

Kungen log brett och svarade: ”John Groberg, du har kanske rätt.”

Jag tänkte på när aposteln Paulus stod inför Agrippa. Jag tänkte på Agrippas svar efter Paulus vittnesbörd: ”Du lyckas nästan göra mig till kristen.”⁴ Broder Groberg hade modet att bära sitt vittnesbörd för en kung.

I kväll finns det tusentals av våra prästadömsbärare som tjänar Herren på heltid som hans missionärer. Som gensvar på en kallelse har de lämnat hem, familj, vänner och skola och gått ut för att tjäna. De som inte förstår

ställer frågan: ”Varför går de så gärna ut och är så villiga att ge så mycket?”

Våra missionärer kunde mycket väl svara som Paulus, den oförläpnelige missionären från forna dagar: ”Om jag predikar evangelium har jag inget att berömma mig av, eftersom [det är ålagt mig]. Ve mig om jag inte predikar evangelium!”⁵

De heliga skrifterna innehåller inget uttalande som är mer relevant, inget ansvar som är mer bindande, ingen instruktion som är mer direkt än befallningen som den uppståndne Herren gav när han visade sig i Galiléen för de elva lärjungarna. Han sade:

”Jag har fått all makt i himlen och på jorden.

Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.”⁶

Den gudomliga befallningen, tillsammans med dess förunderliga löfte, är vår ledstjärna i dag, liksom den var i tidens mitt. Missionsarbete kännetecknar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Det har alltid gjort det, och det kommer alltid att göra det. Som profeten Joseph Smith förkunnade: ”Efter allt som sagts är [vår] största och viktigaste plikt att predika evangeliet.”⁷

Inom två korta år kommer alla heltidsmissionärer som nu tjänstgör i Guds kungliga armé att ha avslutat sin heltidstjänst och återvänt till sitt hem och nära och kära. De som ersätter dem finns ikväll bland kyrkans aronska prästadöme. Unga män, är ni redo att handla? Är ni villiga att arbeta? Är ni beredda att tjäna?

President John Taylor sammanfattade kraven: ”Det slags män vi vill ha som evangeliets budbärare är män som har tro på Gud, män som har tro på sin religion, män som ärar sitt

prästadöme, ... män som är fyllda med den Helige Anden och Guds kraft[;] ... värdiga, hederliga, dygdiga och rena.”⁸

Bröder, till oss alla kommer uppdraget att sprida Kristi evangelium. När vi lever efter Guds normer, kommer ingen inom vår inflytandesfär någonsin att säga: ”Skördetiden är förbi, sommaren är över, men vi har inte blivit räddade.”⁹

Vår själs fullkomliga Herde, missionären som återlöste mänskligheten, gav oss sin gudomliga försäkran:

”Om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!

Och om nu er glädje blir stor över en enda själ som ni har fört till mig i min Faders rike, hur stor blir då inte er glädje om ni för många själar till mig!”¹⁰

Om honom som sade dessa ord förkunnar jag mitt personliga vittnesbörd. Han är Guds Son, vår Återlösare och vår Frälsare.

Jag ber att vi ska ha modet att räcka ut en vänskapens hand, målmedvetenheten att försöka om och om igen, och ödmjukheten som krävs för att söka vägledning från vår Fader när vi fullgör vårt uppdrag att sprida evangeliet. Ansvaret är vårt, bröder. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. I Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), s. 9.
2. Se L&F 84:33–39.
3. 2 Tim. 1:7–8.
4. Se Apg. 26:28.
5. Se 1 Kor. 9:16.
6. Matt. 28:18–20.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 328.
8. *Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor* (2002), s. 72–73.
9. Jer. 8:20.
10. L&F 18:15–16.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Var är tronhimlen?

Tronhimlen som tycks blockera gudomlig hjälp täcker inte Gud, men den täcker ibland oss. Gud gömmer sig aldrig, men ibland gör vi det.

sin ångest i fångelset i Liberty ropade profeten Joseph Smith: "O Gud, var är du? Och var är tronhimlen som täcker ditt gömställe?"¹ Många av oss känner under stunder av personlig ångest att Gud är långt ifrån oss. Tronhimlen som tycks blockera gudomlig hjälp täcker inte Gud, men den täcker ibland oss. Gud gömmer sig aldrig, men ibland gör vi det. Ibland täcks vi av en tronhimmel som består av motivationer som för oss bort från Gud och gör att han känns fjärran och otillgänglig. Våra egna önskningar, istället för "ske din vilja"², gör så att det känns som om en tronhimmel täcker Gud. Gud kan alltid se och kommunicera med oss, men vi kanske är ovilliga att lyssna eller underkasta oss hans vilja eller hans tidsplan.

Avståndet vi känner från Gud minskar när vi blir mer som ett barn inför honom. Det är inte lätt i en värld där andra människors åsikter kan ha ett så stort inflytande på våra motiv. Men det hjälper oss att inse följande sanning: Gud är nära oss, han är medveten om oss och gömmer sig aldrig för sina trofasta barn.

Mitt treåriga barnbarn belyste hur oskuldsfullhetens och ödmjukhetens

kraft kan förena oss med Gud. Hon gick med sin familj till öppet hus för templet i Brigham City i Utah. I ett av rummen i den vackra byggnaden tittade hon sig omkring och frågade: "Mamma, var är Jesus?" Hennes mamma förklarade att hon inte skulle träffa Jesus i templet, men att hon kunde känna hans inflytande i hjärtat. Eliza begrundade noga sin mors svar och verkade sedan nöjd. "Jesus har gått hemifrån för att hjälpa någon", kom hon fram till.

Ingen tronhimmel dolde Elizars förstånd eller blockerade hennes syn på verkligheten. Gud är nära henne och hon känner sig nära honom. Hon vet att templet är Herrens hus, men förstår också att den uppståndne och förhärligade Jesus Kristus har en kropp och att han bara kan vara på en plats i taget.³ Om han inte var hemma så drog hon slutsatsen att han måste vara någon annanstans. Och utifrån sin kunskap om Frälsaren visste hon att han gick omkring någonstans och gjorde gott mot sin Faders barn. Det är uppenbart att hon ville träffa Jesus, inte för att få se ett bekräftande underverk utan helt enkelt för att hon älskade honom.

Anden skänkte hennes barnsliga sinne och hjärta den tröst som vi alla behöver och vill ha. Jesus Kristus lever, han känner oss, vakar över oss och bryr sig om oss. I stunder av smärta, ensamhet eller förvirring behöver vi inte träffa Jesus Kristus för att veta att han känner till våra omständigheter och att hans uppgift är att välsigna oss.

Jag har personligen lärt mig att vi kan få samma upplevelse som Eliza, långt efter att vi blivit vuxna. Under mina första yrkesår arbetade jag hårt för att få en fast professur på Stanford University. Jag tyckte att jag hade skapat ett gott liv för mig och min familj. Vi bodde nära min hustrus föräldrar i ett bra område. Enligt världens normer hade jag nått framgång. Men kyrkan gjorde det möjligt för mig att lämna Kalifornien och flytta till Ricks College i Rexburg i Idaho. Mina livslånga yrkesmål kunde ha varit som en tronhimmel som skilde mig från en kärleksfull Fader, som visste bättre än jag hur min framtid kunde se ut. Men jag välsignades med kunskapen om att all den framgång jag hade uppnått i yrkeslivet och familjelivet var en gåva från Gud. Så liksom ett barn knäböjde jag i bön för att fråga vad jag borde göra. Jag hörde en stilla röst inom mig som sade: "Det är min skola." Ingen tronhimmel skilde mig från Gud. I tro och ödmjukhet underkastade jag mig hans vilja och jag kände hans omsorg och närhet.

Under min tid på Ricks College sökte jag få veta Guds vilja och sedan följa den och det gjorde att tronhimlen inte började täcka mig eller minskade Guds aktiva roll i mitt liv. När jag sökte att utföra hans verk kände jag mig nära honom och visste att han kände till mina omständigheter och verkligen ville att jag skulle vara lycklig. Men precis som på Stanford började

världsliga motiv smyga sig in i mitt liv. Ett var ett mycket bra jobberbjudande som kom i slutet av mitt femte år som rektor för Ricks College. Jag övervägde erbjudandet, bad om det och tog till och med upp det med första presidentskapet. De svarade med värme och lite humor, men gav mig ingen vägledning. President Spencer W. Kimball lyssnade när jag beskrev erbjudandet jag hade fått av ett stort bolag och sade: "Tja, Hal, det låter som en underbar möjlighet! Och om vi behöver dig någon gång så vet vi var du är." De skulle veta var jag var, men min längtan efter framgång i yrkeslivet kunde bli till en tronhimmel som gjorde det svårt för mig att hitta Gud och svårare att lyssna till och följa hans maningar.

Min hustru förstod det här och kände starkt att vi inte borde lämna Ricks College. Jag sade: "Det räcker för mig." Men hon insisterade klokt nog på att jag måste få ett eget svar. Så jag bad igen. Den här gången fick jag vägledning i form av en röst i mitt sinne som sade: "Jag låter dig stanna på Ricks College lite längre."

Mina personliga ambitioner kunde ha fördunklat min syn på verkligheten och gjort det svårt för mig att få uppenbarelse.

Trettio dagar efter att jag inspirerades att tacka nej till jobberbjudandet och stanna på Ricks College brast den närliggande Tetondammen. Gud visste att dammen skulle brista och att hundratalens människor skulle behöva hjälp. Han lät mig söka råd och få hans godkännande att stanna på Ricks College. Han kände till alla anledningar till varför mitt tjänande där skulle vara värdefullt på skolan och i Rexburg. Jag var alltså där så att jag ofta kunde be min himmelske Fader om att jag skulle få vara det redskap som han behövde för att hjälpa dem vars fastigheter och liv hade drabbats. Jag tillbringade timmar tillsammans med andra för att ta bort lera och vatten från hemmen. Min önskan att veta och göra hans vilja gav mig möjlighet att utvidga min egen själ.

Den händelsen belyser ett annat sätt som vi kan skapa ett hinder mot att lära känna Guds vilja eller känna hans kärlek till oss: Vi kan inte envisas

med *vår* tidsplan istället för Herrens. Jag trodde att jag hade tillbringat tillräckligt med tid på att tjäna i Rexburg och var angelägen om att gå vidare. Ibland när vi envisas med att handla efter vår egen tidsplan kan det hindra oss från att se vad han vill med vårt liv.

I fångelset i Liberty bad profeten Joseph Herren att bestraffa dem som förföljde kyrkans medlemmar i Missouri. Han bad om påtaglig och hastig vedergällning. Men Herren svarade med att om "några få år härefter"⁴ skulle han ta hand om kyrkans fiender där. I 24:e och 25:e versen i kapitel 121 i Läran och förbunden säger han:

"Se, mina ögon skådar och känner alla deras gärningar, och jag har en hastig dom i beredskap för dem alla när tiden är inne,

ty det finns en tid fastställd för var och en efter hans gärningar."⁵

Vi tar bort tronhimmeln när vi känner och ber "ske din vilja" och "när din tid är inne". Hans tid borde vara snart nog för oss eftersom vi vet att han bara vill vårt bästa.

En av mina svärdöttrar kände under många år att Herren hade satt en tronhimmel över henne. Hon var en ung trebarnsmor som längtade efter fler barn. Efter två missfall blev hennes värdjande böner ångestfyllda. Fler ofrukt-samma år förde med sig ilska över situationen. När hennes yngsta började skolan kändes det som om hemmets tomhet hånade hennes mål som mamma — det gjorde också bekantas oplanerade och till och med ovälkomna graviditeter. Hon kände sig lika hängiven och helgad som Maria, som förkunnade: "Se, jag är Herrens tjänarinna."⁶ Men trots att hon sade dessa ord i sitt hjärta hörde hon inget svar.

För att uppmuntra henne bad hennes man henne att följa med på en jobbresa till Kalifornien. Medan han satt i möte efter möte gick hon längs

den vackra men öde stranden. Med ett hjärta som höll på att brista bad hon högt. För första gången bad hon inte om ett barn till utan om en gudomlig uppgift. "Himmelske Fader", vädjade hon, "jag vill ge dig all min tid, visa mig bara hur". Hon uttryckte sin villighet att flytta familjen dit han behövde dem. Bönen gav henne en oväntad känsla av frid. Den tillfredsställde inte hennes önskan efter visshet, men för första gången på flera år kände hon sig lugn.

Bönen tog bort tronhimlen och öppnade himlens fönster. Inom två veckor fick hon veta att hon väntade barn. Den nya babyn var bara ett år gammal när min son och svärdotter kallades på mission. Eftersom hon lovat att gå och göra vad som helst, vart som helst, så svalde hon rädslan och tog barnen med sig utomlands. Under missionen fick hon ett barn till — på en förflyttningsdag.

För att vi ska kunna underkasta oss himlens vilja som den här unga modern är det ytterst viktigt att vi tar bort den andliga tronhimlen vi ibland har satt upp. Men det betyder inte att vi alltid genast får svar på våra böner.

Abrahams hjärta tycks ha varit på rätt ställe långt innan Sara födde Isak och innan de fick sitt utlovade land. Himlen hade andra syften att utföra först. Dessa syften bestod inte bara av att bygga upp Abrahams och Saras tro, utan också av att lära dem eviga sanningar som de delade med varandra under sin långa omväg till det land som beretts för dem. Herrens omvägar tycks ofta långa, en del varar hela livet. Men de är alltid menade att vara till välsignelse. De behöver aldrig vara en tid av ensamhet eller sorg eller otålighet.

Även om hans tid inte alltid är vår tid kan vi vara säkra på att Herren håller det han lovar. Till er som i dag känner att han är svår att nå vittnar jag om att dagen kommer när vi alla får se

honom ansikte mot ansikte. Precis som inget döljer oss från honom kommer det inte att finnas något som döljer honom från oss. Vi kommer alla att stå inför honom personligen. Liksom mitt barnbarn vill vi träffa Jesus Kristus nu, men vår framtida återförening med honom inför domarskranket kommer att ge större glädje om vi först utför det som gör att vi känner honom lika väl som han känner oss. Vi blir lika honom när vi tjänar honom och det gör att vi känner oss närmare honom allt eftersom vi närmar oss dagen när inget är dolt för oss.

Vi kan ständigt röra oss närmare Gud. "Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse",⁷ lär Frälsaren. Och sedan berättar han hur:

"Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig.

Då skall de rättfärdiga svara

honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."⁸

När vi gör det som han vill att vi gör för hans Faders barn anser Frälsaren att vi har visat honom godhet och vi känner oss närmare honom när vi känner hans kärlek och gillande. Med tiden blir vi lika honom och kan se fram emot domens dag med glad förväntan.

Tronhimlen som tycks dölja er från Gud kan bestå av att ni känner fruktan för människor istället för en önskan att tjäna andra. Det enda som motiverade Frälsaren var att hjälpa andra. Många av er har som jag känt er rädda för att gå fram till någon som ni har sårat eller som har gjort er illa. Ändå har jag sett hur Herren har rört vid hjärtan tid efter annan, även vid mitt

eget. Så jag uppmanar er att i Herrens ställe gå till någon, trots den rädsla ni kan känna, för att erbjuda kärlek och förlåtelse. Jag lovar er att när ni gör det så kommer ni att känna hur mycket Frälsaren älskar den personen och hur mycket han älskar er och det kommer att kännas som om han är där med er. Ni kanske behöver sträcka er ut mot någon i familjen, i samhället eller i ett annat land.

Men om ni går i Herrens ställe för att välsigna andra så ser han det och belönar er för det. Om ni gör det tillräckligt ofta och tillräckligt länge kommer ni att förändra ert innersta jag genom Jesu Kristi försoning. Ni kommer inte bara att känna er närmare honom, ni kommer också att mer och mer känna att ni liknar honom. När ni sedan träffar honom, vilket vi alla kommer att göra, så blir det för er som det var för Moroni, som sade: "Och nu bjuder jag er alla farväl. Jag går snart till vila i Guds paradiset till dess min ande och kropp återförenas och jag segerrik förs fram genom luften för att möta er inför den store Jehovas behagliga skrank, han som är den evige Domaren över både levande och döda. Amen."⁹

Om vi tjänar i tro och ödmjukhet och med en önskan att utföra Guds vilja vittnar jag om att den store Jehovas skrank kommer att vara behagligt. Vi får då se vår kärleksfulle Fader och hans Son lika tydligt som de ser oss i dag — med fullkomlig klarhet och kärlek. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 121:1.
2. Se Matt. 6:10; Luk. 11:2; 3 Nephi 13:10; Ether 12:29; L&F 109:44; Mose 4:2.
3. Se L&F 130:22.
4. L&F 121:15.
5. L&F 121:24–25.
6. Luk. 1:38.
7. Matt. 25:34.
8. Matt. 25:35–40.
9. Moroni 10:34.

President Boyd K. Packer

president för de tolv apostlarnas kворum

Försoningen

Varhelst våra medlemmar och missionärer beger sig, är vårt budskap fyllt med tro och hopp på Frälsaren Jesus Kristus.

Mitt budskap vänder sig till dem bland oss som lider, som är nedtyngda av skuld och svagheter och misslyckanden, sorg och förtvivlan.

År 1971 utsågs jag till att presidera över stavskonferenser i Västsamoa samt att organisera en ny stav på ön Upolu. Efter intervjuer chartrade vi ett litet plan till ön Savai'i för att hålla en stavskonferens där. Planet landade på en äng vid Faala och skulle återvända nästa eftermiddag för att ta oss tillbaka till ön Upolu.

När vi skulle flyga från Savai'i regnade det. Vi visste att planet inte kunde landa på den våta ängen, så vi körde till öns västra sida där det fanns en sorts landningsbana ovanpå en smal korallremsa. Vi väntade tills det blev mörkt, men inget plan kom. Slutligen fick vi veta via radion att en storm blåst upp och att planet inte kunde lyfta. Vi meddelade via radio att vi skulle komma med båt. Någon skulle möta oss vid Mulifanua.

När vi lämnade hamnen på Savai'i frågade kaptenen på tolvetersbåten missionspresidenten om han hade en ficklampa. Lyckligtvis hade han det och gav den till kaptenen. Vi gjorde den drygt två mil långa överresan till ön Upolu i mycket kraftig sjögång. Ingen av oss visste att en tropisk

storm rasade på ön och att vi var på väg rakt in i den.

Vi kom fram till hamnen vid Mulifanua men behövde först ta oss igenom en trång öppning i revet. Ett ljus på kullen ovanför stranden och ett annat ljus längre ner markerade den trånga öppningen. När en båt manövrerades så att det högre ljuset var rakt ovanför det lägre, var båten i rätt linje för att kunna passera genom öppningen i det farliga klipprevet.

Men den kvällen fanns det bara ett ljus. Två äldster fanns på bryggan för att möta oss, men båtresan tog mycket längre tid än vanligt. Efter att i timmar ha hållit utkik efter oss blev äldsterna trötta och somnade, och försummade att tända det andra ljuset, det lägre ljuset. Därför gick det inte att se var öppningen genom revet fanns.

Kaptenen manövrerade båten så gott han kunde mot det övre ljuset på stranden medan en besättningsman satt i fören och sökte med den lånade ficklampan efter revet. Vi hörde brännigarna dåna över revet. När vi kom nära nog för att se det med ficklampan skrek kaptenen frenetiskt att vi skulle backa och ett nytt försök gjordes att hitta öppningen.

Efter många försök visste han att det var omöjligt att hitta öppningen. Allt vi kunde göra var att försöka

nå hamnen nära 7 mil längre bort i Apia. Vi var fullständigt hjälplösa mot vädrets rasande makter. Jag kan inte minnas att jag någonsin varit i ett sådant mörker.

Vi kom ingenstans den första timmen fastän motorn gick på full gas. Båten kämpade sig uppför berghöga vågor och dröjde sig sedan utmattad på vågkammen med propellrarna i luften. Propellrarna vibrerade så kraftigt att båten nästan gick i bitar innan den gled nerför vågens andra sida.

Vi klamrade oss fast på lastutrymmets kapell och höll oss fast med händerna på ena sidan och med tårna på den andra för att inte spolås överbord. Broder Mark Littleford tappade taget och kastades mot det låga järnräcket. Han fick skärskador i huvudet men räcket höll honom kvar i båten.

Omsider tog vi oss framåt och i gryningen anlände vi äntligen till hamnen i Apia. Båtar hade surrats fast vid varandra som säkerhet. De låg i breda rader i hamnen. Vi kröp tvärs över dem och försökte att inte störa dem som sov på däck. Vi tog oss fram till Pesega, torkade våra kläder och gav

oss iväg till Vailuutai för att organisera den nya staven.

Jag vet inte vilka det var som väntade på oss på stranden i Mulifanua. Jag ville inte veta. Men det är sant att utan det lägre ljuset kunde vi alla ha omkommit.

Det finns i vår psalmbok en mycket gammal och sällan sjungen psalm som har en mycket särskild betydelse för mig.

*Vår Faders nåd strålar klart
från hans fyrtorn i all evighet,
men åt oss ger han uppdraget
att hålla ljusen tända längs stranden.
Låt de lägre ljusen brinna,
sänd ut en ljusstråle över vågorna,
någon utmattad och kämpande
sjöman
du kanske räddar från havets våld.*

*Syndens mörka natt har sänkt sig,
högt dundrar de vilda vågorna.
Ivriga ögon letar och längtar
efter ljusen längs stranden.*

*Putsa vecken på din svaga lampa,
min broder,*

*en stackars sjöman på vilda vågor,
som nu försöker hitta hamnen
kan gå förlorad i mörkret.¹*

Jag talar idag till dem som kan ha gått förlorade och som letar efter detta lägre ljus för att få hjälp att ledas tillbaka.

Vi visste redan från början att vi under jordelivet inte skulle kunna uppnå fullkomlighet. Det förväntades inte att vi skulle kunna leva utan att överträda en eller annan lag.

”Ty den naturliga människan är en fiende till Gud och har så varit från Adams fall, och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte ger efter för den Helige Andens maningar och lägger av den naturliga människan och blir en helig genom Herren Kristi försoning.”²

Den kostbara pärlan lär oss att ”intet orent kan vistas i [Guds rike]”,³ så ett sätt ombesörjdes för alla som syndar att omvända sig och bli värdiga att återvända till vår Faders närhet.

En Förespråkare, en Återlösare valdes, en som skulle leva ett fullkomligt liv, aldrig begå någon synd och

frambära ”sig själv som ett offer för synd för att uppfylla lagens syftemål för alla dem som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, och för ingen annan kan lagens syftemål uppfyllas”.⁴

Om försoningens betydelse lärde Alma: ”Ty det är nödvändigt att en försoning sker ... annars måste hela människosläktet oundvikligen förgås.”⁵

Om du inte har gjort några fel, då behöver du inte försoningen. Om du har begått misstag, och det har vi alla, oavsett om de är små eller allvarliga, så har du ett enormt behov av att ta reda på hur de kan suddas ut så att du inte längre befinner dig i mörker.

”[Jesus Kristus] är världens ljus och liv.”⁶ När vi orubbligt fäster vår blick på hans lärdomar leds vi till den andliga trygghetens hamn.

I tredje trosartikeln står det: ”Vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar.”⁷

President Joseph F. Smith lärde: ”Människor kan inte förlåta sina egna synder. De kan inte rena sig själva från följderna av sina synder. Människor kan sluta synda och handla rätt i framtiden. Så långt [som] deras handlingar [är] antagliga inför Herren [blir de] värda att beakta. Men vem skall reparera de skador de vållat sig själva och andra, som det verkar omöjligt för dem själva att gottgöra? Genom Jesu Kristi försoning skall de omvändas synder tvättas bort. Om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull. [Se Jesaja 1:18.] Detta är det löfte ni fått.”⁸

Vi vet inte exakt hur Herren genomförde försoningen. Men vi vet att korsfästelsens grymma tortyr endast var en del av den fasansfulla smärta som påbörjades i Getsemane — lidandets helgade plats — och som slutfördes på Golgata.

Lukas skriver:

”Och han gick ett stycke ifrån dem, ungefär ett stenkast, och föll på knä och bad:

’Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din.’

Då visade sig en ängel från himlen och gav honom kraft.

Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden.”⁹

Såvitt jag vet finns det bara en redogörelse där Frälsaren själv beskriver det han genomled i Getsemane. Det står i uppenbarelsen:

”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por.”¹⁰

Under ditt liv kan det hända att du har gått till platser dit du aldrig borde ha gått och gjort sådant du aldrig borde ha gjort. Om du vänder dig bort från synden kan du en dag

uppleva den frid som kommer av att följa den fullständiga omvändelsens väg.

Hur svåra våra överträdelse ännu har varit, hur mycket våra gärningar ännu har skadat andra, så kan den skulden helt och hållet utplånas. För mig är kanske de vackraste orden i skrifterna de när Herren säger: ”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.”¹¹

Detta är löftet som Jesu Kristi evangelium och försoning ger: Att ta emot alla som kommer, alla som vill sluta upp, och hjälpa dem att gå igenom en erfarenhet som gör att de i slutet av livet kan gå genom förlåten efter att ha omvänt sig från sina synder och blivit rentvådda med Kristi blod.¹²

Det är det som sista dagars heliga gör runt om i världen. Det är det ljuset vi erbjuder dem som är i mörker och inte kan hitta vägen. Varthelst våra medlemmar och missionärer beger sig, är vårt budskap fyllt med tro och hopp på Frälsaren Jesus Kristus.

President Joseph Fielding Smith skrev texten till psalmen ”Synes vägen

dig lång”. Han var en god vän till mig. Den innehåller uppmuntran och ett löfte till dem som söker att följa Frälsarens lärdomar:

*Synes vägen dig lång,
är den stenig och trång,
ger dig tistel och törne besvär?
Har du tröttnat att gå,
är du modfälld också?
Var dock orädd — till målet det bär.*

*Är ditt hjärta beklämt,
har till vemod det stämt
din tanke och nedtyngda själ?
Var dock modig och glad,
Gud dig hjälper åstad,
snart du målet skall nå — allt är väl.*

*Tynger smärta ditt bröst,
kväver gråten din röst?
Snart du gläds uti hjärta och sinn.
Se, det strålande land
vid en blomstrande strand,
tag hans hand och med honom gå in!*

*Ett land så heligt och rent,
där inga bekymmer finns,
där ditt liv är fritt från all synd,
där tårar ej längre fälls,
ty inga sorger längre finns.
Tag hans hand och med honom
gå in.¹³*

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Brightly Beams Our Father's Mercy", *Hymns*, nr 335.
2. Mosiah 3:19.
3. Mose 6:57.
4. 2 Nephi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Mosiah 16:9.
7. Trosartiklarna 1:3.
8. *Kyrkans presidenters lärdomar*, Joseph F. Smith (1999), s. 99–100.
9. Luk. 22:41–44.
10. L&F 19:16–18.
11. L&F 58:42.
12. Se Upp. 1:5.
13. "Synes vägen dig lång", *Psalmer*, nr 74.

Linda K. Burton
Hjälpföreningens generalpresident

Observera och tjäna

Övar vi på det kan vi alla bli mer lika Frälsaren, allt eftersom vi tjänar Guds barn.

Ett av de största bevisen vi har på att vår älskade profet president Thomas S. Monson är Herrens utvalda tjänare är att han har lärt sig att följa Frälsarens exempel — han tjänar andra en och en. De av oss som har stigit ner i dopets vatten har ingått förbund att göra detsamma. Vi har ingått förbund att "alltid minnas [Frälsaren] samt hålla de bud som han har givit [oss]",¹ och han har sagt: "Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er."²

Lägg märke till hur följande citat från president Monson innehåller samma uppmaning: "Det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår vänlighet ... Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss."³

Hörde ni den — uppmaningen att älska varandra? För en del är det inte lätt att tjäna eller hjälpa den enskilde och därigenom följa Frälsarens exempel. Men övar vi på det kan vi alla bli mer lika Frälsaren, allt eftersom vi tjänar Guds barn. Vi kanske kan lära oss att älska varandra mer om vi kommer ihåg följande ord: "Observera och tjäna."

För nästan 40 år sedan gick min man och jag till templet på vår

fredsdejt. Vi hade inte varit gifta så länge och jag var nervös eftersom detta bara var andra gången för mig som nygift. En syster som satt bredvid mig måste ha lagt märke till det. Hon lutade sig fram och viskade stilla: "Var inte orolig. Jag hjälper dig." Min rädsla försvann och jag kunde njuta av resten av tempelsessionen. Hon observerade och tjänade.

Vi inbjuds alla att följa Jesu lära och att tjäna andra. Den uppmaningen gäller inte bara änglalika systrar. Jag ska berätta om några vardagliga exempel på medlemmar som har lärt sig att observera och tjäna. Se om ni kan förstå vilken av Jesu lärdomar de är ett exempel på.

Ett sexårigt barn i Primär sade: "När jag valdes som hjälpreda i klas sen fick jag välja en vän som kunde göra det med mig. Jag valde [en pojke i min klass som var elak mot mig] eftersom ingen någonsin väljer honom. Jag ville att han skulle bli glad."⁴

Vad observerade barnet? Han märkte att klassens översittare aldrig blev vald. Hur tjänade han? Han valde helt enkelt honom som vän och medarbetare. Jesus lärde: "Älska era ovänner och be för dem som förföljer er."⁵

I en församling observerade och tjänade aronska prästadömetts bärare på ett betydelsefullt sätt. Varje vecka

kom de unga männen tidigt och ställde sig utanför möteshuset, i regn, snö eller olidlig värme, och väntade på att de många äldre medlemmarna i församlingen skulle komma. De lyfte rullstolar och gästolar ur bilarna, gav en stöttande arm och eskorterade tålmodigt de silverhåriga åldringarna in i byggnaden. De utförde verkligen sin plikt mot Gud. När de observerar och tjänar är de levande exempel på Frälsarens lära: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."⁶ När de nya studiekurserna för ungdomar börjar användas kommer de unga männen utan tvivel att upptäcka fler sätt att tjäna på ett kristuslikt sätt.

Att observera och tjäna kan vara mycket ansträngande. En inspirerad ung kvinna som heter Alexandria märkte att hennes kusin Madison inte klarade kraven för sin egen Personliga tillväxt eftersom hon led av svår autism. Alexandria samlade de unga kvinnorna i församlingen, rådgjorde

med sina ledare och beslöt sig för att hjälpa Maddy med något som hon inte kunde göra själv. Alla unga kvinnorna utförde en del av aktiviteterna och projekten i Personlig tillväxt åt Maddy så att hon kunde få sin egen medaljong.⁷

De unga kvinnorna kommer att växa in i moderskapsrollen och Hjälpföreningens systraskap eftersom de lär sig att observera och tjäna på ett godhjärtat sätt.

President Monson har påmint oss om att kärleken, "Kristi rena kärlek"⁸ — med andra ord att observera och tjäna — "visar sig när en äldre änka blir ihågkommen och får skjuts till församlingens ... aktiviteter" och "när system som sitter ensam på Hjälpföreningen får inbjudan 'kom — sitt med oss'".⁹ Den gyllene regeln passar in här: "Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem."¹⁰

En observant make tjänade på två viktiga sätt. Han berättar:

"En söndag hjälpte jag min hustru med hennes primärklass som var full av energiska sjuåringar. När samlingsstunden började lade jag märke till att en klassmedlem sjönk ner i stolen. Hon mådde uppenbarligen inte bra. Anden viskade till mig att hon behövde tröst, så jag satte mig hos henne och frågade tyst vad det var som var fel. Hon svarade inte ... så jag började att sjunga mjukt för henne.

De höll på att lära sig en ny sång i Primär och när vi sjöng 'om jag lyssnar med mitt hjärta hör jag Herrens röst', kände jag ett underbart ljus och en underbar värme fylla min själ ... Jag fick ett personligt vittnesbörd om vår Frälsares kärlek till henne ... och till mig ... Jag insåg att vi är [Frälsarens] händer när vi tjänar den enskilde."¹¹

Den här kristuslika brodern såg inte bara sin hustrus behov av hjälp med en klass full av energiska sjuåringar, han tjänade också den enskilde genom att hjälpa barnet. Han följde Frälsaren, som lärde: "De gärningar

som ni har sett mig göra skall även ni göra.”¹²

Nyligen gav en översvämning många tillfällen för Jesu Kristi lärjungar att observera och tjäna. Män, kvinnor, tonåringar och barn såg hur affärer och hem förstördes och släppte allt för att hjälpa till med att städa och reparera skadade byggnader. En del observerade att det var en otrolig mängd tvätt som behövde göras. Andra torkade försiktigt av fotografier, juridiska dokument, brev och andra viktiga papper och hängde sedan upp dem till tork så att de kunde rädda så många som möjligt. Det är inte alltid lätt att observera och tjäna och det passar inte alltid in i vårt schema.

Finns det någon bättre plats att observera och tjäna på än i hemmet? En händelse ur äldste Richard G. Scotts liv får illustrera detta:

”En kväll vaknade vår lille son Richard, som hade hjärtfel, och grät ... Oftast brukade min hustru stiga upp och ta hand om ett gråtande barn, men den här gången sade jag: ’Jag tar hand om honom.’

På grund av hans sjukdom började hans lilla hjärta slå mycket fort när han grät. Han kräcktes och sölade ner sängkläderna. Den kvällen höll jag honom tätt intill mig och försökte lugna hans bultande hjärta och få honom att sluta gråta medan jag bytte kläder på honom och bäddade rent i sängen. Jag höll honom tills han somnade. Jag visste inte då att han skulle gå bort bara några månader senare. Jag kommer alltid att minnas att jag höll honom i mina armar den natten.”¹³

Jesus sade: ”Den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare.”¹⁴

Ibland frestas vi att tjäna på det sätt vi vill istället för att tjäna på det sätt som behövs just då. När äldste Robert D. Hales undervisade om

sparsamhet berättade han om ett tillfälle då han skulle köpa en present till sin fru. Hon frågade: ”Köper du den här åt mig eller åt dig?”¹⁵ Om vi tillämpar den frågan på oss själva när vi tjänar och frågar: ”Gör jag det här för Frälsarens skull eller för min egen skull” blir vi nog bättre på att tjäna på samma sätt som Frälsaren. Frälsaren frågade, och det borde vi också: ”Vad vill ni att jag skall göra för er?”¹⁶

För några veckor sedan var jag stressad och trött och hade alldeles för mycket att göra. Jag hade velat gå till templet den dagen men kände att tiden inte räckte till. Så snart som den ovälkomna tanken att jag var för upptagen för att tjäna i templet flög förbi, så visste jag vad jag behövde göra. Jag lämnade kontoret och gick till templet i Salt Lake City, men undrade samtidigt hur jag skulle kunna ta igen tiden jag förlorade. Som tur är så är Herren tålmodig och barmhärtig och han lärde mig något underbart den dagen.

När jag satte mig ner i sessionsrummet vände sig en ung syster mot mig och viskade stilla: ”Jag är riktigt nervös. Det är bara mitt andra besök i templet. Snälla, hjälp mig!”

Hur kunde hon veta att det var just det jag behövde höra? Det visste hon inte, men det gjorde min himmelske Fader. Han såg mitt största behov. Jag behövde tjäna. Han bad denna ödmjuka unga syster att tjäna mig genom att be mig att tjäna henne. Jag försäkrar er att det hjälpte mig mer än henne.

Jag känner stor tacksamhet för de många kristuslika människor som har tjänat vår familj under årens lopp. Jag vill uttrycka min innerliga uppskattning för min älskade make och familj, som tjänar osjälviskt och med stor kärlek.

Må vi alla sträva efter att observera och tjäna. När vi gör detta håller vi förbunden och vårt tjänande, liksom president Monsons, blir ett bevis på vårt lärjungeskap. Jag vet att Frälsaren lever. Hans försoning gör det möjligt för oss att leva efter hans lärdomar. Jag vet att president Monson är vår profet i dag. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 20:77.
2. Joh. 15:12.
3. Thomas S. Monson, ”Har jag hjälpt någon idag?”, *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
4. Canyon H., ”A Good Choice”, *Friend*, jan. 2012, s. 31.
5. Matt. 5:44.
6. Matt. 25:40.
7. Se ”For Madison”, [lds.org/youth/video/for-madison](https://www.lds.org/youth/video/for-madison).
8. Moroni 7:47.
9. Thomas S. Monson, ”Kärleken upphör aldrig”, *Liahona*, nov. 2010, s. 125; se också *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 103.
10. 3 Nephi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, ”Tjäna den enskilde”, *Liahona*, aug. 2012, s. 19 se också Sally DeFord, ”Om jag lyssnar med mitt hjärta”, *Programförslag för samlingsstunderna 2011*, s. 28.
12. 3 Nephi 27:21.
13. Richard G. Scott, ”Äktenskapets eviga välsignelser”, *Liahona*, maj 2011, s. 96.
14. Matt. 20:26.
15. Robert D. Hales, ”Så blir vi sparsamma familjeförsörjare timpligt och andligt”, *Liahona*, maj 2009, s. 9.
16. Matt. 20:32.

Äldste Walter F. González
i presidentskapet för de sjuttio

Att lära med hjärtat

Ett sätt att komma till Kristus är att sträva efter att lära sig grundläggande sanningar med hjärtat.

”[K]om] till mig för att ni skall kunna känna och se.”¹ Den befällningen gav Frälsaren till invånarna i det forntida Amerika. De kände med sina händer och såg med sina ögon att Jesus var Kristus. Denna befällning är precis lika viktig för oss idag som den var för dem på den tiden. När vi kommer till Kristus kan vi känna och ”[veta] med säkerhet”² — inte med våra händer och ögon utan med hela vårt hjärta och sinne — att Jesus är Kristus.

Ett sätt att komma till Kristus är att sträva efter att lära sig grundläggande sanningar med hjärtat. När vi gör det får vi intryck från Gud som ger oss kunskap som vi inte kan få på något annat sätt. Aposteln Petrus visste med säkerhet att Jesus var Kristus, den levande Gudens Son. Frälsaren förklarade att källan till Petrus kunskap inte var ”kött och blod ... utan ... Fadern som är i himlen”.³

Profeten Abinadi förklarade rollen som känslorna har och som kommer från Gud till våra hjärtan. Han lärde att vi inte fullständigt kan förstå skrifterna om vi inte av hjärtat anstränger oss att förstå.⁴

Denna sanning förklarades så väl i barnboken *Lille prinsen* av Antoine de Saint-Exupéry. I berättelsen blev den lille prinsen vän med en räv. När de

skildes åt berättade räven en hemlighet för den lille prinsen. Han sade: ”Här är min hemlighet ... Det är bara med hjärtat man kan se ordentligt. Det viktigaste är osynligt för ögat.”⁵

88-årige broder Thomas Coelho är ett bra exempel på någon som med sitt hjärta såg det väsentliga. Han var en trofast medlem i vårt högråd i Paysandú i Uruguay. Innan han blev medlem i kyrkan var han med om en motorcykelolycka. Han låg där på marken och kunde inte resa sig. Då kom två av våra missionärer och hjälpte honom att stiga upp och återvända hem. Han sade att han kände något speciellt när missionärerna kom till hans räddning. Senare upplevde han starka känslor igen när missionärerna undervisade honom. Han påverkades så av de här känslorna att han läste Mormons bok från pärm till pärm på bara några dagar. Han döptes och tjänade troget och outtröttligt från och med den dagen. Jag minns att han körde sin motorcykel upp och ned för gatorna i vår stad, även under kalla och regniga vintrar, för att hämta andra till kyrkan så att de kunde se, känna och veta med samma säkerhet som han.

Idag omges vi av så mycket information att vi kanske tror att vi kan få reda på allt vi behöver veta genom att navigera på miljontals sidor på nätet.

Det finns både bra och dålig information på nätet, men endast information räcker inte. Gud har gett oss en annan källa till större kunskap,⁶ den kunskap som kommer från himlen. Vår himmelske Fader kan ge oss sådan kunskap när vi navigerar på det himmelska nätet i våra hjärtan och sinnen. Profeten Joseph Smith sade att han hade ”den äldsta boken i [sitt] hjärta, ja, den Helige Andens gåva”.⁷

Vi får tillgång till denna himmelska källa när vi gör sådant som att läsa skrifterna, lyssna till den levande profeten och att be. Dessutom är det viktigt att vara stilla⁸ och känna och följa de himmelska maningarna. När vi gör det kommer vi att ”känna och se” sådant som inte kan läras ut med modern teknik. När vi har en viss erfarenhet av att navigera på det himmelska nätet kan vi urskilja sanningen, även när vi läser världslig historia eller andra ämnen. De uppriktiga sanningssökarna får veta sanningen om allting genom den Helige Andens kraft.⁹

Nu ett varningens ord: tillgången till det himmelska nätet begränsas av orättfärdighet och av att man glömmer Herren. Nephi sade till sina bröder att de inte kunde ”förnimma [Herrens] ord” eftersom de var ”snara att göra ont, [och] sena att komma ihåg Herren”.¹⁰ Orättfärdighet hämmar vår förmåga att se, känna och älska andra. När vi är snara att komma ihåg Herren genom att be ”av allt [vårt] hjärta”¹¹ och minnas våra andliga upplevelser växer vår förmåga att se och att känna det som hör Kristus till. Nu frågar jag er:

- Minns ni den frid ni kände när ni efter stora svårigheter ropade till Fadern i mäktigt bön?
- Minns ni att ni har ändrat på er att-göra-lista för att kunna följa en maning som tagits emot av hjärtat?

Barcelona, Spanien

De stora männen i Mormons Bok fick tillgång till större kunskap genom att minnas sina viktigaste andliga upplevelser. Alma befäste och styrkte sina barn genom att påminna dem om sin omvändelse.¹² Helaman lärde Nephi och Lehi att komma ihåg — att komma ihåg att det är på Kristi klippa som de måste bygga sin grundval så att djävulen inte skulle ha någon makt över dem.¹³ Vi måste göra detsamma. Att komma ihåg Gud hjälper oss att känna och leva. Det här ger en djupare mening till kung Benjamins ord, som sade: ”O människa, kom nu ihåg detta så att du inte förgås.”¹⁴

Ett av de allra heligaste minnena som jag vårdar är känslan jag fick när jag kom till insikt om att Mormons bok var Guds ord. Jag lärde mig att vi kan uppleva en glädje som ord inte kan uttrycka. Den dagen, stående på knä, kände och visste jag med säkerhet sådant som jag inte kunde ha lärt mig på något annat sätt. Ett sådant minne känner man sig evigt tacksam över och det styrker mig under svåra stunder.

Den som tar emot kunskap, inte av kött och blod men av vår himmelske Fader, vet med säkerhet att

Jesus är Kristus och att detta är hans kyrka. Den kunskapen ger oss styrka att göra nödvändiga förändringar så att vi kan komma till Kristus. Av den orsaken inbjuder vi nu varje själ till dop, omvändelse och att vända sig till honom.¹⁵

Genom att komma till Kristus kan varje själ se, känna och veta med säkerhet att Kristus led och sonade för våra synder för att ge oss möjlighet till evigt liv. Om vi omvänder oss behöver vi inte lida i onödan.¹⁶ Tack vare honom kan sargade själar helas och krossade hjärtan lagas. Det finns ingen börda som han inte kan lätta eller ta bort. Han känner till våra svagheter och sjukdomar. Jag lovar och vittnar för er att när alla dörrar verkar vara stängda, när allt annat verkar gå fel, så sviker han inte er. Kristus hjälper oss och är vår utväg, vare sig kampen handlar om beroende, depression eller något annat. Han vet ”hur han skall bistå sitt folk”.¹⁷ Äktenskap och familjer som har det svårt av olika anledningar — ekonomiska svårigheter, dåligt inflytande från media eller familjedynamik — får känna ett lugnande inflytande från himlen. Det är tröstande att ”känna och se” att han uppstod från de döda

”med läkedom i sina vingar”,¹⁸ att vi tack vare honom återigen kommer att möta och omfamna de av våra kära som avlidit. Vår omvändelse till honom belönas förvisso med läkedom.¹⁹

Jag vet med säkerhet att allt detta är sant. Av denna anledning stämmer jag in i det som invånarna i det forntida Amerika utropade: ”Hosianna! Välsignat vare den allrahögste Gudens namn!”²⁰ Han ger oss frälsning. Jag vittnar om att Jesus är Kristus, den helige Messias. Han är härskarornas Herre, vår Frälsare och Återlösare. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Nephi 18:25.
2. 3 Nephi 11:15.
3. Se Matt. 16:16–17.
4. Se Mosiah 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince* (Lille prinsen) (1971), s. 63.
6. Se Ether 4:13.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 131.
8. Se L&F 101:16.
9. Se Moroni 10:3–5.
10. 1 Nephi 17:45.
11. Moroni 7:48.
12. Se Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Se Helaman 5:12.
14. Mosiah 4:30.
15. Se 3 Nephi 9:13.
16. Se L&F 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2 Nephi 25:13; se också 3 Nephi 25:2.
19. Se 2 Nephi 16:10; 3 Nephi 9:13.
20. Se 3 Nephi 11:15–17.

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Det största och främsta budet

Vi har ett liv av hängivet lärjungeskap att ge för att visa vår kärlek till Herren.

Det finns nästan ingen grupp i historien som jag har mer medkänsla med än de elva kvarvarande apostlarna omedelbart efter att världens Frälsare dog. Jag tror att vi ibland glömmar hur oerfarna de fortfarande var och hur helt beroende av Jesus de måste ha varit. Till dem hade han sagt: "Så länge har jag varit hos er, och [ni] har inte lärt känna mig?"¹

Men som de såg det hade han inte varit med dem särskilt länge alls. Tre år är ingen lång tid för att kalla ett helt kворum av tolv apostlar bland en handfull nyomvända, rena dem från gamla vanors felaktiga lärdomar, lära dem om Jesu Kristi förunderliga evangelium och sedan lämna åt dem att föra verket vidare tills även de blev dödade. Hisnande framtidsutsikter för en grupp nyligen ordinerade äldster.

Särskilt det där att lämnas ensamma. Gång på gång hade Jesus försökt tala om för dem att han *inte* skulle stanna kvar hos dem kroppsligen, men de varken kunde eller ville förstå en sådan omvälvande tanke. Markus skriver:

"Han ... undervisade sina lärjungar. Han sade: 'Människosonen skall utlämnas i människors händer, och

de kommer att döda honom, och efter tre dagar skall han uppstå.'

Men de förstod inte vad han sade och vågade inte fråga honom."²

Sedan, efter en så kort tid av undervisning och ännu kortare tid för förberedelse hände det otänkbara, det otroliga var sant. Deras Herre och Mästare, deras Rådgivare och Kung, blev korsfäst. Hans tid på jorden var över och den lilla kyrkan han hade organiserat verkade dömd att hånas och bestämd att utrotas. Hans apostlar såg honom som uppstånden, men det gjorde dem bara ännu mer förvirrade. De undrade säkert "vad gör vi nu?" och för att få svar vände de sig till Petrus, den främste aposteln.

Jag ber er ha överseende med att jag här går en smula utanför skriften i min beskrivning av samtalet. Petrus sade ungefär så här till sina kolleger: "Bröder, det har varit tre härliga år. Ingen av oss kunde för några månader sedan ens ha föreställt sig de under vi har sett och den gudomlighet vi upplevt. Vi har talat med, bett med och arbetat med Guds Son själv. Vi har vandrat med honom och gråtit med honom, och den där hemska kvällen när allt tog slut grät ingen

bittrare än jag. Men det är slut. Han har avslutat sitt verk och han har uppstått ur graven. Han har utarbetat sin egen och vår frälsning. Så nu frågar ni: 'Vad gör vi nu?' Jag kan inte säga annat än att ni går tillbaks till ert gamla liv och gläds. 'Jag ger mig ut och fiskar.'" Och åtminstone sex av de tio återstående apostlarna höll med: "Vi går också med dig." Johannes, som var en av dem, skriver: "De gick ut och steg i båten."³

Men tyvärr gick fisket inte så bra. Den första natten tillbaks på sjön fick de ingenting — inte en enda fisk. När morgonen grydde vände de besviket mot land, där de på avstånd såg en gestalt som ropade till dem: "Mina barn, har ni fått något?" Dystert gav de här apostlarna som blivit fiskare igen det svar som ingen fiskare tycker om att ge. "Nej, ingenting", muttrade de och som för att göra ont värre blev de kallade "barn".⁴

"Kasta ut nätet på högra sidan om båten, så skall ni få",⁵ ropade främlingen — och i och med de enkla orden kände de igen honom. Bara tre år tidigare hade just de här männen fiskat i samma sjö. Också vid det tillfället hade de "arbetat hela natten och inte fått något"⁶ som det står i skriften. Men en man från Galiléen hade stått på stranden och ropat till dem att lägga ut näten, och de "fångade en så stor mängd fisk"⁷ att näten gick sönder och fångsten fyllde båtarna så att de var nära att sjunka.

Nu hände det igen. De här "barnen", som de med rätta kallades, lade ivrigt ut nätet och "nu orkade de inte längre dra upp det för all fisken".⁸ Johannes sade det uppenbara: "Det är Herren."⁹ Och över relingen hoppade den ivrige Petrus.

Efter en glädjefull återförening med den uppstånde Jesus hade Petrus ett samtal med Frälsaren som jag ser

som en avgörande vändpunkt för apostlarnas verksamhet i allmänhet och absolut för Petrus personligen, som ledde till att denna klippa till man hängav sig till ett majestätiskt liv av tjänande och ledarskap. Jesus såg på de skadade små båtarna, de trasiga näten och en väldig hög med fisk, 153 stycken, och sade till sin främste apostel: "[Petrus], älskar du mig mer än dessa?" Petrus svarade: "Ja, Herre, du vet att jag har dig kär."¹⁰

Frälsaren ger en uppmaning, men fortsätter se sin lärjunge i ögonen och säger igen: "[Petrus], älskar du mig?" Av allt att döma förvirrad av att frågan upprepas svarar den store fiskaren en andra gång: "Ja, Herre, du vet att jag har dig kär."¹¹

Frälsaren svarar än en gång kortfattat, men frågar sedan forskande för tredje gången: "[Petrus], har du mig kär?" Vid det här laget känner sig Petrus säkert illa till mods. Kanske finns i hans hjärta minnet från bara några dagar tidigare när han fått samma fråga tre gånger och svarat med eftertryck — men med ett nej. Kanske börjar han undra om han missförstått Läromästarens fråga. Kanske söker han inom sig efter ärlig bekräftelse på det svar han gett så snabbt, nästan automatiskt. Vad Petrus än känner så svarar han för tredje gången: "Herre ... Du vet att jag har dig kär."¹²

Varpå kanske Jesus svarade (och återigen går jag här utanför skriften) ungefär så här: "Men Petrus, varför är du då här? Varför är vi tillbaks på samma strand, vid samma nät, och för samma samtal? Var det inte tydligt då och är det inte tydligt nu att om jag vill ha fisk, så kan jag få fisk? Det jag behöver, Petrus, är lärjungar — och jag behöver dem för alltid. Jag behöver någon som för mina får på bete och räddar mina lamm. Jag behöver någon

som predikar mitt evangelium och försvarar min tro. Jag behöver någon som älskar mig, verkligen älskar mig, och älskar vad vår Fader i himlen har kallat mig att göra. Vårt budskap är inte kraftlöst. Vårt uppdrag är inte övergående. Det är inte något beklagligt. Det är inte hopplöst. Det kommer inte att glömmas bort med tiden. Det är den Allsmäktiges verk, och det kommer att förändra världen. Så Petrus, för andra och antagligen sista gången ber jag dig att lämna allt det här och gå ut och undervisa och vittna, arbeta och tjäna trofast fram till den dag när de behandlar dig på samma sätt som de behandlade mig."

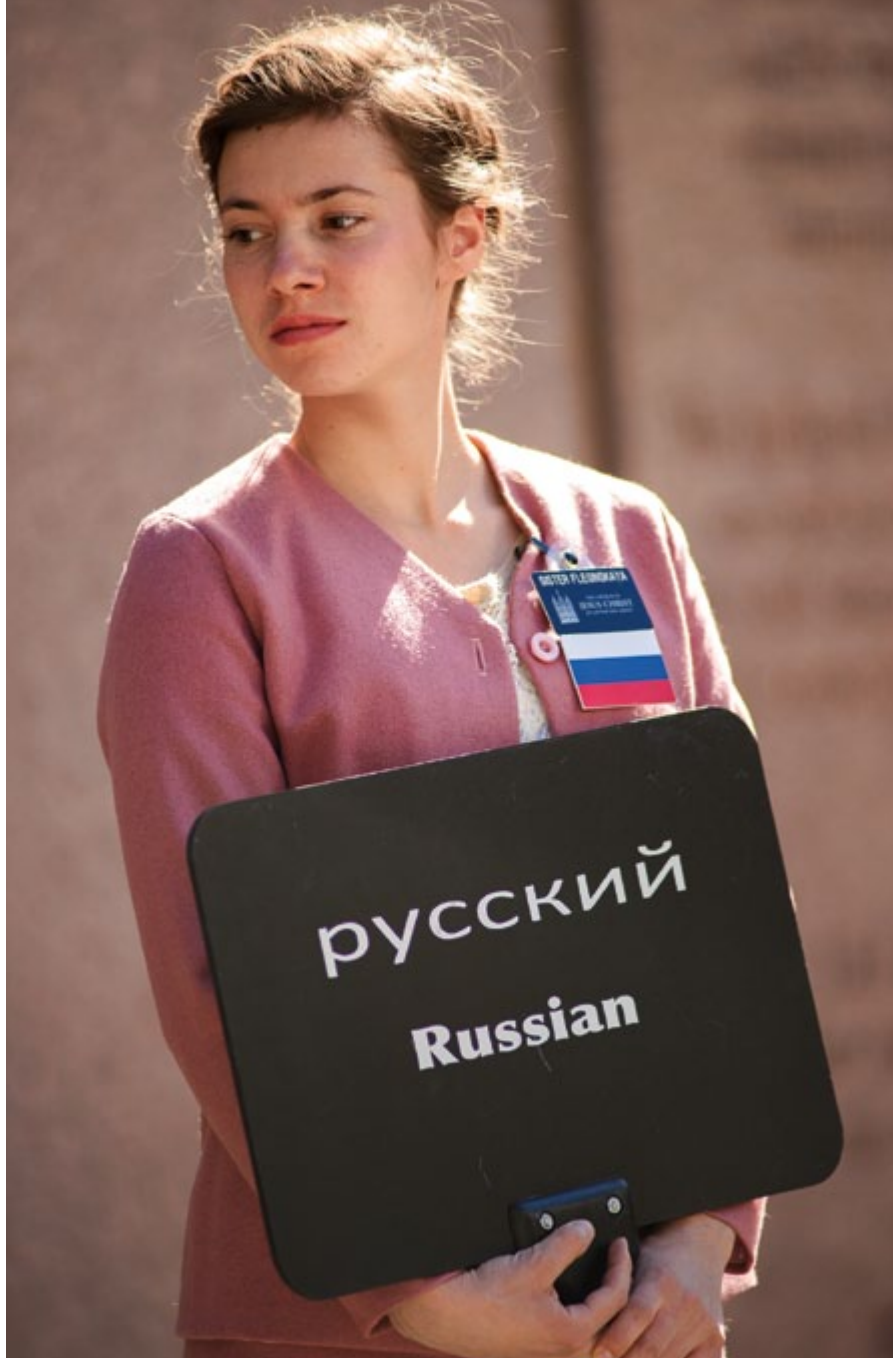
Sedan vände han sig till apostlarna och kan mycket väl ha utropat: "Var ni lika dåraktiga som de skriftlärda och fariséerna? Som Herodes och Pilatus? Tänkte ni liksom de att det här verket kunde dödas helt enkelt genom att döda mig? Tänkte ni liksom de att korset, spikarna och graven var slutet på alltsammans och att var och en lugnt kunde gå tillbaka till att vara det ni varit förut? Barn, berörde mitt liv

och min kärlek inte era hjärtan djupare än så?"

Mina älskade bröder och systrar, jag vet inte säkert vad vi kommer att uppleva på domens dag, men jag skulle vara mycket förvånad om inte Gud någon gång under det samtalet ställer samma fråga till oss som han ställde till Petrus: "Älskade du mig?" Jag tror att han vill veta om vi i vår mycket dödliga, mycket otillräckliga och ibland barnsliga förståelse av saker och ting åtminstone förstod *ett* bud, det största och främsta budet av alla: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd."¹³ Och om vi i det ögonblicket kan stamma fram: "Ja, Herre, du vet att jag har dig kär", så kanske han påminner oss om att det främsta kännetecknet på kärlek alltid är lojalitet.

"Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud",¹⁴ sade Jesus. Så vi har vår nästa att välsigna, barn att beskydda, de fattiga att lyfta och sanningen att försvara. Vi har fel att ställa tillrätta, sanningar att sprida och gott att göra.

tillbaka, att hålla sig trofast, att älska Gud och att hjälpa till. I kallelsen till bestämd trofasthet innefattar jag varje återvänd missionär som någonsin stått i en dopbassäng och med armen vinkelrätt sagt "med fullmakt av Jesus Kristus".¹⁶ Den fullmakten skulle förändra din nyomvända för alltid, men det var också meningen att den skulle förändra dig för alltid. Till kyrkans ungdomar som växer upp till tempel, missioner och äktenskap säger vi: "Älska Gud och förbli rena från detta släktes blod och synder. Ni har ett monumentalt arbete att utföra, framhävt av det underbara tillkännagivandet som president Thomas S. Monson framförde i går morse. Er Fader i himlen förväntar sig att ni ska visa honom lojalitet och kärlek under varje stadium av ert liv."

Till alla som hör min röst genljuder Kristi röst genom tidsåldrarnas korridorer med frågan till var och en av oss: "Har du mig kär?" För var och en av oss svarar jag av hela mitt hjärta och hela min själ: "Ja, Herre, vi har dig kär." Och eftersom vi har satt "handen till plogen"¹⁷ kommer vi aldrig att se tillbaka förrän verket är fullbordat och kärleken till Gud och vår nästa regerar i världen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh. 14:9.
2. Mark. 9:31–32.
3. Joh. 21:3.
4. Se Joh. 21:5.
5. Joh. 21:6.
6. Luk. 5:5.
7. Luk. 5:6.
8. Joh. 21:6.
9. Joh. 21:7.
10. Joh. 21:15.
11. Joh. 21:16.
12. Joh. 21:17.
13. Luk. 10:27; se också Matt. 22:37–38.
14. Joh. 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), s. 656; se kapitel 62 för mer om den nyligen organiserade kyrkans belägenhet.
16. L&F 20:73.
17. Luk. 9:62.

Kort sagt, vi har ett liv av hängivet lärjungeskap att ge för att visa vår kärlek till Herren. Vi kan inte sluta och vi kan inte gå tillbaka. Efter ett möte med den levande Gudens levande Son är ingenting någonsin vad det var förut. Jesu Kristi korsfästelse, försoning och uppståndelse utmärker början på ett kristet liv, inte slutet. Det var denna sanning, denna verklighet, som gjorde att en handfull galileiska fiskare som blivit apostlar igen, och som var utan "synagoga eller svärd"¹⁵, lämnade näten en andra gång och formade historien i den värld som vi nu lever i.

Jag vittnar ur djupet av mitt hjärta

och med all min själs kraft till alla som hör min röst att dessa apostoliska nycklar har återställts till jorden och finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Till dem som ännu inte anslutit sig till oss i denna stora, slutliga Kristi sak säger vi: "Kom och var med." Till dem som en gång var med oss men som dragit sig tillbaka och föredrar att välja och vraka bland några få kulturella smårätter från återställensens smörgåsbord och avstår från resten av läckerheterna, säger jag att jag är rädd för att ni kommer att få uppleva långa nätter och tomma nätter. Kallelsen innebär att komma

President Thomas S. Monson

Tänk på välsignelserna

Vår himmelske Fader känner till våra behov och hjälper oss när vi ber honom om hjälp.

Mina kära bröder och systrar, vid den här konferensen är det 49 år sedan jag den 4 oktober 1963 understöddes som medlem i de tolv apostlarnas kворum. 49 år är en lång tid. Men på många sätt känns det som om det var alldeles nyss som jag stod bakom tabernaklets talarstol och höll mitt första tal vid en generalkonferens.

Mycket har förändrats sedan den 4 oktober 1963. Vi lever i en ojämförlig tid i världshistorien. Vi har blivit så rikt välsignade. Men ändå är det ibland svårt att betrakta problemen och lösläpptheten runtomkring oss utan att bli nedslagen. Jag har funnit att om vi i stället för att uppehålla oss vid det negativa tar ett steg tillbaka och tänker på välsignelserna i vårt liv, till synes små och ibland förbisedda välsignelser, så finner vi större lycka.

När jag har tänkt tillbaka på de gångna 49 åren har jag gjort några upptäckter. En är att de otaliga upplevelser jag haft inte nödvändigtvis var sådana som man skulle beteckna som utöver det vanliga. Faktum är att när de ägde rum föreföll de ofta all dagliga. Och ändå, när jag ser tillbaka ser jag att de berikade och var till välsignelse i mångas liv — inte minst mitt eget. Jag rekommenderar att du också gör det — att du inventerar ditt liv och

framför allt letar efter de välsignelser, både stora och små, som du har fått.

Gång på gång när jag har tänkt tillbaka på åren som gått har min insikt fördjupats om att våra böner blir hörda och besvarade. Vi är förtroga med sanningen som återfinns i Andra Nephi i Mormons bok: "Människorna är till för att de skall kunna ha glädje."¹ Jag vittnar om att mycket av den glädjen följer när vi inser att vi kan kommunicera med vår himmelske Fader i bön och att de bönerna blir hörda och besvarade — kanske inte på det sätt eller vid den tidpunkt vi förväntar oss, men de *blir* besvarade och det av en himmelsk Fader som känner och älskar oss på ett fullkomligt sätt och som vill att vi ska vara lyckliga. Har han inte lovat oss och sagt: "Var ödmjuk så skall Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner."²

Under de minuter jag har till mitt förfogande skulle jag vilja ge er bara ett litet urval av de upplevelser jag haft där böner blivit hörda och besvarade och där jag så här i efterhand ser att de blev till välsignelse i både mitt och andras liv. Min dagbok som jag fört i alla dessa år har hjälpt mig med detaljer som det är osannolikt att jag annars skulle ha kunnat berätta om.

I början av 1965 fick jag i uppdrag att närvara vid stavskonferenser och

att hålla andra möten i södra Stilla-havsområdet. Det här var mitt första besök i den delen av världen och det var en oföglömlig tid. Det hände så mycket i andligt avseende under det här uppdraget när jag träffade ledare, medlemmar och missionärer.

Lördagen och söndagen den 20 och 21 februari var vi i Brisbane i Australien för att hålla stavens reguljära konferenssessioner. Under lördagens möten blev jag presenterad för en distriktspresident från ett angränsande område. När jag skakade hand med honom fick jag en kraftfull ingivelse att jag borde tala med honom och ge honom råd, så jag frågade om han ville göra mig sällskap till söndagens morgonsession så att jag kunde följa ingivelsen.

Efter söndagens session fick vi tillfälle att samtala med varandra. Vi talade om hans många ansvar som distriktspresident. När vi gjorde det kände jag mig manad att ge honom bestämda råd i fråga om missionsarbetet och hur han och hans medlemmar kunde hjälpa heltidsmissionärerna i deras arbete i hans område. Jag fick senare veta att han hade bitt till Gud om vägledning i det här avseendet. För honom var vårt möte ett särskilt vittnesbörd om att hans böner hade blivit hörda och besvarade. Det var ett till synes all dagligt möte, men ett som jag är övertygad om styrdes av Anden och som påverkade distriktspresidentens liv och verksamhet, hans medlemmars liv och missionärernas framgång där.

Mina bröder och systrar, Herrens avsikter genomförs ofta av att vi följer Andens ledning. Jag tror att ju mer vi handlar efter den inspiration och de ingivelser vi får, desto mer anförtror Herren oss sina ärenden.

Jag har lärt mig, som jag sagt i tidigare tal, att aldrig skjuta upp en

ingivelse. Vid ett tillfälle för många år sedan då jag simmade mina vändor i det gamla Deseret Gym i Salt Lake City blev jag inspirerad att åka till Universitetssjukhuset och hälsa på en god vän som hade förlorat rörelseförmågan i benen på grund av en elakartad tumör och påföljande operation. Jag gick genast upp ur bassängen, klädde på mig och gav mig i väg för att besöka den här gode mannen.

När jag kom till hans rum var det

tomt. När jag gick och frågade var han var någonstans fick jag veta att han förmodligen befann sig i området där simbassängen var, ett område som användes för sjukgymnastik. Det visade sig vara riktigt. Han hade åkt dit i sin rullstol och var ensam i rummet. Han satt vid borten ändan av simbassängen, där vattnet var som djupast. Jag ropade till honom, och han styrde rullstolen mot mig för att hälsa. Vi hade en trevlig pratstund,

och jag följde med honom tillbaka till hans rum, där jag gav honom en välsignelse.

Min vän berättade senare att han hade varit djupt förtvivlad den dagen och hade övervägt att ta sitt liv. Han hade bett om hjälp men kände att hans böner inte blev besvarade. Han åkte till bassängen med tanken att det skulle vara ett sätt att göra slut på hans förtvivlan och styrde rullstolen dit där vattnet var som djupast. Jag kom i grevens tid eftersom jag hade lyssnat till det jag visste var inspiration från ovan.

Min vän levde i många år därefter — år fyllda av lycka och tacksamhet. Jag är så glad att jag kunde vara ett redskap i Herrens hand den där kritiska dagen vid simbassängen.

Vid ett annat tillfälle var syster Monson och jag på väg hem efter att ha besökt några vänner. Jag fick ingivelsen att vi skulle åka in till stan — det var en längre sträcka — och besöka en äldre änka som hade bott i vår församling. Hon hette Zella Thomas. Hon bodde då på ett vårdhem. Vi kom dit tidigt på eftermiddagen. Hon såg så skröplig ut, men hon låg fridfullt i sin säng.

Zella hade varit blind länge, men hon kände genast igen våra röster. Hon frågade mig om jag kunde ge henne en välsignelse och tillade att hon var redo att dö om Herren ville att hon skulle återvända hem. Det var en ljuv och fridfull anda i rummet, och vi visste alla att den tid som återstod för henne i jordelivet skulle vara kort. Zella tog mig vid handen och sade att hon hade bett innerligt att jag skulle komma och besöka henne och ge henne en välsignelse. Jag sade att vi hade kommit efter inspiration direkt från vår himmelske Fader. Jag kysste henne på pannan, medveten om att jag kanske inte skulle få träffa henne igen i jordelivet. Det visade sig vara

riktigt, för hon gick bort dagen efter. Att jag kunde skänka vår kära Zella lite tröst och frid var till välsignelse för både henne och mig.

Tillfället att vara till välsignelse i någon annans liv kommer ofta oväntat. En mycket kall lördagskväll vintern 1983–1984 körde syster Monson och jag flera mil till Midway i Utah, en dal uppe i bergen där vi har ett hus. Det var 31 minusgrader den kvällen och vi ville förvissa oss om att allt var väl med vårt hus där. Vi såg efter och fann att allt var bra, så vi började köra tillbaka till Salt Lake City. Vi hade nätt och jämnt tagit oss de få kilometrerna till landsvägen när motorn dog. Vi var fullständigt strandsatta. Jag har väl sällan, om ens någonsin, frusit så som vi frös den kvällen.

Vi började motvilligt gå mot närmaste stad. Bilarna susade förbi. Slutligen stannade en bil och en ung man erbjöd sig att hjälpa oss. Vi upptäckte så småningom att dieseln i tanken hade tjocknat på grund av kylan och att det därför inte gick att köra bilen. Den vänlige unge mannen körde oss tillbaka till vårt hus i Midway. Jag försökte ersätta honom för hans hjälp, men han avböjde vänligt. Han sade att han var scout och ville göra en god gärning. Jag talade om för honom vem jag var och han sade att han var tacksam för tillfället att vara till hjälp. Jag antog att han var i missionärsåldern och frågade honom om han hade för avsikt att gå ut som missionär. Han sade att han inte riktigt visste vad han ville göra.

Följande måndagsmorgon skrev jag brev till den unge mannen och tackade honom för hans godhet mot oss. I brevet uppmuntrade jag honom att verka som heltidsmissionär. Jag skickade med en av mina böcker och strök under kapitlen som handlade om missionstjänst.

Omkring en vecka senare ringde den unge mannens mor och sade att hennes son var en fantastisk ung man men att hans livslånga önskan att verka som missionär hade avtagit på grund av olika slags inflytanden i hans liv. Hon sade att hon och hans far hade fastat och bett om en sinnesändring hos honom. De hade skrivit hans namn på bönelistan i templet i Provo. De hoppades att hans hjärta på något sätt skulle påverkas i rätt riktning och att han på nytt skulle få en önskan att gå ut som missionär och tjäna Herren trofast. Modern ville att jag skulle veta att hon betraktade händelserna den där kalla kvällen som ett svar på bönerna de bett på hans vägnar. Jag sade: "Jag håller med."

Vi höll kontakten med den unge mannen och flera månader senare hade syster Monson och jag den stora glädjen att vara med på avskedsmötet innan han gav sig i väg till British Columbia-missionen Vancouver.

Var det en tillfällighet att våra vägar korsade varandra den där kalla decemberkvällen? Det tror jag inte för ett ögonblick. Nej, jag tror att vårt sammanträffande var svaret på en mors och en fars innerliga böner för en älskad son.

Återigen, mina bröder och systerr, vår himmelske Fader känner till våra behov och hjälper oss när vi ber honom om hjälp. Jag tror inte att något av våra bekymmer är för litet eller oviktigt. Herren bryr sig om vårt livs detaljer.

Jag vill avsluta med att berätta något som hände nyligen och som påverkade hundratals människor. Det hände i samband med kulturevenemanget inför invigningen av templet i Kansas City, för bara fem månader sedan. I likhet med så mycket annat i vårt liv tycktes det vid tillfället i fråga bara vara en händelse där allt fungerade. Men

när jag fick höra talas om omständigheterna kring kulturevenemanget som hölls kvällen före tempelinvigningen, insåg jag att framträdandet den kvällen var något utöver det vanliga. Det var faktiskt anmärkningsvärt.

Liksom vid alla andra kulturevenemang i samband med tempelinvigningar hade ungdomarna i Kansas City-templets distrikt övat in framträdandet i skilda grupper i sina egna områden. Meningen var att alla skulle träffas i den hyrda inomhusarenan på lördagsmorgonen, samma dag som de skulle uppträda, så att de kunde lära sig när och var de skulle komma in, var de skulle stå, hur stort utrymmet skulle vara mellan dem och personen bredvid, hur de skulle göra sorti och så vidare — många detaljer som de måste lära sig under dagens lopp allteftersom de ansvariga satte ihop de olika scenerna så att framträdandet skulle flyta på fint och kännas professionellt.

Men de hade ett stort problem den dagen. Hela uppsättningen var beroende av inspelade avsnitt som skulle visas på en jumbotron, en storbildsskärm. De inspelade avsnitten var avgörande för hela uppsättningen. De band inte bara ihop allt, utan varje inspelat avsnitt introducerade också nästa del av framträdandet. Filmavsnitten utgjorde den ram som hela uppsättningen var beroende av. Och så fungerade inte jumbotronen.

Tekniker arbetade febrilt på att lösa problemet medan hundratals ungdomar väntade och förlorade viktig repetitionstid. Det hela började verka omöjligt.

Upphovsmannen och regissören Susan Cooper berättade senare: "När vi hade gått från plan A till B till Ö visste vi till slut att det inte skulle gå ... Vi tittade på tidsschemat och insåg att vi inte skulle klara det, men

de hade hittat och löst problemet. Han sade att det var bara tur att de hittat lösningen, men alla ungdomar visste bättre.

När vi kom in i inomhusarenan den där kvällen hade vi ingen aning om vilka svårigheter de haft under dagen. Det fick vi veta först senare. Men det vi såg var ett vackert uppförande som flöt på fint — ett av de bästa jag sett. Ungdomarna utstrålade en underbar och kraftfull anda som uppfattades av alla som var där. De tycktes veta exakt när de skulle komma in, var de skulle stå och hur de skulle samverka med alla andra på scenen. Jag blev förbluffad när jag fick veta att generalrepetitionen hade kortats av och att många nummer inte hade övats in gemensamt av hela gruppen. Det kunde ingen ha anat. Herren hade kompenserat för det som saknades.

Jag upphör aldrig att förundras över hur Herren kan skapa motivation hos och leda varje del av sitt rike och ändå ha tid att ge inspiration i fråga om en enskild person — eller ett kultur-evenemang eller en jumbotron. Det faktum att han kan det och gör det är ett vittnesbörd för mig.

Mina bröder och systrar, Herren är del av allas vårt liv. Han älskar oss. Han vill välsigna oss. Han vill att vi ska be honom om hjälp. När han leder oss, när han hör och besvarar våra böner, finner vi den lycka som han vill att vi ska ha här och nu. Må vi vara medvetna om hans välsignelser i vårt liv, är min bön i Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 2:25.
2. L&F 112:10.
3. Susan Cooper, i Maurine Proctor, "Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration", *Meridian Magazine*, 9 maj 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9 maj 2012.

vi visste också att vi hade en av våra främsta resurser på golvet nedanför oss — 3 000 ungdomar. Vi behövde gå ner till dem och berätta vad som hade hänt och använda oss av deras tro.”³

En timme innan publiken skulle börja komma in i arenan knäböjde 3 000 ungdomar på golvet och bad tillsammans. De bad om att de som försökte få jumbotronen att fungera skulle vara inspirerade och veta

hur de skulle laga den. De bad sin himmelske Fader att kompensera för det som de själva inte kunde göra på grund av tidsbristen.

En som skrev om det efteråt sade: ”Det var en bön som ungdomarna aldrig ska glömma, inte därför att golvet var hårt utan för att Anden rörde vid deras innersta.”⁴

Det dröjde inte länge förrän en av teknikerna kom och sade att

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Var en mera kristen kristen

*Det här är Kristi kallelse till varje kristen i dag:
"För mina lamm på bete ... var en herde för mina får."*

Vad innebär det att vara kristen? En kristen tror på Herren Jesus Kristus och att han är Guds bokstavliga Son, sänd av sin Fader att lida för våra synder i den storslagna kärleksakt som vi kallar försoningen.

En kristen tror att genom Gud Faderns nåd och hans Son Jesus Kristus kan vi omvända oss, förlåta andra, hålla buden och ärva evigt liv.

Att vara *kristen* innebär att ta på sig Kristi namn. Vi gör det genom att låta döpa oss och ta emot den Helige Andens gåva genom handpåläggning av dem som bär hans prästadömes myndighet.

En kristen vet att Guds profeter genom tiderna alltid har vittnat om Jesus Kristus. Denne Jesus visade sig tillsammans med vår himmelske Fader för profeten Joseph Smith 1820 och återställde evangeliet och sin ursprungliga kyrkas organisation.

Tack vare skrifterna och Joseph Smiths vittnesmål vet vi att Gud, vår himmelske Fader, har en förhärligad och fullkomlig kropp av kött och ben. Jesus Kristus är hans Enfödde Son i

köttet. Den Helige Anden är en person som består av ande och vars uppgift det är att vittna om Fadern och Sonen. Gudomen utgörs av tre separata och åtskilda varelser, förenade i samma syfte.

Med de här lärdomarna som grund för vår tro, kan det då råda något tvivel om eller ifrågasättas att medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är kristna? Ändå återstår för varje kristen en enkel fråga: Vilka slags kristna är vi? Med andra ord, hur går det för oss i vår strävan att följa Kristus?

Låt oss tillsammans beakta två kristna lärjungars erfarenhet:

"När Jesus vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön. De var fiskare.

Han sade till dem: 'Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.'

Genast lämnade de näten och följde honom."¹

Som dagens kristna har vi tillfälle att handla genast, omedelbart och beslutsamt, precis som Petrus och Andreas gjorde: "Genast lämnade

de näten och följde honom."² Vi är också kallade att lämna våra nät, att överge världsliga vanor, seder och traditioner. Vi är också kallade att överge våra synder. "Och [Jesus] kallade till sig folket och ... sade till dem: 'Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.'³ Att avstå från ogudaktigt beteende är början på den omvändelse som medför en mäktig förändring i hjärtat till dess "vi inte längre har någon benägenhet att göra ont".⁴

Den här förändringen kallas omvändelse och är möjlig endast tack vare Frälsaren. Jesus lovade: "Om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras svaghet ... och min nåd är tillräcklig för alla människor som ödmjukar sig inför mig. Ty om de ödmjukar sig inför mig och har tro på mig, då skall *jag göra så att det svaga blir starkt för dem*."⁵ Då vi *förnyas* i Kristus förändras vår innersta natur och vi vill inte längre återvända till vårt gamla liv.

Trots detta blir trofasta kristna alltid välsignade med att utsättas för svårigheter och besvikelser. När sådana förädlade utmaningar kommer kan vi frestas att återvända till vårt gamla liv. Efter sin korsfästelse visade Frälsaren sig för kvinnorna och berättade att bröderna skulle finna honom i Galiléen. När Petrus, den främste aposteln, återvände till Galiléen gick han också tillbaka till det han kunde — till det som han kände sig hemma med. "Jag ger mig ut och fiskar",⁶ förklarade han och tog flera lärjungar med sig.

Petrus och de andra fiskade faktiskt hela natten utan att få någon fisk. Nästa morgon stod Jesus på stranden och ropade till dem över vattnet: "Kasta ut nätet på högra sidan." Lärjungarna i båten följde Frälsarens uppmaning och fann genast att deras nät på ett mirakulöst sätt fylldes till

bristningsgränsen. Johannes kände omedelbart igen Frälsarens röst och Petrus kastade sig genast i vattnet och simmade till stranden.⁷

Kristna som har återvänt till sitt gamla mindre trofasta liv bör beakta Petrus trofasta exempel. Tveka inte. Kom och lyssna och känn igen Mästarens röst som ropar på er. Kom sedan genast tillbaka till honom och ta på nytt emot hans rika välsignelser.

När bröderna återvände till stranden bjöds de på en fest med fisk och bröd. "Kom och ät",⁸ löd Frälsarens inbjudan. Under måltiden frågade han Petrus tre gånger: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Då Petrus gav uttryck för sin kärlek uppmanade Frälsaren honom: "För mina lamm på bete ... var en herde för mina får."⁹

Det här är Kristi kallelse till varje kristen i dag: "För mina lamm på bete ... var en herde för mina får" — sprid mitt evangelium till både ung och gammal och lyft, välsigna, trösta, uppmuntra och stärk dem, speciellt dem som tänker och tror annorlunda än vi gör. Vi för hans lamm på bete

i våra hem genom vårt sätt att leva efter evangeliet: vi håller buden, ber, studerar skrifterna och söker efterlikna hans kärlek. Vi är en herde för hans får i kyrkan när vi verkar i prästadömetts kворum och biorganisationerna. Och vi är en herde för hans får i hela världen genom att vara goda kristna samhällsmedborgare och tillämpa den rena gudstjänst som består i att besöka och betjäna änkorna, de faderlösa, de fattiga och alla som lider nöd.

För många kan kallet att vara en kristen tyckas krävande, till och med överväldigande. Men vi behöver inte frukta eller känna oss otillräckliga. Frälsaren har lovat att göra oss dugliga till hans verk. "Följ mig", sade han, "så skall *jag* göra er till människofiskare".¹⁰ När vi följer honom välsignar han oss med gåvor, talanger och kraften att göra hans vilja, vilket får oss att gå utanför vår bekvämlighetszon och göra sådant som vi inte trodde att vi kunde. Det kan innebära att sprida evangeliet till grannar, rädda dem som är andligen förlorade, verka som heltidsmissionär, tjäna i

templet, fostra barn med särskilda behov, älska den vilsegångne, hjälpa en sjuk maka, uthärda missförstånd eller genomgå lidande. Det innebär att vi måste förbereda oss själva inför att anta hans kallelse genom att säga: "Jag går vart du styr mina steg. Jag säger det du vill att jag ska säga. Jag gör vad du ber mig att göra. Jag är den du vill att jag ska vara."¹¹

För att vara den som vår himmelske Fader vill att vi skall vara, följer vi Jesus Kristus. Jag vittnar om att han ständigt uppmanar oss att följa honom. Om det här är första gången som du har hört att sista dagars heliga är hängivna kristna eller om du har varit borta ett tag från kyrkan och vill följa honom på nytt — så var inte rädd! Frälsarens första lärjungar var alla nya medlemmar i kyrkan, nyligen omvända till hans evangelium. Jesus undervisade tålmodigt var och en. Han hjälpte dem att uppfylla sina ansvar. Han kallade dem sina vänner och lade ner sitt liv för dem. Och han har redan gjort detsamma för dig och för mig.

Jag vittnar om att genom hans oändliga kärlek och nåd kan vi bli mera kristna kristna. Tänk på följande kristuslika egenskaper. Vad gör vi för att stärka dem inom oss?

Kristen kärlek. Frälsaren värdesatte alla. Han var vänlig och hade medkänsla med alla, han lämnade de nittionio för att finna den enskilde,¹² ty för honom är "till och med alla hårstrån på [vårt] huvud ... räknade".¹³

Kristen tro. Trots frestelser, prövningar och förföljelser litade Frälsaren på vår himmelske Fader och valde att vara trofast och lydlig mot hans bud.

Kristen uppoffring. Under hela sitt liv gav Frälsaren av sin tid och sin energi, och till slut gav han sig själv genom försoningen så att alla Guds barn skulle kunna uppstå och få möjlighet att ärva evigt liv.

Kristen omsorg. Liksom den

barmhärtige samariten räckte Frälsaren alltid ut handen för att rädda, älska och vårda människorna omkring sig, oavsett deras kultur, trosbekännelse eller omständigheter.

Kristet tjänande. Oavsett om Frälsaren hämtade vatten ur en källa, lagade en måltid av fisk eller tvättade dammiga fötter tillbringade han dagarna med att tjäna andra — han lyfte de trötta och stärkte de svaga.

Kristet tålmod. I sin egen sorg och under sitt eget lidande väntade Frälsaren på sin Fader. Han har tålmod med oss och väntar på att vi ska finna oss själva och komma hem till honom.

Kristen frid. Under hela sitt tjänande på jorden betonade han förståelse och bidrog till frid. Särskilt bland sina lärjungar lärde han att kristna inte ska strida mot andra kristna, oavsett skiljaktigheter.

Kristen förlåtelse. Han lärde oss att be för dem som förföljer oss. Han visade vägen genom att be att de som korsfäste honom skulle bli förlåtna.

Kristen omvändelse. Liksom Petrus och Andreas känner många igen evangeliets sanning så snart som de hör den. De blir genast omvända. För andra kan det ta längre tid. I en uppenbarelse som gavs genom Joseph Smith lärde Frälsaren: "Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen",¹⁴ den fullkomliga dagen för vår omvändelse. Jesus Kristus är "världens ljus och Återlösare, sanningens Ande".¹⁵

Kristen uthållighet intill änden. Under hela sitt liv slutade Frälsaren aldrig att göra sin Faders vilja utan fortsatte i rättfärdighet, godhet, barmhärtighet och sanning tills hans jordiska liv var slut.

Detta är några av karaktäsegenskaperna hos dem som hör och ger akt på Frälsarens röst. Som ett av hans särskilda vittnen på jorden bär jag mitt kristna vittnesbörd om att han kallar er i dag: "Kom ... och följ mig."¹⁶ Kom och gå på den stig som leder till evig lycka, glädje och evigt liv i vår himmelske Faders rike. I Jesu Kristi, vår Frälsares och Återlösares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 4:18–20.
2. Mark. 1:18.
3. Mark. 8:34.
4. Mosiah 5:2.
5. Ether 12:27; kursivering tillagd.
6. Joh. 21:3.
7. Se Joh. 21:3–8.
8. Joh. 21:12.
9. Se Joh. 21:15–17.
10. Matt. 4:19; kursivering tillagd.
11. Se "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178.
12. Se Matt. 18:12–14.
13. Luk. 12:7.
14. L&F 50:24.
15. L&F 93:9.
16. Luk. 18:22.

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas kворum

Glädjen i att återlösa de döda

"Han skall inplanta i barnens hjärtan de löften som gavs till fäderna, och barnens hjärtan skall vända sig till sina fäder."

Herren uppenbarade den upphöjda läran om dopets heliga förrättning för profeten Joseph Smith. Det ljuset gavs när andra kristna kyrkor lärde att döden oåterkalleligen och i all evighet avgjorde själens öde. De lärde att de döpta besatt oändlig glädje medan alla andra stod inför evig pina utan hopp om återlösning.

Herrens uppenbarelse att dop genom rätt prästadömsmyndighet kunde utföras för de döda genom ställföreträdare gjorde att följande uttalande var rättvist: "Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike."¹ Ställföreträdande dop kan på ett barmhärtigt sätt erbjuda denna vitala förrättning till alla värdiga bortgångna personer som inte tog emot den när de levde.

Denna underbara lära är ännu ett vittne om Jesu Kristi försonings allomfattande natur. Han gjorde så att frälsning är möjlig för varje ångerfull själ. Hans försoning besegrade döden och han låter varje värdig bortgången person ta emot alla frälsningens förrättningar genom ställföreträdare.

I ett brev som skrevs för över 150 år sedan sade Joseph Smith: "De heliga har privilegiet att låta döpa sig

för ... sina släktingar som är döda ... som har tagit emot evangeliet i anden, genom ... dem som har fått i uppdrag att predika för dem."² Senare lade han till: "De heliga som försummar [läran] när det gäller deras avlidna släktingar, gör det med fara för sin egen frälsning."³

Profeten Elia gav nycklarna för ställföreträdande arbete till Joseph Smith i templet i Kirtland⁴ för att uppfylla Herrens löfte att "han skall inplanta i barnens hjärtan de löften som gavs till fäderna, och barnens hjärtan skall vända sig till *sina* fäder".⁵

Genom fortsatt uppenbarelse till Joseph Smith och efterkommande profeter har vi fått en insikt i och program för tempeltjänst och släktforskning som stöder detta. Varje profet sedan Joseph Smith har betonat det ofrånkomliga behovet att utföra alla förrättningar för oss själva och våra avlidna släktingar.

Tempeltjänsten och släktforskningsarbetet är olika sidor av samma verk. De sitter ihop på samma sätt som förrättningarna dopet och den Helige Andens gåva. En del medlemmar kanske inte kan göra både ock på grund av hälsa eller avstånd till templet.

President Howard W. Hunter lärde:

"Vi måste utföra de prästadömsförrättningar i templet som behövs för vår egen upphöjelse. Sedan måste vi utföra det nödvändiga arbetet för dem som dött utan att de haft möjlighet att acceptera evangeliet här på jorden. Arbetet för andra människor sker i två steg: för det första genom att vi släktforskar för att finna namnen på våra förfäder, och för det andra genom att vi utför tempelförrättningarna, så att de döda får samma möjligheter som erbjuds de levande.

Det finns emellertid många medlemmar i kyrkan som bara har begränsad tillgång till templet. De gör så gott de kan. De släktforskar och låter andra utföra tempelförrättningarna. Å andra sidan finns det några medlemmar som utför tempeltjänst men som underlåter att forska efter sina egna släktlinjer. Fastän de utför ett gudomligt tjänande genom att hjälpa andra, går de miste om en välsignelse genom att inte söka efter sina egna avlidna släktingar enligt gudomligt direktiv från nutida profeter ...

Jag har märkt att de som engagerar sig i släktforskning och sedan utför tempelförrättningar för dem vars namn de funnit, känner en ännu större glädje genom att de erhåller båda halvorna av välsignelsen."⁶

Vår Fader i himlen vill att vi alla ska få båda delarna av välsignelsen som detta ytterst viktiga ställföreträdande arbete för med sig. Han har bett andra visa oss hur vi kan kvalificera oss för det. Det är upp till er och mig att göra anspråk på dessa välsignelser.

Allt arbete ni utför i templet är gott, men när ni tar emot förrättningar i en av era egna förfäders ställe blir tiden i templet ännu heligare, och ni välsignas på ett ännu större sätt. Första presidentskapet har förkunnat: "Vårt främsta ansvar är att forska efter och

identifiera *våra egna* förfäder.”⁷

Vill ni ungdomar veta ett säkert sätt att eliminera motståndarens inflytande i ert liv? Fördjupa er i att forska efter era förfäder, förbered namn för de heliga ställföreträdande förrättningararna som utförs i templet och besök sedan templet för att vara deras ställföreträdare, så att de kan ta emot förrättningararna som dopet och den Helige Andens gåva utgör. När ni är äldre kan ni hjälpa dem ta emot andra förrättningar också. Jag känner inte till något bättre skydd från motståndarens inflytande i ert liv.

I Rysslandmissionen Rostov-na-Donu uppmanades ungdomarna att indexera 2 000 namn var och sedan förbereda minst ett namn ur sin egen familj för templets förrättningar. De som nådde målet blev inbjudna att göra en lång resa till det nya templet i Kiev i Ukraina. En ung man berättade om sin upplevelse: ”Jag brukade spela datospel jättemycket. När jag började indexera hade jag inte tid att spela spel. Först tänkte jag: ’Åh nej! Så hemskt!’ Men när projektet var slut hade jag ingen lust att spela längre ... Släktforskning är något vi kan göra här på jorden som vi kan ta med oss när vi dör.”

Många trofasta heliga har forskat i sin egen släkt och använder reserveringsfunktionen i FamilySearch för att reservera förrättningararna så att deras egna familjemedlemmar kan vara ställföreträdare för dem. Syftet med reserveringsfunktionen är att ge personer tillräckligt med tid till att utföra förrättningararna för egna släktingar och sidolinjer. Det finns i dag 12 miljoner namn och miljontals motsvarande förrättningar som är reserverade. Många namn har varit reserverade i årtal. Det finns utan tvekan förfäder som är glada över att deras namn är klara för templets

förrättningar. Men de är säkert inte lika glada över att de behöver fortsätta vänta på att få sina förrättningar utförda.

Vi uppmanar er som har reserverat många namn att dela med er så att medlemmar i er släkt eller församling och stav kan hjälpa er att utföra arbetet. Ni kan göra detta genom att dela ut tempelkort till medlemmarna i församlingen och staven som är villiga att hjälpa till eller genom att använda FamilySearch datorsystem och skicka in namnen direkt till templet. Det senare alternativet är något som Cindy Blevins från Casper i Wyoming, USA, har gjort i flera år.

Syster Blevins döptes som tonåring och är den enda medlemmen i sin familj som gick med i kyrkan. Hon har släktforskat mycket. Men det finns många fler namn än hon och hennes

närmaste anhöriga kan utföra arbete för. Därför skickar syster Blevins in namnen till templet och hon berättar att de ofta utförs inom några veckor, och vanligtvis i ett av templet som ligger närmast henne. Hon säger att hon tycker om att föreställa sig hur vänner och grannar i hennes egen församling och stav hjälper henne att utföra arbetet för hennes släktingar. Hon uppskattar deras hjälp.

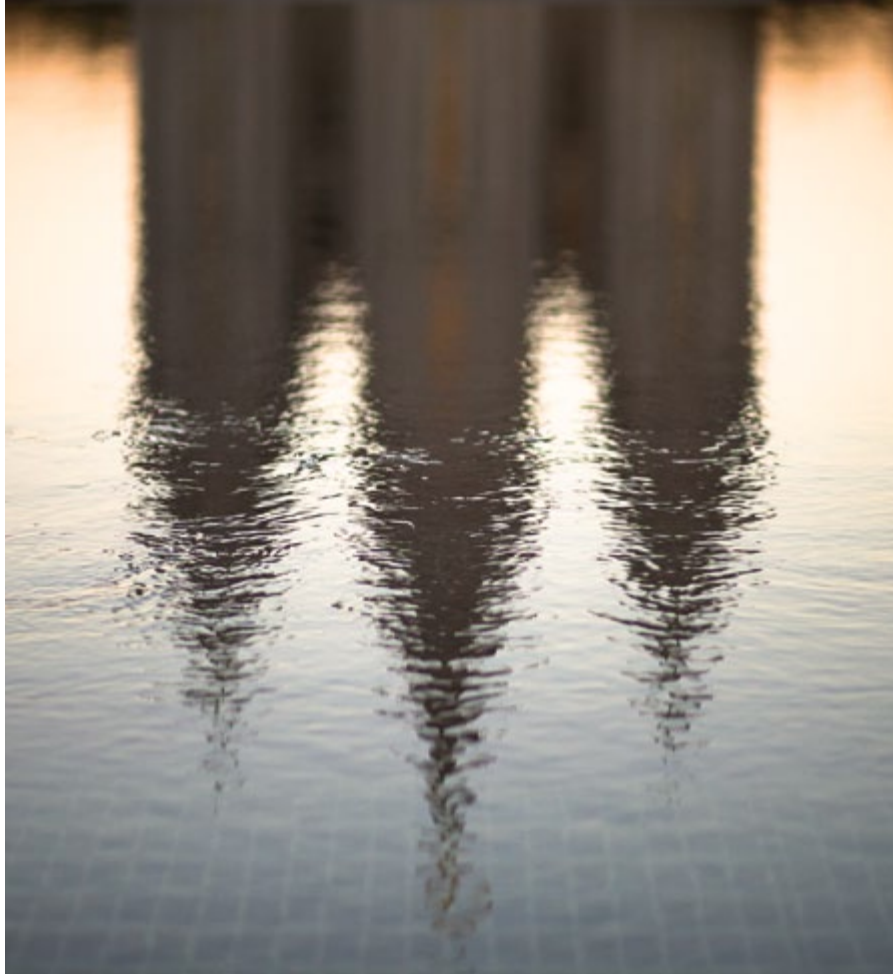
Min kära hustru Jeanene älskade att släktforska. När våra barn var små brukade hon turas om med sina vänner att passa barnen så att hon fick några timmar i veckan till att forska i vår släkt. När vårt yngsta barn flyttade hemifrån skrev hon följande i sin dagbok: ”Jag har fattat ett beslut och jag vill skrika ut det över taken! Mikes gamla sovrum har blivit mitt nya släktforskningskontor. Där finns allt jag

behöver för att samla uppteckningarna och arbeta. Nu kan jag fokusera på det viktiga släktforskningsarbetet och på att sända in namn till templet. Jag är så glad och vill börja på en gång!”⁸

På ett annat ställe i dagboken står det: ”Jag upplevde ett mirakel på Mel Olsens släktforskningskontor. Han gav mig en utskrift av hela släktens antavlor från uppdateringen av Ancestral Files, som innehöll en datoriserad version av alla uppteckningar som hade skickats in till släktforskningsförbundet. Större delen av dem är från fyragenerationsprogrammet som kyrkan drev för många år sedan. Jag hade överväldigats av tanken på det oerhörda arbetet som låg framför mig, att samla alla mina förfäders släktforskning från familjeorganisationer och lägga in dem i datorn innan den första omfattande versionen av den datoriserade Ancestral File gavs ut. Men där fanns de alla, underbara, sorterade, utskrivna där på mitt skrivbord framför mig. Jag var så lycklig och överväldigad att jag bara satt där helt stum och sedan började gråta av lycka ... För mig som har släktforskat ihärdigt och noga under trettio år är datoriseringen av alla dessa uppteckningar så spännande. Och när jag tänker på alla hundratusentals människor som nu eller snart kommer att datorisera omfattande folkräkningar och privata släktforskningsuppteckningar ... Det känns så härligt. Detta är sannerligen Herrens verk och han leder det.”⁹

Jag har smakat tillräckligt av frukten av detta storslagna verk för att veta att Elias nycklar som återställdes till Joseph Smith gör att våra hjärtan kan vändas till varandra och länka oss till de förfäder som väntar på vår hjälp. Genom vårt arbete i heliga tempel här på jorden, med den myndighet som

Frälsaren delegerade till oss, kan våra anfäder ta emot de frälsande förrättningar som kan skänka dem evig glädje.

Tidigare har de som motiverats av en djup övertygelse om heligheten i detta verk modigt mött en utmaning som kan liknas vid att man på egen hand skördar all säd i Nebraska ett korn i taget. Nu finns det många skördetröskor i arbete. Tillsammans kan och kommer vi att utföra det nödvändiga arbetet.

Jag vittnar om att Elias ande vidrör många av vår Faders barn runt om i världen och det gör att arbetet för de döda går framåt med aldrig tidigare skådad hastighet.

Men hur är det med dig? Har du bett om dina förfäders arbete? Lägg ifrån dig sådant som egentligen inte betyder något. Bestäm dig för att göra något som har eviga följder. Du kanske har känt dig manad att söka efter förfäder men anser att du inte är någon släktforskare. Inser du att man inte behöver vara det längre? Man behöver bara känna kärlek och

en innerlig önskan att hjälpa dem på andra sidan slöjan med det som de inte själva kan göra. Se dig omkring. Det finns någon i din omgivning som kan hjälpa dig få framgång.

Det här verket är ett andligt verk, ett enormt samarbete på båda sidorna av slöjan där hjälp ges i båda riktningarna. Var du än är i världen kan bön, tro, beslutsamhet, flit och lite uppoffring leda till att du kan bidra på ett betydelsefullt sätt. Börja nu. Jag lovar dig att Herren kommer att visa dig vägen. Och det kommer att kännas underbart. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh. 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 466–467.
4. Se L&F 110:13–16.
5. L&F 2:2; kursivering tillagd.
6. Howard W. Hunter, ”Ett tempelmotiverat folk”, *Nordstjärnan*, maj 1995, s. 5–6
7. Brev från första presidentskapet, 29 feb. 2012; kursivering tillagd.
8. Jeanene Watkins Scott, personlig dagbok, apr. 1988.
9. Jeanene Scott, personlig dagbok, 23 sep. 1989.

Russell T. Osguthorpe
Söndagsskolans generalpresident

Ett steg närmare Frälsaren

Omvändelse är målet för alla studier av och undervisning om evangeliet. Omvändelse är ingen engångshändelse. Det är en livslång strävan att bli mer lik Frälsaren.

I somras fanns det en kort artikel i *Liahona* och *Ensign* som jag hade skrivit. Min son mejlade mig och sade: "Pappa, kan du inte berätta när det kommer en artikel av dig?" Jag svarade: "Jag ville bara kolla om du läser kyrkans tidningar." Han skrev tillbaka och berättade att hans tioåriga dotter hade "bestått provet. Hon hämtade *Ensign* i brevlådan, kom in i huset och läste den. Sedan kom hon upp till vårt rum och visade oss din artikel."

Min sondotter läste *Ensign* därför att hon ville lära sig. Hon handlade på eget initiativ och använde sin handlingsfrihet. Första presidentskapet godkände nyligen nya utbildningsresurser för ungdomar som stöder unga människors naturliga önskan att lära, använda och berätta om evangeliet. Ni kan gå ut på internet och bekanta er med de nya resurserna. Från och med i januari kommer vi att använda dem i klassrummet. (Gå till lds.org/youth/learn om du vill lära dig mer om de nya utbildningsresurserna för ungdomar.)

När Frälsaren undervisade var den lärandes handlingsfrihet av största vikt. Han visade oss inte bara vad vi

ska undervisa om utan också hur vi ska undervisa. Han fokuserade på den lärandes behov. Han hjälpte personer att själva upptäcka sanningen.¹ Han lyssnade alltid på deras frågor.²

De här nya utbildningsresurserna ska hjälpa oss alla att lära oss och undervisa på Frälsarens sätt i våra hem och i våra klassrum.³ När vi gör det tar vi emot hans inbjudan "kom ... och följ mig"⁴, något som äldste Robert D. Hales så utmärkt undervisade oss om. När man utarbetade de här nya resurserna såg jag ledare och lärare i biorganisationer och seminariet rådgöra med föräldrar för att kunna tillgodose sina elevers behov. Jag har sett unga kvinnor i sina klasser, unga män i sina kворum i aronska prästdömet och ungdomar i Söndagsskolan lära sig att använda sin handlingsfrihet och handla av sig själva.

En söndagsskollärare för ungdomar undrade hur hon skulle kunna hjälpa två autistiska unga män att handla av sig själva. När hon bad eleverna berätta vad de lärde sig var hon orolig för att de två unga männen skulle vägra. Men det gjorde de inte. En av dem ställde sig upp för att berätta vad han hade

lärt sig och bad sedan sin autistiske klasskamrat att hjälpa honom. När den förste började få svårigheter var hans klasskamrat med honom och viskade i hans öra så att han skulle känna att han lyckades. De undervisade båda den dagen. De undervisade om *vad* Frälsaren hade undervisat om men också om *hur* man gör det på Frälsarens sätt. När Frälsaren undervisade gjorde han det av kärlek till den han undervisade, precis som klasskamraten när han hjälpte sin vän.⁵

När vi lär oss och undervisar om hans ord på hans sätt, då tar vi emot hans inbjudan: "Kom ... och följ mig." Vi följer honom ett steg i taget. Och för varje steg närmar vi oss Frälsaren. Vi förändras. Herren visste att andlig tillväxt inte sker på en gång. Den sker gradvis. Varje gång vi tar emot hans inbjudan och väljer att följa honom går vi framåt på vägen mot fullständig omvändelse.

Omvändelse är målet för alla studier av och undervisning om evangeliet. Omvändelse är ingen engångshändelse. Det är en livslång strävan att bli mer lik Frälsaren. Äldste Dallin H. Oaks har påmint oss om att det krävs mer än att vi "skaffar oss *kunskap*". "Att omvända oss ... fordrar att vi *gör* och *blir*."⁶ Så inläring som leder till omvändelse är en ständig process som består i att ha kunskap, göra och bli. På samma sätt fordrar undervisning som leder till omvändelse grundlärar, inbjudningar till handling och utlovade välsignelser.⁷ När vi undervisar om den sanna läran hjälper vi den lärande att veta. När vi inbjuder andra till handling hjälper vi dem att göra eller leva efter läran. Och när vi får Herrens utlovade välsignelser då förändras vi. Liksom Alma kan vi bli nya skapelser.⁸

De nya utbildningsresurserna för ungdomar har ett centralt mål: att

hjälpa ungdomar att omvända sig till Jesu Kristi evangelium. Jag såg nyligen hur en ung man i en söndagsskolklass för ungdomar själv upptäckte den här sanningen. När jag märkte att han hade svårt att se hur försoningen påverkade honom personligen frågade jag om han någonsin känt att han blivit förlåten. Han svarade: "Ja, som den där gången när jag knäckte näsbenet på en kille när vi spelade fotboll. Jag fick dåligt samvete för det. Jag undrade vad jag behövde göra för att må bättre. Så jag gick hem till honom och bad om förlåtelse, men jag visste att jag behövde göra mer än så, så jag bad, och då kände jag att min himmelske Fader också hade förlåtit mig. Det är vad försoningen innebär för mig."

När han berättade om det här i klassen den där dagen läste han ur Johannesevangeliet 3:16 — "ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son" — och vittnade sedan om försoningens kraft. Den här läran var inte längre ett abstrakt begrepp för den unge mannen. Den blev del av hans liv därför att han ställde sin egen fråga och sedan använde sin handlingsfrihet och handlade.⁹

Den här unge mannen blev mer omvänd och det blev också hans klasskamrater. De fokuserade på en grundläggande lärosats genom att studera skrifterna. De relaterade dessa heliga ord till sitt eget liv och vittnade sedan om de välsignelser de fått därför att de levde efter den läran. När vi undervisar om Jesu Kristi evangelium fokuserar vi på skrifterna och nutida profeters ord. Vi öser ur heliga texter för att stärka tro och vittnesbörd och hjälpa alla att bli fullständigt omvända. De nya utbildningsresurserna för ungdomar hjälper alla som använder dem att förstå och leva efter Guds ord.

När jag undervisade de heliga i Costa Rica höll jag fram ett exemplar

av *Undervisning: Den högsta kallelsen* och frågade: "Hur många av er har det här källmaterialet?" Nästan alla räckte upp handen. Jag log och sade: "Och jag är säker på att ni läser den varenda dag, inte sant?" Till min förvåning räckte en syster på första raden upp handen för att visa att hon gjorde det. Jag bad henne komma upp på förhöjningen och berätta. Hon sade: "Jag läser Mormons bok varenda morgon. Sedan läser jag någonting i *Undervisning: Den högsta kallelsen* så att jag kan undervisa mina barn om det jag just lärt mig på det bästa sättet."

Hon ville lära och undervisa om hans ord på hans sätt, så hon studerade hans ord i skrifterna, och sedan studerade hon hur hon skulle undervisa om hans ord så att hennes barn skulle bli fullständigt omvända. Jag tror inte att hennes mönster för studier

och undervisning av evangeliet kom på en gång. Hon beslutade sig för att göra någonting. Och ju mer hon gjorde det som hon visste att hon borde göra, desto mer stärkte Herren henne till att gå hans väg.

Ibland är vägen till omvändelse lång och svår. Min svåger var mindre aktiv i kyrkan under femtio år. Inte förrän i sextioårsåldern började han ta emot Frälsarens inbjudan att komma tillbaka. Många hjälpte honom längs vägen. En hemlärare skickade ett vykort till honom varje månad under 22 års tid. Men han behövde själv fatta beslutet att han ville komma tillbaka. Han behövde använda sin handlingsfrihet. Han behövde ta det första steget — och sedan ett till och ett till. Nu har han beseglats till sin hustru och tjänar i ett biskopsråd.

Nyligen visade vi honom filmerna

Aten, Grekland

som har tagits fram för att hjälpa ledare och lärare att införa de nya utbildningsresurserna. Efter att ha tittat på dem lutade min svåger sig tillbaka i stolen och sade med känsla i rösten: "Om jag hade haft det här när jag var ung så hade jag kanske inte avfallit."

För flera veckor sedan träffade jag en ung man som hade svårigheter. Jag frågade om han var medlem i kyrkan. Han sade att han var agnostiker men att han tidigare i livet känt till kyrkan. När jag berättade om mitt ämbete i Söndagsskolan och att jag skulle tala på generalkonferensen, sade han. "Åh, om du talar, då ska jag titta på den sessionen." Jag hoppas han tittar i dag. Jag vet att om han tittar så har han lärt sig någonting. Det här konferenscentret är en unik plats för inläring och undervisning till omvändelse.

När vi lever efter principerna som de män undervisar om som vi stöder som profeter, siare och uppenbarare, då lär vi oss på Frälsarens sätt.¹⁰ Vi tar ett steg närmare honom. Nu när konferensen går mot sitt slut ber jag alla som hör min röst att ta det steget. Liksom nephiterna fordom kan vi gå "hem och begrunda det som [har sagts], och be till Fadern i [Kristi] namn, så att [vi] kan förstå".¹¹

Vi vill att varje ung person ska förstå. Vi vill att de ska lära sig, undervisa om och leva efter Jesu Kristi evangelium varje dag. Det vill Herren att alla hans barn ska göra. Vare sig du är ett barn, en ungdom eller en vuxen så ber jag dig att komma och gå i hans fotspår. Jag vittnar om att Herren stärker oss för varje steg vi tar. Han hjälper oss att klara av resten av

vägen. När hindren dyker upp fortsätter vi att gå. När tvivlen kommer fortsätter vi att gå. Vi vänder aldrig om. Vi avfaller aldrig.

Jag vittnar om att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus lever. Jag vittnar om att Frälsaren fortsätter att inbjuda oss att komma till honom på samma sätt som han gjorde fordom. Vi kan alla tacka ja till hans inbjudan. Vi kan alla lära oss, undervisa om och leva efter hans ord genom att ta ett steg närmare Frälsaren. När vi gör det blir vi sant omvända. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Joh. 3:1–7. I det här skriftstället besvarade Frälsaren den fråga som Nikodemus hade ställt. Han undervisade utifrån Nikodemus behov. Han lät Nikodemus använda sin handlingsfrihet till att lära sig. Han hjälpte Nikodemus att själv upptäcka svaret.
2. Se Joh. 3:4; Joseph Smith — Historien 1:18.
3. Se "Undervisa på Frälsarens sätt", lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Se Luk. 18:18–22.
5. Se 1 Joh. 4:19.
6. Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan 2001, s. 41: "Att vittna är att *veta* och *betyga*. Evangeliet uppmanar oss att omvända oss, vilket fordrar att vi *gör* och *blir*. Om någon av oss uteslutande förlitar sig på sin kunskap och sitt vittnesbörd om evangeliet, är vi i samma situation som den salige, men fortfarande ofullbordade, aposteln som Jesus uppmanade att omvända sig. Vi känner alla någon som har ett starkt vittnesbörd men som inte handlar i enlighet med det, så att de kan bli omvända."
7. Se Abraham 2:11.
8. Se Mosiah 27:24–26; 2 Kor. 5:17.
9. Se David A. Bednar, "Vaka och håll ut", *Liahona*, maj 2010, s. 43: "Hjälper ni och jag våra barn att bli verksamma personer som verkar och söker lärdom genom studier och genom tro, eller har vi fostrat dem att vänta på att bli undervisade och påverkade? Ger vi som föräldrar i första hand våra barn något att äta som kan jämföras med en andlig fisk, eller hjälper vi dem genomgående att verka, att själva lära sig och att stå fasta och orubbliga? Hjälper vi våra barn att vara ivrigt sysselsatta med att be, söka och bulta?"
10. Se Dennis B. Neuenschwander, "Levande profeter, siare och uppenbarare", *Liahona*, jan. 2001, s. 49–51.
11. 3 Nephi 17:3.

Äldste Marcus B. Nash

i de sjuttios kvarum

Genom tro fullbordas allting

Tron hjälper oss att i säkerhet klättra på evangeliets stig, klara av varje utmaning i livet och återvända till vår himmelske Faders majestätiska närhet.

För inte så länge sedan klättrade flera av oss i familjen Nash upp till toppen av Huayna Picchu, en hög topp intill Machu Picchus forntida inkaruiner i Perus bergmassiv. Det är en mycket brant klättring med hisnande utsikt och branta stup. Många bergsklättrare har tragiskt mist livet genom att falla ner från den smala branta stigen. För att undvika sådana tragedier har starka kablar sedan dess förankrats i Huayna Picchus bergvägg. Vi höll oss fast i dessa kablar när vi klättrade och de hjälpte oss att nå krönet i säkerhet, där utsikten var majestätisk!

Liksom stigen på Huayna Picchu utgör vår jordiska resa en brant och svår klättring som vi behöver vår himmelske Faders hjälp att lyckas slutföra. Av det skälet har han fastställt evangeliets principer och förrättningar så att de kan leda oss till Frälsaren och hans frälsande kraft.¹ Den första av dessa principer, tro på Herren Jesus Kristus,² är som kablarna på Huayna Picchu: Om den är stark och säkert förankrad i Återlösarens klippa³ hjälper den oss att i säkerhet klättra på evangeliets stig, klara av varje utmaning i livet⁴

och återvända till vår himmelske Faders majestätiska närhet. Genom tro fullbordas allting.⁵

Tro är både en handlingsprincip och en kraftprincip.⁶ Det "är inte att ha fullkomlig kunskap om något. Om [vi] därför har tro, så har [vi] hopp om ting som inte syns men som är verkliga."⁷ Det är en övertygelse⁸ som vi fått av Anden genom det vi lärt oss och som får oss att handla,⁹ att följa Frälsarens exempel och att med bönens hjälp hålla hans bud, även under tider av uppoffringar och prövningar.¹⁰ Tron ger oss Herrens kraft som bland annat manifesteras i hoppet om kommande goda ting,¹¹ underverk som bekräftar tron¹² och gudomligt skydd i andliga och timliga angelägenheter.¹³

Ann Rowley var en pionjärkvinna i kyrkans tidigare dagar. Hennes liv gestaltar vilken god inverkan utövan- det av tro har i vårt liv. Syster Rowley, som var en änka från England, utövade sin tro för att följa profetens kall att insamlas i Sion. Hon tillhörde Martins handkärrekompani, som mötte djupa snödrivor längs vägen hösten 1856. De hade nått till en punkt på vandringen då hennes sju barn

bokstavligen svält. Hon skrev: "Jag led av att se mina barn gå hungriga ... Kvällen kom och det fanns ingen mat. Min vana trogen bad jag om Guds hjälp. Jag gick ner på knä och tänkte på de två hårda skeppsskorpor som ... var över sedan sjöresan. De var inte stora och så hårda att man inte kunde bryta av dem. Det var verkligen inte tillräckligt för att mätta åtta personer, och fem bröd och två fiskar var inte heller tillräckligt för att mätta femtusent, men genom ett underverk hade Jesus gjort det. Med Guds hjälp är således inget omöjligt. Jag tog fram skorparna och lade dem i en stor gryta och täckte dem med vatten och bad om Guds välsignelse. Sedan lade jag ett lock på grytan och satte den över elden. När jag lite senare tog av locket fann jag att grytan var fylld med mat. Jag böjde knä med min familj och tackade Gud för hans godhet. Den kvällen hade min familj tillräckligt med mat."¹⁴

Ann Rowley levde efter evangeliet trots stora personliga uppoffringar. Hon behövde hjälp och bad om den i sin bön. Tack vare sin tro var hon fylld av hopp och fick genom ett underverk mat till sina barn. Herren välsignade henne också med den evigt betydelsefulla förmågan att hålla ut "i tro intill änden".¹⁵ Trots en oviss framtid krävde hon inte att få veta hur hon skulle kunna mätta sina barn nästa dag. I stället "hoppades [hon tålmodigt] på Herren"¹⁶ och strävade vidare med hopp — precis som den vackra psalmen uttrycker:

*Led, milda ljus, i dunkel dimfylld
värld, led du mig fram!
Mörk natten är, långt från mitt hem
min färd. Led du mig fram!
Styr du min fot. Min fjärran
framtid's stig
jag vill ej se; ett steg är nog för mig.¹⁷*

Vi kan också utöva sådan tro på Herren, vi kan tro och lita på att vår gode och trofaste Gud¹⁸ kommer att välsigna oss med sin förunderliga kraft, anpassad efter våra omständigheter och i sin rätta tid. När vi gör det kommer vi också att få se Guds hand manifesteras i vårt liv.

Herren befäller oss att "fatta trons sköld, med vilken ni skall kunna släcka de ogudaktigas *alla* brinnande pilar".¹⁹ Satan använder sådant som tvivel, fruktan eller synd för att fresta oss att överge tron och förlora det skydd som den erbjuder. Låt oss i kort-het granska de faktorer som utmanar tron så att vi kan känna igen dem och inte bry oss om motståndarens frestelser.²⁰

För det första: Att tvivla på Herren eller hans evangelium får oss att stå emot Guds ande.²¹ Herrens motgift mot tvivel är enkelt. Som kung Benjamin sade: "Tro på Gud. Tro att han är och att han har skapat allt, både i himlen och på jorden. Tro att han har all visdom och all makt, både i himlen och på jorden. Tro att

människan inte förstår allt det som Herren kan förstå."²²

Om ni, på grund av otro eller tvivel, finner er tro svikta, kom då ihåg att också de forna apostlarna bönföll Herren: "Ge oss mer tro."²³ Med tanke på att tro och förnuft är nödvändiga följeslagare så beakta följande analogi: Tro och förnuft är som de två vingarna på ett flygplan. Båda är nödvändiga för att hålla planet uppe. Om det ur ditt perspektiv tycks som att förnuftet motsäger tron, stanna då upp och kom ihåg att vårt perspektiv är oerhört begränsat jämfört med Herrens.²⁴ Förbise tro lika lite som du skulle ta loss en vinge från ett flygplan uppe i luften. Vårda istället en smula tro och tillåt hoppet det skapar att bli ett ankare för din själ — och för ditt förnuft.²⁵ Det är därför vi är befallda: "Sök lärdom ... genom studier *och även* genom tro."²⁶ Kom ihåg att tron föregår och skapar underverk som vi inte med hjälp av egna erfarenheter har någon omedelbar förklaring till, som att till exempel få en stor gryta full av mat med hjälp av två små

skorpor, eller att helt enkelt kunna uthärda i tro mot alla odds.²⁷

För det andra: Rädsla distraherar och underminerar tron på Frälsaren. Aposteln Petrus fäste blicken på Herren en stormig natt och gick på vattnet — tills han flyttade blicken och "såg hur häftigt vinden låg på [då] blev han rädd" och började sjunka ner i den stormiga sjön.²⁸ Han kunde ha fortsatt att gå om han inte hade blivit rädd! Istället för att fokusera på och vara rädd för häftiga vindar och vågor i vårt liv inbjuder Herren oss: "Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte."²⁹

För det tredje: Synd gör att Anden avtar i vårt liv, och utan den Helige Anden saknar vi den andliga uthållighet som får oss att hålla oss fast vid och utöva vår tro. Det är bäst att utöva vår tro "och inte vidröra någon ond gåva eller något orent".³⁰ Herren säger till oss: "Var flitiga i att hålla mina bud, så att inte ... er tro sviker er och era fiender triumferar över er."³¹ Om synd har fläckt ert liv så inbjuder jag er att utöva "tro till omvändelse"³² så att Herren genom försoningen kan rena och hela ert liv.

Bröder och systrar, Herren uppfyller, i enlighet med vår tro, sina löften och hjälper oss så att vi kan klara av varje utmaning vi möter.³³ Det gjorde han för Ann Rowley och det har han gjort för sitt folk i alla nationer, i varje tid och generation. Eftersom han är en "underverkens Gud" och "han inte förändras" välsignar han också var och en av oss med hopp, beskydd och kraft i enlighet med vår tro på honom.³⁴ En fast tro på Herren Jesus Kristus förankrar — liksom kablarna på Huayna Picchus led — er och era kära till vår Återlösares klippa³⁵ och till hans ojämförliga kraft att frälsa.

President Thomas S. Monson har sagt: "Framtiden är lika strålande

som er tro.”³⁶ Jag vittnar om denna storslagna, hoppfulla sanning och inbjuder var och en av oss att beslutsamt sträva framåt med tro på Herren ”utan att tvivla”³⁷. Jag vet att Frälsaren lever, att han är ”[vår] tros upphovsman och fullkomnare”³⁸ och ”belönar dem som söker honom”.³⁹ Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 84:19–21.
2. Se Trosartiklarna 1:4.
3. Se Helaman 5:12.
4. Se L&F 76:53.
5. Se Ether 12:3.
6. Se *Lectures on Faith* (1985), s. 3; se också Jakob 4:6; Ether 12:7–22; Hebr. 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Hebr. 11:1.
9. Se 2 Nephi 25:23; Alma 34:15–17; Ether 12:6; Jak. 2:17–26.
10. Se Ether 12:4–6; *Lectures on Faith*, s. 69.
11. Se Moroni 7:40–42.
12. Se Handledning för skriftstudier, ”Tro”; se också Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37.
13. Se L&F 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, i Andrew D. Olsens *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), s. 113.
15. L&F 20:25.
16. Jes. 40:31.
17. ”Led, milda ljus”, *Psalmer*, nr 61.
18. Se Jak. 4:10; Mormon 9:9.
19. L&F 27:17; kursivering tillagd.
20. Se 1 Nephi 8:33–34; Alma 37:33; L&F 20:22.
21. Se Alma 32:28.
22. Mosiah 4:9.
23. Luk. 17:5.
24. Se Mosiah 4:9–10; Ords. 3:5–7; Jes. 55:8–9.
25. Se Ether 12:4.
26. L&F 88:118; kursivering tillagd.
27. Se Moroni 7:33–38; Ether 12:19.
28. Se Matt. 14:25–31.
29. L&F 6:36.
30. Moroni 10:30.
31. L&F 136:42.
32. Alma 34:15–17; se också Ether 12:3.
33. Se Ether 12:29; Alma 7:27.
34. Mormon 9:18–21; se också Moroni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Se Helaman 5:12.
36. Thomas S. Monson, ”Var vid gott mod”, *Liahona*, maj 2009, s. 92.
37. Se Jak. 1:6–8.
38. Moroni 6:4; se också Hebr. 12:2.
39. Hebr. 11:6; se också Ether 12:41.

Äldste Daniel L. Johnson

i de sjuttios kvarum

Att bli en sann lärjunge

När vi lyder Jesu Kristi befallningar och tjänar våra medmänniskor blir vi bättre lärjungar till honom.

De av oss som har stigit ner i dopets vatten och tagit emot den Helige Andens gåva har slutit förbund att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn, eller med andra ord förkunnar vi att vi är Herrens lärjungar. Vi förnyar det förbundet varje vecka när vi tar del av sakramentet, och vi låter lärjungeskapet visa sig i vårt sätt att leva. Ett sådant lärjungeskap visades på ett vackert sätt genom händelser i Mexiko nyligen.

Det hade varit en vacker vår i fruktodlingsdistriktet i norra Mexiko. Fruktråden stod i full blom och man hade stora förväntningar på en rik skörd. Man höll redan på att planera för att betala av lån, byta ut nödvändig utrustning och föråldrade fruktodlingar och betala personliga kostnader som skolavgift för familjemedlemmar. Man planerade till och med för familjesemestrar. Det rådde en allmän anda av optimism. Men en måndagseftermiddag i slutet av mars drog en vinterstorm in och det började snöa. Det snöade till tretiden på morgonen. Sedan, alltefter som molnen drog förbi, sjönk temperaturen. Under hela natten och tidigt på morgonen gjordes alla ansträngningar för att rädda åtminstone en del av fruktskörden. Allt var förgäves. Det blev helt enkelt för kallt och grödan frös bort. Det skulle inte bli någon frukt

att skörda och sälja det året. Tisdagen grydde med den bedrövande och nedslående förlusten av alla underbara planer, förväntningar och drömmar som funnits bara dagen innan.

Jag fick ett e-postmeddelande om denna förfärliga tisdagsmorgon från Sandra Hatch, hustru till John Hatch, som då var förste rådgivare i presidentskapet för Colonia Juárez tempel i Chihuahua. Jag citerar ur det meddelandet: ”John steg upp tidigt, vid halv sju, för att skynda sig till templet och se om vi borde ställa in sessionen den här morgonen. Han kom tillbaka och sa att parkeringsplatsen och vägen var framkomliga så vi bestämde oss för att åka dit. Vi tänkte att några av tempelpersonalen som inte hade fruktodlingar kanske skulle komma, och att alla dessa kunde vara med på sessionen ... Det var så inspirerande att se männen komma in, en efter en. Där var de, efter att inte ha fått sova alls, medvetna om att deras gröda gått förlorad ... Jag iakttog dem under vårt förberedelsemöte och såg hur de hade svårt att hålla sig vakna. Men i stället för att tänka att de hade en god ursäkt för att inte komma, så var de där. Och det kom 38 personer till sessionen (en full session)! Det var en upplyftande morgon för oss, och vi tackade vår himmelske Fader för goda människor

som gör sin plikt vad som än händer. Jag kände en speciell anda där den morgonen. Jag är säker på att det behagade honom att veta att vi älskar hans hus och kände att det var en bra plats att befinna sig på en sådan svår morgon.”

Berättelsen slutar inte där utan fortsätter än i dag.

De flesta av dem som mist sin gröda hade lite tillgänglig mark där de kunde plantera alternativa grödor för säsongen, såsom chili eller bönor. De här grödorna kunde ge åtminstone en viss inkomst, tillräcklig för att överleva fram till nästa års fruktskörd. Det fanns emellertid en god broder med en ung familj som inte hade extra mark och som stod inför ett år utan någon inkomst alls. När andra i grannskapet såg denne broders svåra situation, handlade de på eget initiativ och på egen bekostnad för att få fram ett stycke mark, använde egen utrustning för att bearbeta jorden och försåg honom med chiliplantor som han kunde plantera.

Jag känner de män som jag just har talat om. Eftersom jag känner dem var jag inte alls förvånad över det de gjorde. Men de som inte känner dem ställer förmodligen två frågor som båda börjar med ordet *varför*. Varför kom de till templet för att utföra sina plikter och tjäna efter att ha varit uppe hela natten bara för att inse att de hade förlorat större delen av sin inkomst för hela året? Varför använde de sina nu magra och mycket dyrbara resurser för att hjälpa någon annan i allvarlig nöd när de själva befann sig i en sådan svår ekonomisk situation?

Om ni förstår vad det är att vara en Jesu Kristi lärjunge så vet ni svaret på de här två frågorna.

Att sluta förbund att vara en Kristi lärjunge är början på en livslång process, och vägen är inte alltid lätt. När vi omvänder oss från våra synder och strävar efter att göra det som han vill att vi ska göra och tjänar våra medmänniskor så som han skulle tjäna dem, blir vi oundvikligen mer lika honom. Att bli som han och att bli ett med honom

är det yttersta målet och syftet — och i grund och botten själva definitionen på sant lärjungeskap.

Som Frälsaren frågade sina lärjungar när han besökte den amerikanska kontinenten: ”Vad slags män bör ni då vara?” Och sedan, som svar på sin egen fråga, sade han: ”Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är” (3 Nephi 27:27).

Att bli som Frälsaren är ingen lätt uppgift, speciellt inte i den värld som vi lever i. Vi möter hinder och motstånd så gott som varje dag i våra liv. Det finns en anledning till detta, och det är ett av jordelivets grundläggande ändamål. Som vi läser i Abraham 3:25: ”Och vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befäller dem.”

De här prövningarna och motgångarna varierar till sin natur och intensitet. Men ingen lämnar denna dödliga tillvaro utan att ha genomgått dem. Oftast föreställer vi oss prövningar som förlusten av en gröda eller ett arbete; en närståendes död; sjukdom; fysisk, mental eller känslomässig svaghet; fattigdom eller förlust av vänner. Men förverkligandet av till synes värdiga mål kan även det medföra sina egna faror i form av osund stolthet i det att vi strävar att nå människors ära mer än himlens godkännande. Dessa kan innefatta världslig popularitet, offentligt erkännande, fysisk överlägsenhet, konstnärlig eller idrottslig talang, framgång och rikedomar. Angående dessa sistnämnda prövningar kanske några av oss hyser liknande känslor som uttrycktes av Tevje i *Spelman på taket*: ”Om rikedomar är en förbannelse, må [Gud] slå mig med dem och må jag aldrig återhämta mig.”¹

Dessa sistnämnda typer av prövningar kan till och med vara dystrare, farligare och svårare att övervinna än

de förstnämnda. Vårt lärjungeskap utvecklas och bevisas, inte på grund av typen av prövningar vi möter utan hur vi uthärdar dem. Som president Henry B. Eyring har lärt oss: "Så livets stora prov består i att se om vi vill höra och lyda Guds bud mitt i livets stormar. Det innebär inte att rida ut stormen, utan att välja rätt mitt inne i den. Och vårt livs tragedi sker om vi misslyckas med det provet och därigenom förlorar rätten att återvända i härlighet till vårt himmelska hem" ("Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", *Liahona*, nov. 2005, s. 38).

Jag är stolt över mina 23 barnbarn. De upphör aldrig att förundra mig med sitt förstånd om eviga sanningar, till och med som mycket små. När jag förberedde det här talet bad jag dem var och en att skicka mig en kortfattad definition av vad det innebär att vara en Jesu Kristi lärjunge eller efterföljare. Jag fick underbara svar från dem alla. Men jag vill dela med mig med svaret jag fick från åttaårige Benjamin: "Att vara en lärjunge till Jesus Kristus är att vara ett exempel. Det är att vara en missionär och att förbereda sig för att vara en missionär. Det är att tjäna andra. Det är att man läser skrifterna och ber sina böner. Det är att man helgar sabbatsdagen. Det är att man lyssnar till den Helige Andens mening. Det är att man går i kyrkan och besöker templet."

Jag håller med Benjamin. Lärjungeskap handlar helt och hållet om vad man gör och blir. När vi lyder Jesu Kristi befallningar och tjänar våra medmänniskor blir vi bättre lärjungar till honom. Att lyda och underkasta sig hans vilja medför den Helige Andens sällskap, såväl som de välsignelser av frid, glädje och trygghet som alltid medföljer denne tredje medlem i gudomen. Och de kan inte komma på något annat sätt. Till sist är det total

underkastelse under hans vilja som hjälper oss att bli som vår Frälsare är. Återigen, att bli som han och bli ett med honom är det yttersta målet och syftet — och i grund och botten själva definitionen på sant lärjungeskap.

Lärjungeskap är vad jag såg utövas i templet i Colonia Juárez och på dess omgivande slätter när trons bröder och systrar på nytt bekräftade sin

förpliktelse till Gud och till varandra trots hjärtskärande prövningar.

Jag vittnar om att när vi lyder hans befallningar, tjänar andra och underkastar oss hans vilja, blir vi verkligen hans sanna lärjungar. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

NOTE

1. Se Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), s. 61.

Äldste Don R. Clarke

i de sjuttios kворum

Sakramentets välsignelser

Vi blir välsignade när vi känner tacksamhet för Jesu Kristi försoning, förnyar våra dopförbund, känner oss förlätta och tar emot inspiration från den Helige Anden.

Jag växte upp i Rexburg i Idaho, där jag påverkades och undervisades av en underbar familj och underbara vänner, lärare och ledare. Alla har vi speciella upplevelser i livet som berör vår själ och förändrar saker och ting för evigt. Jag hade en sådan upplevelse i min ungdom. Den upplevelsen förändrade mitt liv.

Jag var alltid aktiv i kyrkan och gick framåt i det aronska prästadömet. När jag var tonåring bad broder Jacob, min lärare, mig att skriva ner på ett kort vad jag hade tänkt på under sakramentet. Jag tog mitt kort och började skriva. Först på listan kom en basketmatch som vi hade vunnit föregående kväll. Sedan kom en dejt efter matchen och så fortsatte listan. Långt ner och inte alls med stora bokstäver stod namnet Jesus Kristus.

Varje söndag fylldes kortet i. För en ung man i aronska prästadömet fick sakramentet och sakramentsmötet en ny, utvidgad och andlig innebörd. Jag såg ivrigt fram emot söndagen och möjligheten att ta del av sakramentet, eftersom jag förändrades av att förstå Frälsarens försoning. Varje söndag sedan dess ser jag mitt kort framför

mig när jag tar del av sakramentet och jag granskar min lista. Nu står alltid mänsklighetens Frälsare överst på min lista.

I Nya testamentet kan vi läsa om när Frälsaren och hans apostlar samlades på en övervåning för att fira påskhögtiden.

”Och han tog ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: ’Detta är min kropp, som utges för er. *Gör detta till minne av mig.*’

På samma sätt tog han bågaren efter måltiden och sade: ’Denna bågare är det nya förbundet i mitt blod, *som utgjuts för er.*’¹

Jesus instiftade också sakramentets förrättning under sitt besök hos nephiterna.² Jag har kommit att förstå vikten av de här två händelserna.

President David O. McKay sade: ”Jag känner mig manad att betona det som Herren har avsett vara det viktigaste mötet i kyrkan och det är sakramentsmötet.”³ Om vi på rätt sätt förbereder oss för sakramentet kan det förvandla våra liv. Jag vill lägga fram fem principer som kan välsigna våra liv när vi värdigt tar del av sakramentet.

I. Känn tacksamhet för Jesu Kristi försoning

Den första principen är att ha en känsla av tacksamhet till vår himmelske Fader under sakramentet för hans Sons försoning. Följande har berättats om att dela ut sakramentet:

”Sakramentet hade faktiskt aldrig betytt särskilt mycket för mig förrän den söndagen när jag ordinerades till diakon. Den eftermiddagen delade jag ut sakramentet för första gången. Före mötet varnade jag av en av diakonerna: ’Se upp med broder Schmidt. Du måste kanske väcka honom!’ Till slut kom stunden då jag fick delta i utdelningen av sakramentet. Jag klarade de sex första raderna riktigt bra. Barn och vuxna tog del av brödet utan några speciella problem. Sedan kom jag till rad sju, den rad där broder Schmidt alltid satt. Men jag blev förvånad. I stället för att sova var han klarvaken. Till skillnad från många andra som jag hade bjudit tog han brödet med vad som tycktes mig eftertanke och vördnad.

Några minuter senare närmade jag mig på nytt rad sju med vattnet. Den här gången hade min vän rätt. Broder Schmidt satt med huvudet nedböjt och de stora ögonen slutna. Han sov tydligen. Vad kunde jag göra eller säga? Jag tittade för ett ögonblick på hans panna som var rynkig och trött efter många års arbete och slit. Han hade anslutit sig till kyrkan som tonåring och fått utstå mycken förföljelse i sitt lilla tyska samhälle. Jag hade hört hans historia många gånger på vittnesbörds-mötet. Jag beslöt till sist att knuffa honom mjukt på axeln i förhoppning att väcka honom. När jag sträckte ut handen för att göra så, lyfte han långsamt huvudet. Tårar rann nedför hans kinder och när våra blickar möttes såg jag i hans ögon kärlek och glädje. Han sträckte tyst fram handen och tog vattnet. Trots att jag bara var tolv år

då, minns jag fortfarande livligt vilken känsla jag hade när jag såg hur den fårade gamle mannen tog del av sakramentet. Jag visste utan något tvivel att han kände för sakramentet på ett sätt som jag aldrig hade känt. Jag beslöt då att jag också ville känna så.”⁴

Broder Schmidt hade talat med himlen, och himlen hade talat med honom.

II. Kom ihåg att vi förnyar våra dopförbund

Den andra principen är att komma ihåg att vi förnyar våra dopförbund när vi tar del av sakramentet. Några av de löften vi ger enligt skrifterna är:

”Önskar komma in i Guds fälla och kallas hans folk ... att bära varandras bördor ... och trösta dem som står i behov av tröst ... och stå som vittnen om Gud.”⁵

”Kommer fram med förkrossat hjärta och botfärdig ande ... villiga att ta på sig Jesu Kristi namn ... beslutna att tjäna honom intill änden”,⁶ och hålla hans bud och alltid minnas honom.⁷

Sakramentsbönerna är en påminnelse om dessa förbund. När vi tar del av sakramentet förnyar vi vår förpliktelse att leva efter de här förbunden. Jag tror att det är bra om vi lär oss

sakramentsbönerna utantill i sinne och hjärta. Det hjälper oss att fokusera på att förnya våra dopförbund. Oavsett om vi är åtta eller åttio år gamla när vi döper oss, hoppas jag att vi aldrig ska glömma den dagen och förbunden vi ingick.

III. Under sakramentet kan vi känna att våra synder är förlåtna

För det tredje kan vi under sakramentet känna att våra synder är förlåtna. Om vi före sakramentsmötet har tagit oss tid att omvända oss från våra synder kan vi känna oss hela och rena när vi lämnar sakramentsmötet. President Boyd K. Packer sade: ”Sakramentet förnyar förlåtelseprocessen. Varje söndag när sakramentet delas ut, är det en ceremoni för att förnya förlåtelseprocessen ... Varje söndag renar du dig så att du, när du så småningom dör, kommer att ha en ren ande.”⁸ Att värdigt ta del av sakramentet kan hjälpa oss att känna som kung Benjamins folk som *”fylldes med glädje, eftersom de fått förlåtelse för sina synder och fått samvetsfrid.”*⁹

IV. Vi kan få inspiration om hur vi ska lösa våra problem

Den fjärde principen är att vi under sakramentsmötet kan få

inspiration om hur vi ska lösa våra problem. När jag var missionspresident i Bolivia fick min hustru Mary Anne och jag välsignelsen att få närvara vid ett utbildningsmöte för missionspresidenter med president Henry B. Eyring. Under det mötet lärde han oss att det finns tre viktiga sätt att förbereda sig för att tillgodogöra sig ett möte. Vi bör komma med våra problem, ödmjuka som barn, redo att lära och med en önskan att hjälpa Guds barn.

När vi ödmjukt kommer till sakramentsmötet kan vi välsignas med att känna hur vi ska lösa våra dagliga problem. Vi måste komma förberedda, vara villiga att lyssna och inte bli distraherade. I skrifterna läser vi: ”Men se, jag säger dig, att du måste *utforska det* i ditt eget sinne. Sedan måste du *fråga mig om det är rätt*, och om det är rätt skall jag få ditt *hjärta att brinna* inom dig, därför *skall du känna att det är rätt*.”¹⁰ Vi kan få veta vad vi bör göra för att lösa våra problem.

V. Att värdigt ta del av sakramentet hjälper oss att fyllas av den Helige Anden.

Den femte principen: Att värdigt ta del av sakramentet hjälper oss att bli fyllda av den Helige Anden. När Jesus instiftade sakramentet under

sitt besök hos nephiterna sade han: "Den som äter detta bröd äter av min kropp till sin själ. Och den som dricker av detta vin dricker av mitt blod till sin själ. Och hans själ skall aldrig vare sig hungra eller törsta utan skall bli mättad."¹¹ Löftet till dem var att om de hungrade och törstade efter rättfärdighet skulle de fyllas av den Helige Anden. Sakramentsbönen lovar även att om vi lever i enlighet med våra förbund, kommer vi alltid att ha hans Ande hos oss.¹²

Äldste Melvin J. Ballard sade: "Jag är vittne till att det finns en anda som medföljer sakramentets utdelning som värmer själen från huvud till fot. Man känner hur såren i anden läks och bördan lyfts bort. Tröst och lycka kommer till den själ som är värdig och som verkligen önskar ta del av denna andliga föda."¹³

Vi blir välsignade när vi känner tacksamhet för Jesu Kristi försoning, förnyar våra dopförbund, känner oss förlåtna och tar emot inspiration från den Helige Anden när vi tar del av sakramentet varje vecka. Det kommer alltid att vara ett fint sakramentsmöte om sakramentet är det centrala under mötet. Jag uttrycker min tacksamhet för Jesu Kristi försoning. Jag vet att han lever. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk. 22:19–20; kursivering tillagd.
2. Se 3 Nephi 18.
3. David O. McKay, Conference Report, okt. 1929, s. 11.
4. Se *Mormons bok: Lektionsbok* (Kyrkans utbildningsverksamhet), s. 381.
5. Mosiah 18:8–9.
6. L&F 20:37.
7. Se L&F 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), s. 196.
9. Mosiah 4:3; kursivering tillagd.
10. L&F 9:8; kursivering tillagd.
11. 3 Nephi 20:8.
12. Se L&F 20:77.
13. Melvin J. Ballard, i Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), s. 149.

Äldste David A. Bednar

i de tolv apostlarnas kворum

Omvänd till Herren

Att veta att evangeliet är sant är kärnan i ett vittnesbörd. Att konsekvent hålla sig till evangeliet är kärnan i omvändelse.

Mitt budskap handlar om relationen mellan att få ett vittnesbörd om att Jesus är Kristus och att bli omvänd till honom och hans evangelium. Vanligtvis behandlar vi vittnesbördet och omvändelsen som skilda ämnen och var för sig. Men vi kan få dyrbart perspektiv och större andlig övertygelse om vi betraktar de här två viktiga ämnena tillsammans.

Det är min bön att den Helige Anden ska undervisa och bygga upp var och en av oss.

Vem säger ni att jag är?

Vi kan lära mycket om vittnesbörd och omvändelse av aposteln Petrus verksamhet.

När Jesus kom till Caesarea Filippi ställde han den här inträngande frågan till sina lärjungar: "Vem säger ni att jag är?"

Petrus svarade rättframt:

"Du är Messias, den levande Gudens Son.

Jesus sade till honom: 'Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen'" (Matt. 16:15–17).

Vi ser av Petrus svar och Frälsarens undervisning att ett vittnesbörd är personlig kunskap om andlig sanning, som man får genom uppenbarelse. Ett

vittnesbörd är en gåva från Gud och kan ges till alla hans barn. En ärlig sanningssökare kan få ett vittnesbörd genom att utöva en nödvändig "smula tro" på Jesus Kristus (Alma 32:27) för att "pröva Guds ords kraft" (Alma 31:5) och ge efter "för den Helige Andens maningar" (Mosiah 3:19) och vakna för Gud (se Alma 5:7). Vittnesbördet skapar ökad personlig ansvarighet och är en källa till målmedvetenhet, förvisning och glädje.

Att söka efter och få ett vittnesbörd om andlig sanning kräver att vi ber, söker och bultar (se Matt. 7:7; 3 Nephi 14:7) med uppriktigt hjärta, ärligt uppsåt och tro på Frälsaren (se Moroni 10:4). Grundläggande delar av ett vittnesbörd är att veta att vår himmelske Fader lever och älskar oss, att Jesus Kristus är vår Frälsare och att evangeliets fullhet har återställts till jorden i dessa sista dagar.

När du en gång har omvänt dig

När Frälsaren undervisade sina lärjungar vid den sista måltiden sade han till Petrus:

"Simon, Simon, se, Satan har begärt att få sålla er som vete.

Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder" (Luk. 22:31–32).

Det är intressant att denne mäktige apostel hade talat och vandrat med Mästaren, hade bevittnat många under och hade ett starkt vittnesbörd om Frälsarens gudomlighet. Men till och med Petrus behövde mer undervisning av Jesus om den Helige Andens omvändande och helgande kraft, och om sin plikt att tjäna trofast.

Kärnan i Jesu Kristi evangelium skapar en grundläggande och bestående förändring i själva vår natur, som möjliggörs genom Frälsarens försöring. Sann omvändelse medför en förändring av ens tro, hjärta och liv så att man accepterar och underkastar sig Guds vilja (se Apg. 3:19; 3 Nephi 9:20) och innefattar ett medvetet åtagande att bli en Kristi lärjunge.

Omvändelse är ett utvidgande, ett fördjupande och ett breddande av det underliggande vittnesbördet. Den är resultatet av uppenbarelse från Gud, åtföljd av personlig omvändelse, lydnad och hängivenhet. Den ärligt sanningssökande kan bli omvänd genom att uppleva hjärtats mäktiga förändring och bli andligen född av Gud (se Alma 5:12–14). När vi hedrar frälsningens och upphøjelsens förrättningar (se L&F 20:25), ”strävar framåt med ståndaktighet i Kristus” (se 2 Nephi 31:20) och håller ut i tron intill änden (se L&F 14:7), blir vi nya skapelser i

Kristus (se 2 Kor. 5:17). Omvändelse är det offer av oss själva, vår kärlek och vår lojalitet som vi ger Gud i tacksamhet för vittnesbördets gåva.

Exempel på omvändelse ur Mormons bok

Mormons bok är full av inspirerande berättelser om omvändelse. Amaleki, en avkomling till Jakob, förkunnade: ”Nu ... vill jag att ni skall komma till Kristus, som är Israels Helige, och ta del av hans frälsning och hans återlösnings kraft. Ja, kom till honom, och frambär hela er själ som ett offer åt honom” (Omni 1:26).

Att veta genom den Helige Andens kraft att Jesus är Kristus är viktigt och nödvändigt. Men att uppriktigt komma till honom och ge hela vår själ som offer kräver mycket mer än att bara veta. Omvändelse kräver allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka (se L&F 4:2).

Kung Benjamins folk svarade på hans undervisning med att ropa: ”Ja, vi tror alla de ord som du har talat till oss. Och vi vet även att de är vissa och sanna tack vare Herren den Allsmäktiges Ande som har åstadkommit en mäktig förändring inom oss, eller i våra hjärtan, så att vi inte längre har någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott” (Mosiah 5:2).

Att ta emot de ord som sägs, få ett vittnesbörd om deras sanning och utöva tro på Kristus skapade en mäktig hjärtats förändring och en fast beslutssamhet att bli bättre.

Om de omvända lamaniterna i Helamans bok sägs det att de ”går pliktens väg, och att de vandrar samvetsgrant inför Gud, och att de vinnlägger sig om att hålla hans befallningar och hans stadgar och hans lagar ...

och med outtröttlig flit strävar de efter att bringa återstoden av sina bröder till kunskapen om sanningen” (Helaman 15:5–6).

Som de här exemplen belyser är de viktigaste egenskaperna i en omvändelse att uppleva en mäktig hjärtats förändring, att ständigt ha en önskan att göra gott, att gå framåt på pliktens väg, att vandra rättrådigt inför Gud, att hålla buden och att tjäna med outtröttlig flit. Ja, dessa trofasta själar hade blivit djupt hängivna Herren och hans undervisning.

Att bli omvänd

Oftast är omvändelsen en fortlöpande process och inte en enstaka händelse som resultat av en mäktig eller dramatisk upplevelse. Rad på rad och bud på bud, gradvis och nästan omärkligt inrättar sig våra motiv, våra

tankar, våra ord och våra handlingar efter Guds vilja. Omvändelse till Herren kräver både ihärdighet och tålmod.

Lamaniten Samuel framhöll fem grundläggande delar av att bli omvänd till Herren: 1) att tro på de heliga profeternas undervisning och profetior så som de nedtecknats i skrifterna, 2) att utöva tro på Herren Jesus Kristus, 3) att omvända sig, 4) att uppleva en mäktig hjärtats förändring och 5) att bli "fasta och ståndaktiga i tron" (se Helaman 15:7–8). Det är mönstret som leder till omvändelse.

Vittnesbörd och omvändelse

Vittnesbördet är början till och en förutsättning för fortsatt omvändelse. Vittnesbördet är en utgångspunkt. Det är ingen slutstation. Ett starkt vittnesbörd är grunden som omvändelsen utgår från.

Enbart vittnesbördet är inte och kommer inte att vara nog för att

skydda oss i dag från de sista tider-
nas stormar av mörker och ondska. Vittnesbördet är viktigt och nödvändigt, men det räcker inte till för att ge den andliga styrka och det beskydd vi behöver. En del av kyrkans medlemmar har vacklat och fallit ifrån trots sina vittnesbörd. Deras andliga kunskap och hängivenhet räckte inte för de utmaningar de mötte.

En viktig lärdom om relationen mellan vittnesbörd och omvändelse ser vi i Mosiahs söners missionsarbete.

"Alla som bringades till kunskap om sanningen genom Ammons och hans bröders predikan enligt uppenbarelse och profetians ande och Guds kraft, som gjorde underverk i dem — ja, jag säger er, så sant Herren lever, att alla lamaniter som trodde på deras predikan och blev omvända till Herren aldrig avföll.

Ty de blev ett rättfärdigt folk. De lade ned sina upprorsvapen så att de

inte längre stred emot Gud ...

Och detta är de som omvändes till Herren" (Alma 23:6–8).

Två huvudelement beskrivs i de här verserna: 1) *kunskap om sanningen*, som kan tolkas som ett vittnesbörd och 2) *omvändes till Herren*, vilket jag tolkar som omvändelse till Frälsaren och hans evangelium. Således skapade den kraftfulla föreningen av både vittnesbörd och omvändelse till Herren fasthet och ståndaktighet och gav andligt beskydd.

De avföll aldrig och de lade ner sina "upprorsvapen så att de inte längre stred emot Gud". Att lägga ner omhuldade "upprorsvapen" såsom själviskhet, stolthet och olydnad kräver mer än att bara tro och veta. Övertygelse, ödmjukhet, omvändelse och undergivenhet föregår övergivandet av våra upprorsvapen. Har ni eller jag kvar upprorsvapen som hindrar oss från att bli omvända till Herren?

I så fall behöver vi följa omvändelsens princip.

Lägg märke till att lamaniterna inte var omvända till de missionärer som undervisade dem eller till kyrkans utmärkta program. De var inte omvända till sina ledares personligheter eller till att bevara sitt kulturarv eller fädernas traditioner. De var omvända till Herren — till honom som Frälsare och till hans gudomlighet och lära — och de avföll aldrig.

Ett vittnesbörd är andlig kunskap om sanningen som tagits emot genom den Helige Andens kraft. Fortlöpande omvändelse är ständig hängivenhet till den uppenbarade sanning som vi har tagit emot — med ett hjärta som är villigt och av rättfärdiga orsaker. Att veta att evangeliet är sant är kärnan i ett vittnesbörd. Att konsekvent hålla sig till evangeliet är kärnan i omvändelse. Vi behöver veta att evangeliet är sant och vara trogna mot evangeliet.

Vittnesbörd, omvändelse och liknelsen om de tio jungfrurna

Nu vill jag använda en av de många möjliga tolkningarna av liknelsen om de tio jungfrurna för att belysa

förhållandet mellan vittnesbörd och omvändelse. Tio jungfrur, av vilka fem var förståndiga och fem oförståndiga, tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. Föreställ er att lamporna som jungfrurna använde är vittnesbördets lampa. De oförståndiga tog sina vittnesbördslampor men tog ingen olja med sig. Föreställ er att den olja som nämns är omvändelsens olja.

”De förståndiga tog [omvändelsens] olja i kärnen tillsammans med sina [vittnesbörds]lampor.

Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade.

Vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom.

Då vaknade alla jungfrurna och gjorde i ordning sina [vittnesbörds]lampor.

De oförståndiga sade till de förståndiga: Ge oss av er olja [ja, omvändelsens olja]! Våra [vittnesbörds]lampor slocknar.

De förståndiga svarade: Det räcker kanske inte både för oss och för er. Gå istället till dem som säljer och köp” (Matt. 25:4–9).

Var de förståndiga jungfrurna

själviska och ovilliga att dela med sig eller menade de helt riktigt att man inte kan låna omvändelsens olja från någon annan? Kan den andliga styrka som kommer av konsekvent lydnad mot buden ges till en annan? Kan den kunskap som inhämtats genom hängivna studier i och begrundan över skrifterna överföras till den som behöver den? Kan den frid som evangeliet ger en trofast sista dagars helig överföras till en person som upplever motgångar eller stora svårigheter? Det uppenbara svaret på alla de här frågorna är nej.

Som de förståndiga jungfrurna helt riktigt sade, måste var och en köpa själv. De här inspirerade kvinnorna beskrev inte en affärstransaktion. I stället betonade de vårt personliga ansvar att hålla vittnesbördets lampa brinnande och själva skaffa ett rikt förråd av omvändelsens olja. Den här dyrbara oljan skaffar man en droppe i taget — ”rad på rad [och] bud på bud” (2 Nephi 28:30), tålmodigt och ihärdigt. Det finns ingen genväg, man kan inte förbereda sig i sista minuten.

”Var därför trofasta, be alltid, ha era lampor i ordning och brinnande och ha olja med er, så att ni är redo när brudgummen kommer” (L&F 33:17).

Vittnesbörd

Jag lovar att om vi kommer till kunskap om sanningen och är omvända till Herren ska vi stå fast och ståndaktigt och aldrig avfalla. Ivrigt lägger vi våra upprosvapen åt sidan. Då välsignas vi med klart ljus från vittnesbördets lampa och har ett rikligt förråd av omvändelsens olja. Och allt eftersom vi var och en blir mer omvända kan vi stärka våra familjer, våra vänner och våra bekanta. Jag vittnar om dessa sanningar i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Gud vare med er tills vi möts igen

När vi införlivar budskapen från de senaste två dagarna i vårt hjärta och liv, blir vi välsignade.

Mina kära bröder och systrar, vi har kommit till slutet av ännu en inspirerande generalkonferens. Personligen har jag fått andlig föda och känt mig upplyft, och jag vet att ni också har känt konferensens speciella anda.

Vi tackar av hjärtat alla som deltagit på något sätt. Evangeliets sanningar har undervisats om och betonats på ett vackert sätt. När vi införlivar budskapen från de senaste två dagarna i vårt hjärta och liv, blir vi välsignade.

Som alltid kommer den här konferensen att återges i kommande nummer av *Ensign* och *Liahona*. Jag uppmanar er att läsa talen igen och begrunda de budskap som finns i dem. Jag har funnit att jag i mitt eget liv får ännu mer ut ur de här inspirerade predikningarna när jag studerar dem mer på djupet.

Vi har haft en större täckning än någonsin av konferensen, som har nått ut över kontinenter och hav till människor överallt. Fastän vi befinner oss långt borta från så många av er känner vi er ande och sänder er vår kärlek och uppskattning.

Till er bröder som blivit avlösta under den här konferensen uttrycker

jag vår djupa uppskattning för era många års hängivna tjänande. Oräkneliga är de som har välsignats av era bidrag till Herrens verk.

Bröder och systrar, jag har just firat min 85-årsdag och är tacksam för alla år som Herren har beviljat mig. När jag tänker på mitt livs upplevelser, tackar

jag honom för de många välsignelser han har gett mig. Som jag nämnde i mitt tal i morse har jag känt hans hand leda mig i mitt arbete när jag av hela mitt hjärta försökt att tjäna honom och tjäna er alla.

Ämbetet som kyrkans president är krävande. Hur tacksam är jag inte för mina två trogna rådgivare som tjänar vid min sida och som alltid är villiga och utomordentligt kunniga i att hjälpa till med det som arbete som åligger första presidentskapet. Jag uttrycker min tacksamhet också för de ädla män som utgör de tolv apostlarnas kворum. De arbetar oförtröttligt i Mästarens tjänst, och medlemmarna i de sjuttios kворum ger dem inspirerat bistånd.

Jag vill också berömma er, mina bröder och systrar, varhelst ni verkar i världen, för allt ni gör i församlingar och grenar, stavar och distrikt. När ni villigt utför de ämbeten ni får, hjälper ni till att bygga Guds rike på jorden.

Linda K. Burton

Hjälpföreningens generalpresident

Må vi alltid vaka över varandra och hjälpa i tider av nöd. Låt oss inte vara kritiska eller döma, utan låt oss vara toleranta och alltid följa Frälsarens exempel på kärleksfull godhet. Må vi i den andan villigt tjäna varandra. Må vi be om inspiration till att känna människors behov omkring oss och må vi sedan gå ut och ge hjälp.

Låt oss vara vid gott mod när vi lever vårt liv. Vi lever i farofyllda tider, men Herren älskar oss och är medveten om oss. Han är alltid på vår sida när vi gör det som är rätt. Han hjälper oss när det behövs. Svårigheter kommer i vårt liv, problem som vi inte förutsett och som vi aldrig själva skulle välja. Ingen av oss är immun. Avsikten med dödligheten är att lära och växa till att bli mer lik vår Fader, och det är ofta i de svåra tiderna som vi lär oss mest, hur smärtsamma lärdomarna än må vara. Vårt liv kan också fyllas med glädje när vi följer Jesu Kristi evangeliums lärdomar.

Herren sade: "Var vid gott mod. Jag har övervunnit världen."¹ Vilken stor lycka den kunskapen borde skänka oss. Han levde för oss och han dog för oss. Han betalade priset för våra synder. Må vi följa hans exempel. Må vi visa vår stora tacksamhet till honom genom att ta emot hans offer och leva ett sådant liv att vi kan återvända och en dag bo hos honom.

Som jag sagt vid tidigare konferenser är jag tacksam för era böner å mina vägnar. Jag behöver dem. Jag känner dem. Vi som generalauktoriteter minns också er alla och ber att vår himmelske Faders största välsignelser ska vara med er.

Nu, mina bröder och systrar, gör vi uppehåll i sex månader. Må Gud vara med er tills vi möts igen då. I vår Frälsares och Återlösares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Joh. 16:33.

Är tron på Jesu Kristi försoning skriven i våra hjärtan?

När vi ingår, håller och gläds i våra förbund bevisar det att Jesu Kristi försoning i sanning är skriven i våra hjärtan.

Mina älskade systrar, ni har varit i mina tankar och i mitt hjärta i månader medan jag har begrundat detta oerhörda ansvar. Det känns inte som om jag är mogen ansvaret jag fått, men jag vet att kallet kom från Herren genom hans utvalda profet, och det räcker för tillfället. Skrifterna lär oss att det kommer "antingen genom [Herrens] egen röst eller genom [hans] tjänares röst, ty det är detsamma".¹

En av de dyrbara gåvorna som kom med ämbetet var förvissningen om att vår himmelske Fader älskar alla sina döttrar. Jag har känt hur mycket han älskar var och en av oss!

Liksom ni älskar jag skrifterna! I Jeremias bok finns det ett skriftställe som ligger mig varmt om hjärtat. Jeremia levde under en svår tid och på en svår plats, men Herren lät honom förutse "en tid av hopp under Israels insamling den sista tiden"² — vår tid. Jeremia profeterade:

"Efter denna tid ... säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk ...

Alla skall känna mig från den minste bland dem till den störste, säger Herren. Ty jag skall förlåta deras missgärningar och deras synder skall jag inte mer komma ihåg."³

Vi är folket som Jeremia såg. Har vi låtit Herren skriva lagen, eller läran, i våra hjärtan? Tror vi på att förlåtelsen som försoningen kan skänka och som Jeremia talade om gäller oss personligen?

För några år sedan berättade äldste Jeffrey R. Holland om sin uppskattning för den djupa tro som pionjärerna som kom till Saltsjödalens kände, även efter att deras barn gått bort. Han sade: "De gjorde inte det för ett program, de gjorde det inte för en social aktivitet. De gjorde det därför att de hade tron på Jesu Kristi

evangelium i sin själ. Den fanns i benmärgen.”

Han uttryckte med känsla i rösten:

”Endast så kunde dessa mödrar begrava sitt spädbarn i en brödburk och sedan säga: ’Det utlovade landet finns där borta någonstans. Vi ska ta oss till dalen.’

De kunde säga ... det ... tack vare förbunden och läran och tron och uppenbarelserna och Anden.”

Han avslutade med följande tank-
eväckande ord: ”Om vi kan bevara detta i våra familjer och i kyrkan, så kanske mycket annat börjar ordna sig av sig självt. Kanske en massa andra mindre behövliga saker så att säga faller av vagnen. Handkärorna hade begränsat utrymme. Liksom våra förfäder var tvungna att välja vad de skulle ta med sig kanske 2000-talet tvingar oss att välja: ’Vad kan vi lägga på handkärnan?’ Det är stadgan i vår själ. Den vi är ända in i märgen.”⁴ Eller med andra ord, det är det som är *skrivet i våra hjärtan!*

Som nytt presidentskap för Hjälpföreningen har vi ivrigt sökt Herrens vilja om vad han helst vill att vi lägger ner i Hjälpföreningens handkärna så att vi kan fortsätta föra hans verk framåt. Vi har känt att vår himmelske Fader först och främst vill att vi ska hjälpa hans älskade döttrar förstå läran om Jesu Kristi försoning. När vi gör det ökar vår tro och även vår önskan att leva ett rättfärdigt liv.

För det andra, när vi har begrundat det trängande behovet att stärka familjer och hem har vi känt att Herren vill att vi ska uppmuntra hans älskade döttrar till att med glädje hålla sig till sina förbund. När förbunden hålls stärks familjen. Slutligen känner vi att han vill att vi ska arbeta i enighet tillsammans med de andra biorganisationerna och våra prästadömsledare för att söka efter och hjälpa de behövande att gå framåt längs stigen. Det är vår innerliga bön att var och en av oss öppnar vårt hjärta och låter Herren gravera in försoningens lära, förbunden och enigheten där.

Hur kan vi tro att vi kan stärka familjer eller hjälpa andra om vi inte först har en djup och varaktig tro på Jesus Kristus och hans oändliga försoning inskriven i våra hjärtan? I kväll vill jag tala om tre principer i försoningen som ökar vår tro på Jesus Kristus om de skrivs i vårt hjärta. Min förhoppning är att en bättre insikt i dessa principer kan välsigna var och en av oss, oavsett om vi är nya i kyrkan eller har varit medlemmar hela livet.

Princip 1: ”Allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen genom Jesu Kristi försoning.”⁵

Vi vittnar tillsammans med er om vår Frälsares Jesu Kristi försoning. Våra och era vittnesbörd har skrivits i våra hjärtan när vi stått inför olika

utmaningar och prövningar som utvidgar själen. Om man inte förstår sin himmelske Faders fullkomliga lycksalighetsplan och hur Frälsarens försoning är det centrala i den planen kan dessa svårigheter kännas orättvisa. Vi möter alla svårigheter i livet. Men i trofasta hjärtan står det att ”allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen genom Jesu Kristi försoning”.

Varför tillåter Herren att vi möter lidande och motgångar under jordevärdet? Det är helt enkelt en del av planen för vår tillväxt och utveckling! Vi ”ropade av glädje”⁶ när vi fick reda på att vi skulle få komma till jorden för att gå igenom dödligheten. Äldste Dallin H. Oaks lärde: ”Vår nödvändiga omvändelse kan uppnås snabbare genom lidande och motstånd än genom bekvämlighet och stillhet.”⁷

En trofast pionjärsystems exempel belyser denna sanning. Mary Lois Walker gifte sig 17 år gammal med John T. Morris i St Louis i Missouri, USA. De tog sig över slätterna med de heliga 1853 och kom till Saltsjödalen strax efter sin första bröllopsdag. Resan bjöd på samma umbäranden som andra heliga vanligtvis stötte på. Men deras lidanden och motgångar tog inte slut när de kom fram till Saltsjödalen. Året därpå skrev Mary, som då var 19 år: ”Vi fick en son ... En kväll när han var två eller tre månader ... viskade något till mig och sade: ’Du kommer att förlora den lille.’”

Under vintern blev den lille sjuk. ”Vi gjorde allt vi kunde ... men pojken blev allt sjukare ... Den andra februari gick han bort ... så jag drack den bittra kalken när jag skildes från mitt eget kött och blod.” Men hennes prövningar var inte över. Marys man blev också sjuk och tre veckor efter att hon förlorat sitt barn dog även han.

Mary skrev: ”Där var jag, fortfarande tonåring, ensam kvar efter bara

20 dagar, utan man och mitt enda barn, i ett främmande land hundratals mil från slakten och med ett berg av svårigheter framför mig ... och jag önskade att jag också skulle få dö och återförenas med mina kära.”

Mary fortsätter: ”En söndagskväll gick jag på promenad tillsammans med en vän ... Jag tänkte på [min mans] frånvaro och hur otroligt ensam jag kände mig. Jag grät bittert och såg framför mig hur jag skulle behöva vandra längs livets branta väg och detta faktum slog mig med stor kraft. En djup depression välldes upp inom mig, för fienden vet när vi är öppna för angrepp, *men vår [frälsare Jesus Kristus] har makten att rädda oss*. Med ... Faderns hjälp kunde jag strida mot alla styrkor som tycktes anfalla mig under den tiden.”⁸

Mary lärde sig när hon bara var 19 år att försoningen ger oss förvisningen om att allt som är orättvist i livet kan bli, och kommer att bli, rätt igen — till och med de djupaste sorgerna.

Princip 2: Det finns en kraft i försoningen som gör det möjligt för oss att övervinna den naturliga människan och bli Jesu Kristi sanna lärjungar.?

Det finns ett sätt för oss att veta när vi har lärt oss en av evangeliets läror eller principer. Det är när vi kan undervisa om den läran eller principen så att ett barn kan förstå den. En värdefull resurs man kan använda för att undervisa barnen om försoningen är en liknelse ur en primärlektion. Den kanske kan vara till hjälp när vi undervisar våra egna barn, barnbarn eller vänner som har en annan tro och som vill förstå denna grundläggande lära.

”En kvinna som gick på en väg föll ner i en grop som var så djup att hon inte kunde ta sig upp. Hur hon än kämpade kunde hon inte ta sig upp

själv. Kvinnan ropade på hjälp och blev glad, när en vänlig förbipasserande hörde henne och sänkte ner en stege i gropen. På så sätt kunde hon klättra upp ur gropen och bli fri igen.

Vi är som kvinnan i gropen. Att synda är som att falla ner i en grop, och vi kan inte själva ta oss upp. Liksom den vänlige förbipasserande mannen hörde kvinnans rop på hjälp, så sände vår himmelske Fader sin Enfödde Son för att rädda oss. Jesu Kristi försoning kan jämföras med att man sänker ner en stege i en grop.

Den gör det möjligt för oss att klättra upp.”¹⁰ Men Frälsaren gör mer än att bara sänka ner en stege. Han ”kommer ned i [gropen] och gör det möjligt för oss att använda stegen för att undkomma”.¹¹ ”Precis som kvinnan i gropen var tvungen att klättra upp för stegen, måste vi omvända oss från våra synder och lyda evangeliets principer och förordningar för att kunna klättra upp ur vår grop och göra försoningen verksam i vårt liv. När vi själva gjort vad vi kan, gör alltså försoningen det möjligt för oss att bli värdiga att

återvända till vår himmelske Faders närhet.”¹²

Jag hade nyligen förmånen att träffa en nutida pionjär, en älskad Guds dotter och nyomvänd till kyrkan i Chile. Hon är ensamstående och har två unga söner. Tack vare försoningens kraft har hon lagt det förflutna bakom sig och strävar nu innerligt efter att bli en sann Jesu Kristi lärjunge. Hon får mig att tänka på en princip som äldste David A. Bednar undervisat om: ”Det är en sak att veta att Jesus Kristus kom till jorden för att *dö* för oss — detta är grundläggande i Kristi lära. Men vi behöver också inse att Herren, genom sin försoning och genom den Helige Andens kraft, vill *leva* inom oss — inte bara vägleda oss utan också ge oss kraft.”¹³

När jag och den chilenska system samtalande om hur man kan stanna kvar på stigen som leder till evigt liv försäkrade hon mig entusiastiskt att hon var fast besluten att fortsätta längs stigen. Hon hade gått på andra stigar större delen av livet och sade att det inte fanns någonting utanför stigen som hon vill ha tillbaka i sitt liv igen. Försoningens möjliggörande kraft lever

inom henne. Den skrivs i hennes hjärta.

Den kraften gör det inte bara möjligt för oss att klättra upp ur gropen utan ger oss också kraften att fortsätta på den raka och smala stigen tillbaka till vår himmelske Faders närhet.

Princip 3: Försoningen är det största beviset vi har på att Fadern älskar sina barn.

Vi bör alla begrunda följande tankeväckande citat av äldste Oaks: ”Tänk hur svårt det måste ha varit för vår himmelske Fader att sända sin Son att utstå ett oerhört lidande för våra synder. Det är det största beviset på hans kärlek till var och en av oss!”¹⁴

Denna oförlikneliga kärlekshandling bör sända var och en av oss ner på knä i ödmjuk bön för att tacka vår himmelske Fader för att han älskade oss så mycket att han sände sin Enfödde och fullkomlige Son för att lida för våra synder, våra sorger och allt som tycks orättvist i våra liv.

Kommer ni ihåg kvinnan som president Dieter F. Uchtdorf talade om nyligen? Han sade: ”En kvinna som hade genomlidit år av prövningar och sorg sade med gråt i rösten: ’Jag

har insett att jag är som en gammal 20-dollarsedel — skrynklig, sliten, smutsig, tilltygad och ärrad. Men jag är fortfarande en 20-dollarsedel. Jag är värd någonting. Trots att jag inte ser ut mycket för världen och trots att jag är illa medfaren och sliten, är jag fortfarande värd hela beloppet.’”¹⁵

Den kvinnan vet att hon är en älskad dotter till sin himmelske Fader och att hennes värde var stort nog för att han skulle sända sin Son för att sona för henne personligen. Varje syster i kyrkan behöver veta det som den här kvinnan vet — att hon är en älskad dotter till Gud. Hur kan vår kunskap om hur värdefulla han tycker att vi är påverka hur vi håller våra förbund? Hur kan vår kunskap om hur värdefulla han tycker att vi är påverka vår önskan att tjäna andra? Hur kan vår kunskap om hur värdefulla han tycker att vi är öka vår önskan att hjälpa dem som behöver samma kunskap om försoningen som vi har — djupt inom oss? När var och en av oss har försoningens lära skriven djupt i vårt hjärta så börjar vi bli det slags folk som Herren vill att vi ska vara när han kommer tillbaka. Då ser han att vi är hans sanna lärjungar.

Må Jesu Kristi försoning göra så att en ”mäktig förändring” sker i våra hjärtan.¹⁶ När vi blir medvetna om den här läran, som en Guds ängel kallade ”de glada budskapen om stor glädje”¹⁷, lovar jag att vi kommer att känna det som kung Benjamins folk kände. När de hade bett innerligt om att försoningen skulle tillämpas på dem ”fylldes [de] med glädje”¹⁸ och var ”villiga att ingå ett förbund med ... Gud om att göra hans vilja och att lyda hans befallningar i allt”.¹⁹ När vi ingår, håller och gläds i våra förbund bevisar det att Jesu Kristi försoning i sanning är skriven i våra hjärtan. Systrar, kom ihåg dessa tre principer:

1. "Allt som är orättvist i livet kan bli rätt igen genom Jesu Kristi försoning."²⁰
2. Det finns en kraft i försoningen som gör det möjligt för oss att övervinna den naturliga människan och bli Jesu Kristi sanna lärjungar.²¹
3. Försoningen är det största beviset vi har på att Fadern älskar sina barn.²²

"Efter denna tid ... säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk."²³ Jag inbjuder oss att be Herren skriva dessa försoningens principer i våra hjärtan. Jag vittnar om att de är sanna. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 1:38.
2. *Gamla testamentet: Evangeliets lära* — lärarhandledning, s. 196.
3. Jer. 31:33–34; kursivering tillagd.
4. Jeffrey R. Holland, "Rundabordssamtal", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 9 feb. 2008, s. 28.
5. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 52.
6. Job 38:7.
7. Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan. 2001, s. 42
8. Självtbiografi av Mary Lois Walker Morris (kopia i Linda Kjar Burtons ägo).
9. Se David A. Bednar, "Försoningen och jordelivets resa", *Liahona*, apr. 2012, s. 12–19
10. Se *Primär 7: Nya testamentet* (1998), s. 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie. 3 band, 1:96.
12. Se *Primär 7*, s. 104.
13. David A. Bednar, *Liahona*, apr. 2012, s. 14
14. Dallin H. Oaks, "Kärleken och lagen", *Liahona*, nov. 2009, s. 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, "Du är mina händer", *Liahona*, maj 2010, s. 69.
16. Se Alma 5:12–14.
17. Mosiah 3:3.
18. Se Mosiah 4:1–3.
19. Se Mosiah 5:2–5.
20. *Predika mitt evangelium*, s. 52.
21. Se David A. Bednar, *Liahona*, apr. 2012, s. 12–19
22. Se Dallin H. Oaks, *Liahona*, nov. 2009, s. 26.
23. Jeremia 31:33; kursivering tillagd.

Carole M. Stephens

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vakna och medvetna om våra plikter

Vi måste vara medvetna om våra ansvar och gå vidare i tro, allt medan vi hämtar styrka från försoningens tröstande, stärkande, möjliggörande och helande kraft.

När jag kallades till Hjälpföreningens generalpresidentskap ville jag veta mer om kvinnorna som hade verkat före mig. Jag imponerades av syster Zina D. Youngs undervisning. Hon var första rådgivare i Hjälpföreningens andra generalpresidentskap. Hon sade: "Systrar, vi måste vakna upp och tydligt känna till våra ansvar."¹ Jag begrundade orden *vakna upp* och *ansvar* och sökte i skrifterna efter mer kött på benen.

I Nya testamentet undervisade Paulus de heliga på sin tid:

"Stunden [är] redan ... inne för er att vakna upp ur sömnen. Ty frälsningen är oss nu närmare ...

Natten går mot sitt slut och dagen är nära. Låt oss ... klä oss i ljusets vapenrustning."²

I Mormons bok undervisade Alma sitt folk om de heliga ansvar som de som ingår förbund med Gud har:

"Eftersom ni nu önskar komma in i Guds fälla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta,

ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som

står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt ...

säger jag nu till er: Om detta är ert hjärtas önskan, vad har ni då emot att döpas i Herrens namn som ett bevis inför honom på att ni har slutit förbund med honom om att ni skall tjäna honom och hålla hans bud, så att han än rikligare kan utgjuta sin Ande över er?

Och när nu folket hört dessa ord, klappade de händer av glädje och utropade: Detta är vårt hjärtas önskan."³

Syster Youngs ord och de här skriftställena fick mig att begrunda de "ansvar" som vi behöver vakna upp till i vår tid.

När vi döps ingår vi ett förbund. Äldste Robert D. Hales lärde: "När vi ingår och håller förbund går vi ut ur världen och in i Guds rike."⁴

Vi förändras. Vi ser annorlunda ut och vi betar oss annorlunda. Det vi lyssnar till och läser och säger är annorlunda, och det vi har på oss är annorlunda eftersom vi blir Guds döttrar, förenade med honom genom förbund.

När vi konfirmeras får vi den Helige Andens gåva, rätten att ha det ständiga inflytandet från en medlem i gudomen till vägledning, till tröst och till skydd. Han varnar oss när vi frestas att lämna våra förbund och gå tillbaka in i världen. President Boyd K. Packer lär att ingen av oss ”kommer någonsin att göra ett allvarligt misstag utan att först ha varnats av den Helige Andens maningar”.⁵

Vi kan bara ta emot den här gåvan och alltid ha Anden hos oss om vi är värdiga och aktivt håller reda på vårt hjärtas tillstånd. Är vårt hjärta mjukt? Har vi ett ödmjukt hjärta, ett läraktigt hjärta, ett mildt hjärta? Eller har vårt hjärta gradvis hårdnat allteftersom vi har låtit för mycket av världens oväsen distrahera oss från de stilla maningar som Anden utan tvekan ger oss?

När vi döptes förändrades vårt hjärta och väcktes upp till Gud. Under jordelivets resa behöver vi regelbundet fråga oss själva: ”Om jag har upplevt

en hjärtats förändring ... har jag den känslan nu?”⁶ Om inte, varför inte?

Många av de tidiga heliga ”upplevde denna mäktiga förändring i [sina] hjärtan”.⁷ Den väckte upp dem till att ta emot templets välsignelser och det stärkte dem i att utföra sina ansvar. Tidiga heliga i Nauvoo kom ”till templet hela dagen och långt in på natten”⁸ för att ta emot förrättningar och ingå förbund innan de påbörjade resan västerut.

Sarah Rich, en hjälpföreningssystemer i Nauvoo, sade följande: ”Det var många välsignelser som vi hade tagit emot i Herrens hus. De gav oss glädje och tröst mitt i allt vårt lidande och gjorde att vi kunde ha tro på Gud med vetskap om att han skulle vägleda oss och bistå oss på den okända resa som låg framför oss.”⁹

Med hjärtan förvandlade av tro på Frälsaren litade de på kraften i hans försoning. De väcktes till handling. De visste och förstod i djupet av sitt hjärta

att det fanns någon — Frälsaren — som förstod de prövningar de personligen stod inför, eftersom han led för just dem i Getsemane örtagård och på korset. Han kände deras rädsla, deras tvivel, deras smärta och deras ensamhet. Han genomled deras sorger, deras förföljelse, deras hunger, deras trötthet och deras förluster. Och eftersom han led allt detta kunde han säga till dem: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor så skall jag ge er vila.”¹⁰

Och de kom. De litade på och följde profeten. De visste att resan skulle vara lång och deras ansvar svåra. De visste att offer skulle utkrävas, men stärkte av sin tro och genom att de höll fast vid sina förbund var de andligen förberedda.

Innan de lämnade Nauvoo skrev en grupp heliga ett meddelande i samlingsalen i templet de skulle behöva lämna bakom sig. Där stod det: ”Herren har sett vårt offer: Kom, följ oss!”¹¹

Jag deltog nyligen i en pionjärvandring med de unga männen och unga kvinnorna i min församling. Varje morgon undrade jag: ”Vilket är mitt offer? Hur följer jag dem?”

Under vandringens andra dag hade vi dragit våra handkärror i drygt en mil när vi kom till en plats längs leden som kallas för ”kvinnans dragplats”. Män och kvinnor skildes åt, och männen skickades i förväg upp för en backe. När vi började dra kärrorna tittade jag upp och såg våra prästadömsbröder, unga som gamla, stå längs ledens båda sidor med hatten i handen för att visa respekt för kvinnorna.

Först gick det lätt, men snart kom vi till djup sand och backen blev brant. Jag tittade neråt och drog med all min kraft när jag plötsligt kände handkärren lätta och när jag tittade upp såg jag Lexi, en av våra unga kvinnor och min granne. Hon hade dragit sin

handkärria ända upp och när hon såg att vi behövde hjälp sprang hon tillbaka. När vi kom upp på krönet ville jag så gärna springa ner för att hjälpa dem som var bakom mig, men jag andades tungt och mitt hjärta dunkade i en takt som stavade ordet *hjärtattack* mer än en gång! Med tacksamhet såg jag hur andra unga kvinnor släppte sina handkärrior och sprang för att hjälpa till.

När alla hade kommit upp på krönet tog vi paus för att skriva ner våra intryck i våra dagböcker. Jag skrev: "Jag var inte tillräckligt fysiskt förberedd, så jag var för svag för att hjälpa dem som följde efter mig. Jag kanske aldrig drar en handkärria igen, men jag vill aldrig vara för svag för att hjälpa mina systrar andligen. Aldrig!"

Det var en helig erfarenhet som väckte mig andligen till mitt ansvar mot min familj och andra. Under vår vandring begrundade jag det jag hade lärt mig.

Först tänkte jag på mina systrar, de som *hade* dragit och de som *fortfarande* drar sin handkärria ensam. Nästan 20 procent av kvinnorna i dessa första handkärrekompanier var ensamma åtminstone en del av vägen.

Det här var kvinnor som inte hade gift sig, som var frånskilda eller änkor. Många var ensamstående mödrar.¹² De kämpade tillsammans — förbundets döttrar, unga som gamla, med skilda livssituationer, längs samma led och med samma mål.

De som sprang för att hjälpa sina systrar i nöd påminde mig om räddare, både synliga och osynliga, som snabbt ser ett behov och sedan handlar.

Jag tänkte på Herrens ord: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er."¹³

Längs ledens båda sidor stod trofasta, lydiga och förbundstroagna män. Deras prästadömes kraft — kraften Gud använder för att välsigna alla sina barn — lyfte, stärkte och stödde oss. De var en påminnelse om att vi aldrig är ensamma. När vi håller våra förbund har vi alltid den kraften hos oss.

Jag tänkte på männen som inte följde med familjen under vandringen, vilket gjorde att familjerna själva måste dra sin handkärria. Många män dog under vandringen. En del

söner stannade kvar och verkade som missionärer i sitt hemland. Andra hade emigrerat tidigare för att förbereda familjens ankomst till Saltsjödal. Vissa män hade valt att inte vara där, eftersom de hade valt att inte hålla sina förbund.

Liksom de som gick före oss har många i dag livssituationer som inte är ideala. Vi fortsätter att undervisa och sträva efter idealet eftersom vi vet att denna ständiga strävan gör att vi går vidare längs leden och förbereder oss på möjligheter att ta emot alla utlovade välsignelser, allt eftersom vi "hoppas på Herren"¹⁴.

Vi har alla mött och kommer att möta motgångar i livet. Detta jordeliv är en prövningens tid och vi kommer att fortsätta att få möjlighet att utöva vår handlingsfrihet till att välja vad vi vill få ut av de prövningar vi vet kommer.

Som Guds döttrar fortsätter vi längs vägen i tro eftersom vi som president Thomas S. Monson förstår att "det är genom förbunden vi ingår i templet som vi en dag kan återvända till vår himmelske Fader som en evig familj och att bli begåvade med välsignelser och kraft från höjden är värt varje

upppoffring och varje ansträngning".¹⁵

Det räcker inte att vi bara går längs leden. Vi måste också väckas upp till våra ansvar och gå vidare i tro, allt eftersom vi hämtar styrka från försöningens tröstande, stärkande, möjliggörande och helande kraft.

Systrar, jag älskar er. Jag känner inte de flesta av er personligen, men jag vet *vilka* ni är! Vi är förbundstroga döttrar i hans rike och begåvade med kraft genom våra förbund är vi beredda att uppfylla våra ansvar.

Hjälpföreningen förbereder kvinnor för det eviga livets välsignelser genom att väcka oss andligen till att öka vår tro och personliga rättfärdighet. Låt oss börja med oss själva. Låt oss börja där vi är. Låt oss börja i dag. När vi är andligen vakna kan vi bättre stärka familjer och hem och hjälpa andra.

Detta är ett frälsningsverk och försöningens stärkande och möjliggörande kraft gör att vi kan utföra det. Vakna upp till den vi är. Vakna upp till våra ansvar. Vi är döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Zina D. Young, i *Woman's Exponent*, 15 okt. 1877, s. 74.
2. Rom. 13:11–12.
3. Mosiah 18:8–11.
4. Robert D. Hales, "Anständighet: Vördnad för Herren", *Liahona*, aug. 2008, s. 21
5. Boyd K. Packer, "Att överleva i fiendeland", *Liahona*, okt. 2012, s. 35
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 29.
9. Sarah Rich, i *Döttrar i mitt rike*, s. 30.
10. Matt. 11:28.
11. I *Döttrar i mitt rike*, s. 30.
12. Forskning som utförts av Jolene S. Allphin från berättelser och företagslistor; se *Tell My Story, Too*, 8:e uppl. (2012).
13. L&F 84:88.
14. Jes. 40:31.
15. Thomas S. Monson, "Det heliga templet — en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92.

Linda S. Reeves

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Herren har inte glömt dig

Vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus känner oss och älskar oss ... Vi kan känna deras kärlek och medkänsla i vårt lidande.

När vi träffar systrar i hela världen förundras vi över styrkan i era vittnesbörd. Så många av er är första eller andra generationens medlemmar i kyrkan. Vi ser många systrar som har flera ämbeten, reser långa sträckor för att komma till kyrkan och gör upppoffringar för att ingå och hålla heliga tempelförbund. Vi hedrar er. Ni är Herrens nutida pionjärer!

Nyligen träffade min make Mel och jag volontärguiden Mollie Lenthal när vi besökte ett museum i Australien. Vi fick veta att Mollie, en älskvärd kvinna i sjuttioårsåldern, inte har några barn och aldrig har gift sig. Hon var enda barnet och hennes föräldrar har för länge sedan gått bort. Hennes närmaste släktingar är två kusiner som bor på en annan kontinent. Plötsligt överväldigades jag av Anden som vittnade för mig, nästan som om vår himmelske Fader talade: "Mollie är *inte* ensam! Mollie är *min* dotter! Jag är hennes Fader! Hon är en mycket viktig dotter i *min* familj, och hon är *aldrig ensam!*"

En av mina älsklingsberättelser från Frälsarens liv är berättelsen

om Lasarus. Skriften berättar för oss att "Jesus älskade Marta och hennes syster [Maria] och [deras bror] Lasarus".¹ Man skickade bud till Jesus att Lasarus var mycket sjuk, men Jesus kom inte genast utan stannade ytterligare två dagar och sade att "denna sjukdom ... är till Guds ära, så att Guds Son blir förhärligad genom den."²

Då Marta fick höra att Jesus hade kommit "gick hon ut och mötte honom",³ och berättade för honom vad som hade hänt. Lasarus hade "redan ... legat fyra dagar i graven".⁴ Marta sprang sörjande tillbaka hem för att berätta för Maria att Herren hade kommit.⁵ Maria som var nedtyngd av sorg sprang till Jesus, föll ner vid hans fötter och grät.⁶

Vi får veta att "när Jesus såg att [Maria] grät ... blev han häftigt upprörd" och frågade var de hade lagt honom.

"De svarade 'Herre, kom och se.'"⁷

Sedan läser vi några av de mest medkännande, kärleksfulla orden i skrifterna: "Och Jesus grät".⁸

Aposteln James E. Talmage skrev: "Anblicken av de två gråtande kvinnorna ... grep Jesus djupt [för deras

skull] och upprörde hans ande.”⁹
 Denna händelse vittnar om den barmhärtighet, medkänsla och kärlek som vår Frälsare och vår himmelske Fader hyser för oss varje gång vi tyngs av livets oro, synd, motgångar och smärtor.

Kära systrar, vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus känner oss och älskar oss. De vet när vi lider eller har det svårt på något sätt. De säger inte: ”Det gör inget att du lider just nu, för snart kommer allt att bli bra. Du kommer att bli frisk, eller din man kommer att få ett jobb, eller ditt vilsna barn kommer tillbaka.” De känner djupet av vårt lidande, och vi kan känna deras kärlek och medkänsla i vårt lidande.

Alma vittnade:

”Och han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar ...

Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av

barmhärtighet ... så att han ... kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter.”¹⁰

När vi undrar *om* vår Frälsare och vår Fader i himlen känner oss eller *hur väl* de känner oss personligen, kan vi minnas Frälsarens ord till Oliver Cowdery:

”Om du önskar ytterligare vittnesbörd så kom ihåg natten då du ropade till mig i ditt hjärta, för att du skulle kunna få veta sanningen om dessa ting.”¹¹

Tidigare sade Frälsaren till honom: ”Det [finns] inte ... någon annan utom Gud som känner dina tankar och ditt hjärtas avsikter.”¹²

Frälsaren påminde Oliver om att han kände till varje detalj i hans värdjande bön — och mindes den exakta tidpunkten just den natten.

För många år sedan blev min man mycket sjuk i en ovanlig sjukdom. Allt eftersom veckorna gick och ju sjukare han blev, desto mer övertygad blev jag om att han var döende. Jag berättade inte för någon om min rädsla. Vi hade en stor ung familj och ett kärleksfullt

evigt äktenskap, och tanken på att mista min make och fostra mina barn själv fyllde mig med ensamhet, förtvivlan och till och med vrede. Jag skäms över att säga att jag drog mig undan från min himmelske Fader. Dagarna gick utan att jag bad, utan att jag planerade. Jag grät. Till slut kom jag till insikt om att jag inte klarade av det här själv.

För första gången på många dagar knäböjde jag och utgöt mitt hjärta för min Fader i himlen och vädjade om förlåtelse för att jag hade vänt mig från honom. Jag berättade för honom om alla mina djupaste känslor, och utropade slutligen att om detta var vad han verkligen ville att jag skulle göra så skulle jag göra det. Jag visste att han måste ha en plan för våra liv.

När jag fortsatte att på knä utgjuta mitt hjärta kom den allra ljuvligaste, mest fridfulla, kärleksfulla känsla över mig. Det var som om en filt av kärlek omsvepte mig. Det var som om jag kunde höra min himmelske Fader säga: ”Det var allt jag behövde veta.” Jag bestämde mig för att aldrig mer vända

mig ifrån honom. Gradvis och häpnadsväckande nog började min make att må bättre tills han tillfrisknat helt.

Ett antal år senare knäböjde min make och jag vid vår suttonåriga dotters sida och vädjade för hennes liv. Den gången blev svaret nej, men samma känsla av kärlek och frid som vår Frälsare utlovat var lika kraftfull, och vi visste att trots att vår himmelske Fader kallade henne tillbaka hem så skulle allt bli bra. Vi har kommit att förstå vad det innebär att lägga sina bördor på Herren, att veta att han älskar oss och hyser medkänsla för oss i vår sorg och smärta.

Ett av de finaste far-och-son-ögonblicken i Mormons bok är Alma den yngres vittnesbörd till sin son Helaman. Alma beskriver den "obeskrivliga fasa" han kände när han föreställde sig hur han fördes fram inför Guds närhet för att dömas av sina många missgärningar. Efter att ha känt

tyngden av alla sina synder i tre dagar och nätter, omvände han sig och bad Frälsaren att förbarma sig över honom. Han beskrev för Helaman den "intensiva och ljuvliga" glädjen av att inte längre minnas sina synder. Istället för att känna "obeskrivlig fasa" vid tanken på att föras fram inför Guds tron, såg Alma i en syn "Gud sitta på sin tron" och förkunnade: "Min själ *längtade* efter att vara där."¹³

Är det inte så vi känner, mina kära systrar, när vi omvänder oss och begrundar den kärlek, den barmhärtighet och den tacksamhet vi känner för vår himmelske Fader och vår Frälsare — att också vi "längtar efter att vara där", att återigen få omfamnas av deras kärleksfulla armar?

Precis som Herren har vittnat för mig att han inte har glömt sin dyrbara dotter Mollie Lenthal, så vittnar jag om att han *inte har glömt dig!* Villken synd eller svaghet eller smärta

eller prövning eller svårighet du än genomgår, så känner han till och förstår just de ögonblicken. Han älskar dig! Han kommer att leda dig genom de stunderna, precis som han gjorde med Maria och Marta. Han har betalat priset så att han kan veta hur han kan hjälpa dig. Kasta dina bördor på honom. Låt din himmelske Fader veta hur du känner. Berätta för honom om din smärta och dina svårigheter och ge dem sedan till honom. Rannsaka skrifterna *dagligen*. Där kommer du också att finna stor tröst och hjälp.

Vår Frälsare frågade:

"Ty kan en kvinna glömma sitt dibarn så att hon inte har medlidande med sitt skötes son? Ja, de kan glömma, men jag skall inte glömma dig ...

Se, jag har inristat dig på mina handflator."¹⁴

"Jag har befallt att *ingen* av er skall gå härifrån, utan har snarare befallt att ni skall komma till mig för att ni skall kunna känna och se. På samma sätt skall ni göra för världen."¹⁵

Detta har ålagts oss. Vi måste själva känna och se och sedan hjälpa alla vår himmelske Faders barn att känna och se och veta att vår Frälsare har tagit på sig inte bara våra synder utan även vår smärta och vårt lidande och elände så att han kan veta vad vi känner och hur han kan ge oss tröst. Jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh. 11:5.
2. Joh. 11:4.
3. Joh. 11:20.
4. Joh. 11:17.
5. Se Joh. 11:28.
6. Se Joh. 11:32.
7. Joh. 11:33–34.
8. Joh. 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesu Kristus*, s. 484.
10. Alma 7:11–12.
11. L&F 6:22.
12. L&F 6:16.
13. Se Alma 36:14–22; kursivering tillagd.
14. 1 Nephi 21:15–16.
15. 3 Nephi 18:25; kursivering tillagd.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Vårdgivaren

Du kommer att få styrka, men också inspireras så att du känner begränsningen och omfattningen av din förmåga att tjäna.

Jag är tacksam över att få vara med er ikväll. Kvinnorna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas har utvecklats mot att bli det systraskap som profeten Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith, beskrev med dessa ord: "Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot den undervisning så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans."¹

Det finns tre delar i den här slående beskrivningen av vad som krävs för att man ska tas emot i ett lyckotillstånd tillsammans med Gud. En är att ta hand om varandra. En annan är att undervisa och ta emot undervisning av varandra. Och den tredje är att sitta ned tillsammans med Gud.

Min avsikt i kväll är att hjälpa er känna Guds beröm och uppskattning för vad ni redan gjort för att hjälpa varandra nå det ädla målet. Och för det andra att beskriva något av det som ska komma i ert gemensamma tjänande.

Liksom systrar i gångna tider har ni svarat på Herrens kallelse att gå ut och hjälpa andra. År 1856 bad profeten Brigham Young de heliga att ge sig av och hjälpa de handkärreptionjärer som var strandsatta i snön bland bergen. I den nödens stund sade han till medlemmarna under

en generalkonferens: "Er tro, religion och religiösa bekännelse kommer aldrig att frälsa en enda av er in i Guds celestia rike, såvida ni inte tillämpar just dessa principer som jag nu undervisar er om. Ge er av och hämta dem som är där ute på slätten och utför noga det vi kallar timliga ... plikter. Annars är er tro inte till någon nytta."²

Hundratals kvinnor i Utah agerade. I sin fattigdom fyllde de vagnar med allt de kunde undvara och allt de kunde samla in från andra för att hjälpa de nödlidande. En av de här trofasta systrarna skriver: "Jag har aldrig tidigare känt större tillfredsställelse eller snarare glädje över något arbete jag har utfört i mitt liv. Det rådde en sådan enighetskänsla."³

När räddningen genomförts och snön smält, skrev samma syster ner frågan i sitt trofasta hjärta: "Vad finns härnäst för villiga händer att göra?"⁴

I vår tid har skaror av trofasta systrar över hela jorden omsatt sin tro i handling på hundratals platser. Och de ställer i sina hjärtan och böner samma fråga om sitt framtida tjänande.

Var och en av er är på olika platser i er färd mot evigt liv. Några har många års erfarenhet medan andra nyss påbörjat sitt lärjungskap i livet. Var och en är unik i fråga om personlig

historia och utmaningar. Men ni är alla systrar och älskade döttrar till vår himmelske Fader, som känner och vakar över var och en av er.

Ni har på ett enastående sätt vårdat, vakat över och tröstat varandra. Jag blev vittne till det här trefaldiga undret för en månad sedan, i ert tjänande av en syster. Som hennes far tackar jag er och jag vill tacka Gud för att han vägledde en besökslärare.

Vår dotter Elizabeth bor i en annan stat och tidszon än vi och var hemma med sin treåriga dotter. Hennes andra dotter hade just börjat förskolan. Elizabeth var gravid i sjätte månaden och såg fram emot födelsen av ett tredje barn, som enligt läkaren också skulle bli en flicka. Hennes man Joshua var på jobbet.

När hon såg att hon blödde, och att blodflödet ökade, ringde hon till sin man. Han sade åt henne att ringa efter en ambulans och att han skulle möta henne på sjukhuset, som låg 20 minuter från hemmet. Innan hon hann ringa hörde hon en knackning på ytterdörren.

När hon öppnade blev hon förvånad över att det var hennes besökslärarkamrat. De skulle inte ut och besöka någon den morgonen. Hennes kamrat hade helt enkelt fått känslan att hon borde besöka Elizabeth.

Hon hjälpte henne in i bilen. De kom fram till sjukhuset några minuter innan Joshua kom från jobbet. Läkarna beslöt inom 20 minuter att man skulle ta kejsarsnitt för att rädda Elizabeth och barnet. Så kom en liten flicka till världen, ljudligt skrikande, 15 veckor i förtid. Hon vägde 765 gram. Men hon levde, och det gjorde Elizabeth också.

Lucy Mack Smiths ord uppfylldes delvis den dagen. En trofast medlem i Hjälpöreningen manades av den Helige Anden, hon vakade över, vårdade och tröstade en syster i Guds

rike. Hon och tiotusentals andra som har utfört sådant inspirerat tjänande under tidens gång förtjänar inte bara tack från dem de hjälpt och deras nära och kära, utan också från Herren.

Ni minns hans ord av uppskattning till dem som får föga erkännande för sin godhet: "Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig."⁵

Men undret med en hjälpförenings-syster som kom i rätt tid mångfaldigas av kraften i ett enigt systraskap. Det här är bara en del av budskapet som Elizabeths biskop sände till Elizabeth och till Joshua på sjukhuset några timmar efter barnets födelse: "Hjälpföreningens president har allt under kontroll. Vi arbetar redan på en plan för att hjälpa till med era flickor så att Elizabeth kan åka fram och tillbaka till sjukhuset så länge som det namnlösa lilla barnet blir kvar där. Vi har gjort det här förut, under en längre tid, och vårt folk ställer gärna upp."

Biskopen fortsatte med att tala för sig själv och församlingen: "Vi har till och med kommit till sjukhuset och suttit med barnen i lekrummet när mammor inte ville lämna dem någon annan stans."

Vidare: "Vi genomför förstås inte planerna utan samordning och medgivande från er. Jag ville bara låta er veta att ni inte ska oroas för sådant vi kan [och kommer att] göra."

Det de gjorde för min dotter möjliggjorde att hon fick en dyrbar stund när hon för första gången höll i sin lilla dotter.

Biskopen avslutade sedan sitt budskap till Joshua och Elizabeth med orden som systrar världen över använder för att beskriva sin hängivenhet att tjäna andra i Mästarens ställe: "Håll fast vid tron."

Trots alla era skillnader i personliga omständigheter och gångna upplevelser så kan jag säga något om vad som ligger framför er. När du håller fast vid tron finner du att Herren ofta inbjuder dig att tjäna någon när det inte är lägligt. Det kan tyckas vara obehagliga och ibland till och med omöjliga uppdrag. När kallet kommer kanske det inte ens verkar som om du behövs eller som om det är enklare för någon annan att hjälpa till.

Kom ihåg att när Herren låter oss möta någon som är i nöd, hedrar vi den barmhärtige samariten lika mycket för det han inte gjorde som för det han gjorde. Han gick inte förbi trots att den slagne resenären på vägen var en främling och kanske en fiende. Han gjorde vad han kunde för den slagne mannen och planerade sedan så att andra kunde göra mer. Det gjorde han eftersom han förstod att en enda person inte kunde ge all den hjälp som behövdes.

Lärdomarna i den berättelsen kan leda dig, oavsett vad framtiden

bär i sitt sköte. Samma lärdom finns att hämta i din egen barndom och nyligen gjorda erfarenheter.

Minst en gång, och kanske ofta, har du överraskats när du mött någon som behöver omvårdnad. Det kan ha varit en förälder, far- eller morförälder, en syster eller ett barn som drabbats av sjukdom eller handikapp. Din medkänsla triumferade över dina mänskliga önsknigar. Så du erbjöd din hjälp.

Liksom den resande i berättelsen om den barmhärtige samariten, är det troligt att den hjälp som behövdes var mer långsiktig än den du själv kunde ge. Samariten behövde lämna över omsorgen om resenären till värdshusvärderna. Herrens plan för omsorg om de behövande omfattar lagarbete.

Biskopar och hjälpföreningspresidenter ber alltid familj och släktingar att hjälpa varandra där det finns ett behov. Det finns många orsaker till den principen. Framst sker det för att ge fler möjlighet att känna välsignelsen av den större kärlek som kommer av att tjäna andra.

Du har sett och känt den välsignelsen. När du har tagit hand om någon, även under en kort tid, kände du större kärlek till den du betjänade. Ju längre tid omvårdnaden tar, desto mer ökar känslan av kärlek.

Eftersom vi är dödliga kan den här tillväxten av kärlek avbrytas av känslor av frustration och trötthet. Det är ännu ett skäl till att Herren låter oss få hjälp av andra när vi tjänar de behövande. Det är därför som Herren har skapat föreningar med vårdgivare.

För några veckor sedan var jag närvarande när en ung kvinna ställde sig upp för att inröstas under ett sakramentsmöte som biträdande samordnare för besöksverksamheten, ett ämbete jag inte visste fanns. Jag undrade om hon förstod vilken hyllning

från Herren det innebar. På grund av ett oroligt barn fick hon lämna mötet innan jag kunde berätta för henne hur mycket Herren skulle älska och uppskatta henne för hennes hjälp med att samordna hans lärjungars arbete.

Till omvårdnad av de behövande krävs ett lag, en kärleksfull och enig förening. Det är vad Herren bygger bland er. Han älskar dig för den roll du spelar, oavsett vilken.

Ett bevis för Guds uppskattning är att han låter dig känna en ökad kärlek till den du tjänar. Det är ett skäl till att du gråter när någon som du tjänat under en längre tid går bort. Förlusten av möjligheten att betjäna dem kan kännas som en än större förlust än den tillfälliga skilsmässan. Jag hörde nyligen en kvinna — som jag har varit bekant med länge — vittna samma vecka som hennes man avled om den tacksamhet hon kände över möjligheten att tjäna honom till slutet av hans liv. Jag såg inga tårar, men jag såg hennes lyckliga leende.

Även om långvarigt och kärleksfullt tjänande blir rikt belönat så vet du att det finns fysiska, känslomässiga och ekonomiska gränser för vad som är möjligt. En som vårdar tillräckligt länge kan bli den som behöver omvårdnad.

Herren, som allra bäst vårdar de behövande, gav inspirerade råd till trötta vårdgivare genom kung Benjamin och de skrevs ner i Mormons bok: "För att ni skall behålla era synders förlåtelse ... vill jag att ni skall ge av era ägodelar till de fattiga, var och en alltefter vad han har, till att föda de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och lindra deras nöd, både andligt och timligt, alltefter deras behov."⁶

Men han varnar också dem av er som inte märker att ni arbetar för hårt eller för länge i ert kärlekfulla tjänande: "Och se till att allt detta sker

med visdom och ordning, ty det krävs inte att någon [inklusive vårdgivare] löper fortare än han har krafter till. Och vidare är det nödvändigt att han är flitig så att han därigenom kan vinna priset. Därför måste allt göras med ordning."⁷

Det rådet kan vara svårt att tillämpa när valet verkar stå mellan en önskan att göra allt man kan för att hjälpa andra och visdomen att vara noggrann med att uppfylla sina egna behov för att behålla sin förmåga att tjäna. Du kan ha sett andra kämpa med sådana svåra val. Ett exempel är valet mellan att ta hand om någon som närmar sig livets slut hemma eller på en vårdinstitution när man känner att man kommer allt närmare utmattning.

Det du vet om frälsningsplanen kan vara till ledning för dig i sådana hjärtlitande beslut. Det är ett av skälen till att Lucy Mack Smith sade att systrarna skulle "ta emot ... undervisning".

Vi hjälps av att ha en förvissning om Herrens avsikt med varje Guds barn när vi går igenom jordelivets skärseld. Han undervisade profeten Joseph om kärnan i frälsningsplanen då denne kämpade för att förstå sina prövningar, som tycktes vara utan slut: "Och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden."⁸

Valet hur vi bäst hjälper någon igenom svåra prövningar blir då: "Vad bör jag göra för att på bästa sätt hjälpa den jag älskar att 'uthärda väl'?" Vår uppgift är att göra det enklare för

dem att utöva tro på Kristus, bibehålla hoppet om evigt liv och visa kärlek, Kristi rena kärlek, till slutet av sitt liv.

Jag har sett systrar i riket fokusera på Frälsaren och hans avsikt. Tänk på ett tillfälle när du har kommit in i ett rum efter ett möte i Hjälpföreningen eller Primär eller Unga kvinnor.

Det sitter kanske inte en bild av Frälsaren eller ett citat från honom på väggen, men du märker att ett vittnesbörd om hans försonings verklighet och värde har förnummits den stunden, precis som det har i kväll. Du kanske inte ser någon bild av ett tempel eller orden ”familjer kan vara tillsammans för evigt”, men du ser hoppet i deras leenden.

Och ni har liksom jag sett en klok besökslärarinna bygga upp en kämpande systems medvetenhet om att hennes tjänande av någon annan fortfarande behövs och har stort värde, även om det känns som om hon inte

räcker till. En bra hjälpföreningspresident finner sätt att låta behövande hjälpa till med att vårda andra. Hon skapar tillfällen för systrarna att uthärda sina provningar väl och ta hand om andra med Kristi rena kärlek. Det kan betyda att med mildhet uppmana en trött vårdgivare att vila och ta emot hjälp av andra.

Systrarna gör detta möjligt genom att inte döma dem som går igenom provningar. De flesta som bär på tunga bördor börjar tvivla på sig själva och sitt eget värde. Vi lättar deras bördor när vi har tålmod med deras svagheter och gläds åt den godhet vi ser hos dem. Herren gör så. Och vi bör följa hans exempel — han som är den störste vårdgivaren av oss alla.

Vi talar ofta om styrkan i systrakretsen i Jesu Kristi Kyrka. Vi måste lära oss att inse att Frälsaren alltid är med i den kretsen om vi bara bjuder in honom.

Mer och mer ser vi hur Guds döttrar inbjuder systrar att vara i kretsen med dem. När systrar kommer till ett möte och söker efter en sittplats får de ofta höra de milda orden: ”Kom gärna och sitt hos mig.”

Vi hör de här orden i den framtid som Lucy Mack Smith förutsåg när systrarna ska ”sitta ned i himlen tillsammans”. Vi förbereder oss inte för den dagen på ett ögonblick. Den kommer efter dagar och år av omsorg om varandra och att låta det eviga livets ord tränga in djupt i vårt hjärta.

Min bön är att många av oss ska vara tillsammans i den härliga framtid som väntar oss. Jag bär mitt vittnesbörd om att ditt hopp inför de dagarna är berättigat. Herren Jesus Kristus gjorde genom sin obegränsade försoning det möjligt för var och en av er. Vår himmelske Fader hör och besvarar dina trosfyllda böner om ledning och om hjälp att hålla ut i det tjänande du utför åt honom.

Den Helige Anden har sänts till dig och till dem du vårdar. Du kommer att få styrka, men också inspireras så att du känner begränsningen och omfattningen av din förmåga att tjäna. Anden kommer att trösta dig när du undrar: ”Gjorde jag tillräckligt?”

Jag vittnar om att Herren är med dig och att han bereder och märker ut din väg när du tjänar dem han älskar, i deras behov och provningar. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lucy Mack Smith i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*, s. 25.
2. Brigham Young, i *Döttrar i mitt rike*, s. 36.
3. Lucy Meserve Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 37.
4. Lucy Meserve Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 37.
5. Matt. 25:40.
6. Mosiah 4:26.
7. Mosiah 4:27.
8. L&F 121:8.

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas vid personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Talarna listas i alfabetisk ordning och numret anger den sida där talet börjar.

TALARE	BERÄTTELSE
Neil L. Andersen	(39) En familjs tro vacklar inte efter en dotters död.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen och hans missionskamrat undervisar en familj om att små barn inte behöver döpas.
Linda K. Burton	(78) En kvinna hjälper Linda K. Burton under hennes andra besök i templet som nygift. (111) Pionjärvinnan Mary Lois Walker förlorar make och barn efter ankomsten till Saltsjödalén.
Craig C. Christensen	(12) Sexårige Ben Christensen känner den Helige Anden när han besöker öppet hus för ett tempel.
D. Todd Christofferson	(47) En ung man i Indien arbetar hårt för att kunna hjälpa sin familj och samtidigt gå i skolan.
Quentin L. Cook	(6) Den brittiske olympiern Eric Liddell vägrar att springa ett lopp på en söndag.
Ann M. Dibb	(10) En ung kvinna bär en t-shirt som djärvt förkunnar att hon är medlem i kyrkan.
Larry Echo Hawk	(32) Larry Echo Hawks exercisinstruktör upptäcker hans Mormons bok.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring täljer bräddor för varje son som representerar deras andliga gåvor. (72) Henry B. Eyrings barnbarn söker efter Jesus under öppet hus för ett tempel. (72) Henry B. Eyring lämnar Stanford University för ett jobb på Ricks College. (72) Henry B. Eyrings svärdotter ber på stranden och helgar sin tid till Herren.
Robert C. Gay	(34) Robert C. Gays far frågar honom om han säljer sin själ för 35 öre. (34) Robert C. Gay följer en maning om att hjälpa en gråtande pojke längs vägen.
Daniel L. Johnson	(101) Sista dagars heliga besöker templet efter att en storm har förstört deras fruktskörd.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner förvånas över att fyra män avancerar inom prästadömet. (68) Thomas S. Monson får inspiration om att kalla grenspresidenter. (68) John H. Groberg bär sitt vittnesbörd för kungen av Tonga. (86) Thomas S. Monson följer en maning om att ge råd om missionsarbete. (86) Thomas S. Monson följer en maning om att besöka en vän på sjukhuset. (86) Thomas S. Monson uppmuntrar en ung man att verka som missionär. (86) Ungdomar som deltar i ett kulturevenemang vid invigningen av ett tempel ber och bönen besvaras.
Russell M. Nelson	(18) En man följer maningen att "stoppa pojkarna som cyklar".
Russell T. Ogusthorpe	(96) Ungdomar i en söndagsskoleklass hjälper två klassmedlemmar som har autism att dela med sig av vad de lärde sig.
Boyd K. Packer	(75) Boyd K. Packers båt drabbas av en svår storm till havs i Västsamoa.
Linda S. Reeves	(118) Linda S. Reeves vänder sig till Gud när hennes man blir sjuk.
Richard G. Scott	(93) Ungdomar i Ryssland indexerar 2 000 namn var och skickar in ett namn på en förfader till templet.
Carole M. Stephens	(115) Unga kvinnor hjälper varandra under en pionjärvandring.
Gary E. Stevenson	(51) En universitetsselev lämnar en fest i Japan efter att ha vägrat att röka marijuana.
Scott D. Whiting	(37) Byggarbetare rättar till två små brister i templet i Laie på Hawaii.

Ålderskravet för missionärer sänkt

Heather Whittle Wrigley

Nyheter om och händelser i kyrkan

Vid öppnandet av den 182:a halvårskonferensen tillkännagav president Thomas S. Monson att män med omedelbar verkan får verka som missionärer från 18 års ålder och kvinnor från 19 års ålder.

Under en presskonferens efteråt betonade äldste Russel M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum att förändringen är frivillig: "Unga män och unga kvinnor bör inte gå ut som missionärer förrän de är andligt och timligt redo", sade han. Skolgång, familj och hälsa är

fortfarande viktiga faktorer som bör påverka när man väljer att gå ut som missionär.

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum förklarade att blivande missionärer kan rekommenderas som heltidsmissionärer av sin biskop och stavsresident 120 dagar innan de fyller 18 år eller 120 dagar innan de kan påbörja sin mission. Unga män kan börja på en missionsskola (MTC) när de har tagit examen från high school eller motsvarande och har fyllt 18 år. Kvinnor kan börja när de har fyllt 19 år.

Unga män och unga kvinnor kan i dag börja verka som heltidsmissionärer vid 18 respektive 19 års ålder, utifrån personliga omständigheter och lokala prästadsmedlemmars rekommendationer.

Blivande missionärer uppmanas att förbereda sig mer inför missionen innan de anländer till MTC.

"Gud påskyndar sitt verk", sade äldste Holland. "Och han behöver fler och fler villiga och värdiga missionärer som kan skänka Jesu Kristi evangeliums ljus och sanning, hopp och frälsning till en ofta mörk och dyster värld."

Äldste Holland sade att det är troligt att det kommer att bli fler missioner.

Antalet missionärer i missionerna världen över förväntas öka, varför tiden på MTC kommer att kortas ner med en tredjedel för alla missionärer för att tillgodose de nya behoven. I stället finns det en ny 12-veckorskurs som missionärerna går igenom när de är på plats i sin mission och den hjälper dem att förbereda sig bättre. ■

Läs mer genom att söka på "missionary age requirement" på news.lds.org.

Lärdomar för vår tid

Mellan oktober 2012 och mars 2013 ska melkisedekska prästadsömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen tas ur ett eller flera tal från generalkonferensen i oktober 2012. Från och med april 2013 kan talen tas från antingen oktoberkonferensen 2012 eller aprilkonferensen 2013. Stavs- och distriktspresidenter bör välja ut de tal som ska användas i deras områden.

Läs mer om det här genom att gå igenom avsnittet "Lärdomar för vår tid" i *Liahona*, maj 2012 (lds.org/liahona). ■

Kom och följ mig är en ny studiekurs som kan hjälpa lärare att undervisa på Frälsarens sätt och hjälpa ungdomar att bli mer fullständigt omvända till evangeliet.

Kyrkan tillkännager nya studiekurser för ungdomar 2013

Kyrkan har tillkännagett nya studiekurser — *Kom och följ mig: Utbildningsresurser för ungdomar* — för aronska prästadörets kворum, Unga kvinnor och Söndagsskolans ungdomsklasser 2013.

Ett av de främsta målen med *Kom och följ mig* är att hjälpa lärare i kyrkan och i hemmet att undervisa på Frälsarens sätt, så att lektionerna blir mer som evangelieinriktade samtal. Ungdomar kommer att ges tillfälle att delta mer aktivt i undervisningen och inläringen.

”De ska stärka och bygga upp tro, omvändelse och vittnesbörd med hjälp av den senaste undervisningen från generalauktoriteter och biorganisationernas generalpresidentskap”, står det i ett brev från första presidentskapet den 12 september 2012.

Kom och följ mig har delats in i enheter som fokuserar på ett doktrinärt ämne varje månad och Söndagsskolans, Unga kvinnors och aronska prästadörets klasser behandlar samma ämne.

Varje enhet innehåller fler lektioner än man kan hinna med under en månad, så lärare och ledare uppmanas att söka inspiration om vilka lektionsförslag som ska användas och sedan samordna sitt arbete.

Den nya handledningen *Undervisa om evangeliet på Frälsarens sätt* kan hjälpa ledare och lärare att bättre förstå hur de kan anpassa lektionerna till ungdomarnas unika behov och hur de kan hjälpa dem att lära sig om evangeliet.

Alla lektionerna kan skrivas ut från internet, men tryckta versioner av *Kom och följ mig* kommer senare. I slutet av 2012 ska alla lektionsförslagen finnas på internet, på 23 språk.

Medlemmar, ledare och lärare kan utforska de nya studiekurserna på internet via lds.org/youth/learn.

Områdesledare och lokala ledare ska utbilda ledare och lärare före årets slut. ■

Läs mer på news.lds.org. Du kan också gå till sidan 96 i det här numret.

Nya redskap gör det enklare för medlemmar att förbereda släktnamn

Ett brev från den 8 oktober 2012 bad första presidentskapet medlemmarna — särskilt ungdomar och unga ensamstående vuxna — att berika sin tempelupplevelse avsevärt genom att förbereda egna släktnamn och ta med till templet.

Vidare uppmanas de som ”har ett stort antal släktnamn reserverade” att släppa de här namnen fria efter en rimlig tid ”så att de nödvändiga förrättningarna kan utföras”.

Kyrkan håller på att ta fram nya resurser och rutiner för att hjälpa medlemmarna följa första presidentskapets uppmaning. De finns på tio språk på familysearch.org.

Släkträdet (Family Tree) är en ny funktion på new.familysearch.org som förbättrar möjligheterna till släktforskning genom att den låter användare 1) träffas och samarbeta på gemensamma släktlinjer, 2) ändra och radera felaktiga uppgifter, samt 3) lätt skicka in namn på förfäder för templets förrättningar. Användare kan också hitta filmer som handlar om att ge namnen till templet (”Assigning Names to the Temple”) och annan utbildning via familysearch.org/treetraining. ■

Äldste Craig C. Christensen

*i presidentskapet
för de sjuttio*

Äldste Craig C. Christensen började verka i presidentskapet för de sjuttio den 1 augusti 2012 efter att ha kallats till ämbetet i april 2012.

Äldste Christensen föddes i Salt Lake City, Utah i mars 1956 som son till Sheron och Colleen Christensen. Han växte sedan upp i norra Kalifornien i "en aktiv och omtänksam sista dagars helig familj". Han betonade att han alltid har trott att evangeliet är sant, men att hans vittnesbörd stärktes under hans mission i Chile.

"Som missionär utvecklade jag en önskan att alltid känna den Helige Anden, och mitt vittnesbörd om evangeliet stärktes och blev tydligare", sade han. Hans mission gav honom också en kärlek till Mormons bok, en kärlek som visar sig i hans undervisning i dag.

Äldste Christensen har tillhört de sjuttios första eller andra kворum sedan 2002. Nu senast verkade han som verkställande chef för prästadömsavdelningen. Tidigare ämbeten omfattar bland annat områdespresident för Mexiko Syd, missionspresident för Mexiko City östra, biskop, högrådsmedlem och stavens missionsledare.

Äldste Christensen har en kandidatexamen i redovisning vid Brigham Young University och en magisterexamen i företagsadministration vid University of Washington. Han har ägt och skött företag inom bilhandel och fastighetsutveckling och har gästföreläst på flera universitet.

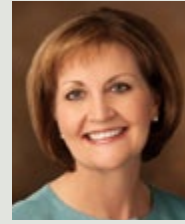
Äldste Christensen gifte sig med Debora Jones den 28 mars 1978. De bor i Holladay i Utah och har fyra barn och fem barnbarn. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

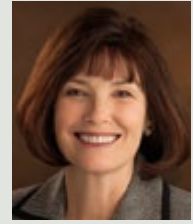
HJÄLPFÖRENINGEN

Carole M. Stephens
första rådgivare

Linda K. Burton
president

Linda S. Reeves
andra rådgivare

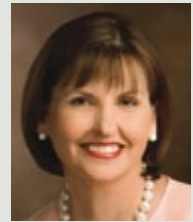
UNGA KVINNOR

Mary N. Cook
första rådgivare

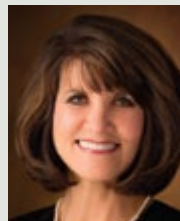

Elaine S. Dalton
president

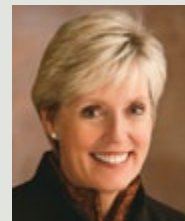

Ann M. Dibb
andra rådgivare

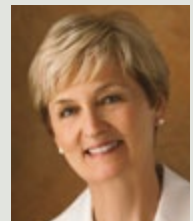
PRIMÄR

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGA MÄN

Larry M. Gibson
förste rådgivare

David L. Beck
president

Adrián Ochoa
andre rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M. McConkie
förste rådgivare

Russell T. Osguthorpe
president

Matthew O. Richardson
andre rådgivare

**Ett steg i tro,
av Michael T. Malm**

*”När lärjungarna fick
se [Jesus] gå på sjön,
blev de förskräckta ...*

*Men genast sade Jesus
till dem: ’Var lugna. Det
är jag. Var inte rädda.’*

*Petrus sade: ’Herre,
om det är du, så befall
att jag skall komma
till dig på vattnet.’*

*Jesus sade: ’Kom!’
Petrus steg ur båten
och gick på vattnet
fram till honom”
(Matt. 14:26–29).*

"Jag har glädjen att tillkännage att med omedelbar verkan får alla värdiga och dugliga unga män som har tagit examen från high school eller dess motsvarighet, var de än bor, möjligheten att välja att rekommenderas till missionstjänst från 18 års ålder istället för 19", tillkännagav president Thomas S. Monson under den inledande sessionen av kyrkans 182:a halvårskonferens. Han sade också: "Idag har jag glädjen att tillkännage att dugliga och värdiga unga kvinnor som känner en önskan att verka kan rekommenderas till missionsarbete från 19 års ålder istället för 21."

JESU KRISTI
KYRKA

AV SISTA DAGARS HELIGA